บทที่ 3
มาตรการทางกฎหมายในการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ของต่างประเทศ และประเทศไทย

มาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาถือว่ามีความสำคัญอย่างหนึ่งในระบบทรัพย์สินทางปัญญา การที่ผู้ทรงสิทธิจะใช้สิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญาให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม มาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาถือได้ว่าเป็นเครื่องมือหนึ่งที่สำคัญต่อผู้ทรงสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าว โดยที่ผู้ทรงสิทธิสามารถดำเนินมาตรการในการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของตนได้หลายวิธีด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งในการเรียกร้องค่าเสียหาย หรือขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวให้จำเลยหยุดกระทำละเมิด การขอให้ศาลมีคำสั่งในกระบวนการทางแพ่งยึดสิ่งของที่กระทำขึ้นหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด และมีคำสั่งจัดการซึ่งสิ่งเหล่านั้นในลักษณะเป็นการป้องปรามการละเมิดที่จะเกิดมีขึ้นในอนาคต มาตรการบังคับสิทธิทางอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิดให้ต้องได้รับโทษทางอาญา มาตรการทางศุลกากรในการกักสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ทรงสิทธิ หรือมาตรการพิเศษที่เกี่ยวการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์ในกรณีที่ได้มีการกระทำละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาบนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้ให้บริการออนไลน์มีความรับผิดชอบในพื้นที่ดังกล่าว เป็นต้น ดังนี้นอกจากที่จะได้ทำความเข้าใจถึงมาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้กำหนดในความตกลงระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นความตกลง TRIPs และความตกลง TPP แล้ว เราควรที่จะต้องทำการศึกษาถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในประเทศต่างๆอีกด้วย เพื่อที่จะได้ทราบถึงรูปแบบของการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศต่างๆ โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น สาธารณรัฐสิงคโปร์ และประเทศไทย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 มาตรการทางกฎหมายในบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของต่างประเทศ

3.1.1 สหรัฐอเมริกา

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญากรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า ผ่านกระบวนการบังคับสิทธิไม่ว่าจะเป็นมาตรการทางแพ่งเพื่อเยียวยาความเสียหายอันเกิดจากการละเมิด มาตรการทางอาญาสำหรับการป้องปรามการกระทำละเมิด มาตรการทางศุลกากรเพื่อป้องกันการนำเข้ามาหรือส่งออกไปซึ่งผลิตภัณฑ์ที่เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งมาตรการพิเศษสำหรับการบังคับสิทธิในยุคดิจิทัลสารสนเทศ เป็นต้น

3.1.1.1 การกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิ

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดกรณีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิไม่ว่าจะเป็นกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิตามลักษณะสิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

(1) ลิขสิทธิ์

เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว (Exclusive right) ในการทำซ้ำในรูปของสำเนาหรือโสตทัศนวัสดุ การตระเตรียมงานสืบเนื่องบนพื้นฐานจากงานที่มีอยู่เดิม การแจกจ่ายสำเนาหรือโสตวัสดุต่อสาธารณะ โดยการขายหรือการโอนความเป็นเจ้าของโดยวิธีอื่น หรือโดยการให้เช่าให้ยืม การกระทำการแสดงในที่สาธารณะ ในกรณีของงานวรรณกรรม งานดนตรีกรรม งานนาฏกรรม งานรำ งานแสดงโดยวิธีใบ้ งานภาพยนตร์ และงานทัศนวัสดุอื่นๆ งานภาพ งานกราฟิก งานประติมากรรม รวมทั้ง งานภาพถ่ายของงานภาพยนตร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่นๆ การกระทำการแสดงงานอันมีลิขสิทธิ์ในที่สาธารณะ ในกรณีของสิ่งบันทึกเสียงโดยใช้การส่งสัญญาณเสียงระบบดิจิทัล[90] บุคคลใดฝ่าฝืนสิทธิผูกขาดของเจ้าของลิขสิทธิ์โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือนำเข้ามาซึ่งสำเนางานหรือโสตวัสดุเข้ามาในสหรัฐอเมริกา บุคคลดังกล่าวเป็นผู้กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง[91]

นอกจากนี้ในรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์นั้นยังกำหนดให้ความคุ้มครองแก่บรรดากรณีมาตรการทางเทคโนโลยีและข้อมูลการบริหารสิทธิอีกด้วย โดยในกรณีมาตรการทางเทคโนโลยีนั้นได้กำหนดให้การกระทำที่ถือเป็นการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี ได้แก่ การหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีที่ควบคุมการเข้าถึงอย่างมีประสิทธิภาพ การผลิต จำหน่าย และจัดหาเครื่องมือหรือบริการที่ใช้สำหรับการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีที่

---

[90] โปรดดู 17 U.S.Code § 106 Exclusive rights in copyrighted works.

[91] โปรดดู 17 U.S.Code § 501 Infringement of copyright.

ควบคุมการเข้าถึงที่มีประสิทธิภาพ และการผลิต จำหน่าย และจัดหาเครื่องมือหรือบริการที่ใช้สำหรับการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีที่ควมคุมการทำซ้ำ[92] ส่วนในกรณีข้อมูลการบริหารสิทธิกำหนดลักษณะของการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิโดยกำหนดออกเป็นสองลักษณะคือ การกระทำที่เป็นการลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิ โดยรู้อยู่แล้วว่าการกระทำนั้นจะเป็นการจูงใจให้เกิด ทำให้สะดวก หรือเป็นการปกปิดการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ กับอีกลักษณะหนึ่งคือการนำเข้ามาซึ่งสำเนางานที่มีข้อมูลการบริหารสิทธิซึ่งตนได้รู้ว่าข้อมูลการบริหารนั้นได้มีการลบหรือดัดแปลงดังกล่าว[93]

(2) เครื่องหมายการค้า

ระบบเครื่องหมายการค้าของสหรัฐอเมริกาเป็นระบบการใช้ (First to use system) กล่าวคือ เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้สิทธิในเครื่องหมายการค้าโดยการใช้เครื่องหมายการค้าและไม่จำเป็นต้องจดทะเบียน[94] ดังนั้นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าจึงแยกออกเป็นสองกรณี คือ กรณีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน กับกรณีเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน[95]

ก. กรณีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

โดยการกระทำที่จะถือว่าเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนคือ การใช้โดยการทำซ้ำ ปลอมแปลง ลอกเลียนหรือเลียนสีเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในการทางการค้าเกี่ยวกับการขาย เสนอขาย การจำหน่าย หรือการโฆษณาสินค้าหรือบริการใด โดยที่การใช้นั้น น่าจะก่อให้เกิดความสับสนหลงผิด หรือน่าจะเป็นการลวง หรือการทำซ้ำ ปลอมแปลง หรือเลียนเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนและใช้การทำซ้ำ ปลอมแปลง ลอกเลียน นั้นกับฉลาก ป้าย สิ่งพิมพ์ หีบห่อ บรรจุภัณฑ์ หรือสื่อโฆษณาที่มุ่งหมายจะใช้ในทางการค้าที่เกี่ยวกับการขาย เสนอขาย การจำหน่าย หรือสื่อโฆษณาซึ่งสินค้าหรือบริการใด โดยการใช้นั้นน่าจะก่อให้เกิดความสับสนหรือหลงผิดหรือน่าจะเป็นการลวง

ข. กรณีเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน

การกระทำที่จะถือว่าเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน ได้แก่ การใช้คำ ข้อความ ชื่อ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย หรือสิ่งประดิษฐ์ หรืออย่างหนึ่งอย่างใดที่กล่าวมานี้รวมกัน

---

[92] โปรดดู 17 U.S.Code § 1201 Circumvention of copyright protection systems.

[93] โปรดดู 17 U.S.Code § 1202 Integrity of copyright management information.

[94] From *Industrial Property Rights Standard Textbook* (pp.45), by Patent Office, Japan Institute of Invention and Innovation.

[95] จาก *การนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า* (น.33), โดย บรรเทิง สุธรรมพร, 2544, (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หรือแสดงแหล่งกำเนิดของสินค้าที่เป็นเท็จ หรือคำบรรยายหรือการแสดงข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้อง หรือสับสนหลงผิดกับสินค้าหรือบริการหรือบรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าในทางการค้าซึ่งน่าจะก่อให้เกิดความสับสนหลงผิด หรือน่าจะเป็นการลวงให้เข้าใจว่าผู้นั้นมีความเกี่ยวพันหรือเกี่ยวเนื่องกันในทางใดทางหนึ่งกับบุคคลอื่น เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด การให้ความช่วยเหลือ หรือการให้ความเห็นชอบในด้านสินค้า บริการ หรือกิจการค้าของบุคคลนั้น หรือแสดงออกโดยการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ในทางการค้าถึงคุณลักษณะ คุณภาพ หรือแหล่งกำเนิดทางภูมิศาสตร์ในสินค้า บริการ หรือกิจการค้าของบุคคลนั้น หรือบุคคลอื่นใดที่เป็นเท็จ[96]

(3) สิทธิบัตร

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับสิทธิบัตรนั้นกำหนดการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิในสิทธิบัตรไว้ โดยกำหนดให้กรณีที่บุคคลใดกระทำการในการผลิต ใช้ ขาย หรือเสนอขายการประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ทรงสิทธิบัตร ถือว่าเป็นผู้กระทำละเมิดโดยตรง กรณีที่บุคคลใดกระทำการยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นกระทำการผลิต ใช้ ขาย หรือเสนอขายการประดิษฐ์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ทรงสิทธิบัตร บุคคลนั้นต้องรับผิดในการจูงใจให้กระทำละเมิดในฐานะเป็นผู้สนับสนุนในส่วนกรณีบุคคลใดจำหน่ายหรือจัดหาวัตถุที่ไม่เหมาะสมต่อการใช้ในทางอื่นยกเว้นการใช้เพื่อการกระทำละเมิด โดยรู้ว่าวัตถุดังกล่าวจะใช้เพื่อมีส่วนเกี่ยวข้องกับการประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรซึ่งอาจมีความผิดในฐานเป็นผู้มีส่วนร่วมกระทำละเมิด[97]

3.1.1.2 มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง

เมื่อเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร หรือเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา ผู้ทรงสิทธิมีสิทธิที่ดำเนินมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งไม่ว่าจะเป็นการเรียกร้องค่าเสียหาย ซึ่งรวมถึงการดำเนินมาตรการเพื่อจัดการแก่สินค้า วัสดุ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำละเมิดมิให้สามารถนำออกสร้างความเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิในช่องพาณิชย์ได้อีก

(1) การเรียกร้องค่าเสียหาย

ในสหรัฐอเมริกาการดำเนินคดีเพื่อเรียกค่าเสียหายในกรณีลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า ผู้ทรงสิทธิสามารถเลือกที่จะรับค่าเสียหายที่แท้จริงและกำไรที่เกิดจากการกระทำละเมิดหรือค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดก็ได้ หรือในกรณีสิทธิบัตรหากผู้ทรงสิทธิไม่สามารถพิสูจน์ค่าเสียหายที่แท้จริงได้ ศาลจะต้องกำหนดให้ค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับจะต้องไม่น้อยกว่าค่าสิทธิที่สมเหตุสมผล ซึ่งบรรดาค่าเสียหายดังกล่าวมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

---

[96] โปรดดู 15 U.S.Code § 1125 False designations of origin, false descriptions, and dilution forbidden.

[97] โปรดดู 35 U.S.Code § 271 Infringement of patent.

ก. ลิขสิทธิ์

ผู้ทรงสิทธิสามารถเลือกให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายที่แท้จริง และค่าเสียหายอันเนื่องมาจากกำไรจากการกระทำละเมิด หรือเลือกให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย[98]

การคำนวณค่าเสียหายนั้น หากเป็นค่าเสียหายที่แท้จริงอาจเปรียบเทียบจากต้นทุน มูลค่าทางการตลาด รายได้ที่คาดว่าจะได้รับ และจำนวนสินค้าที่ขายได้ ซึ่งในบางครั้งศาลอาจใช้กำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาค่าเสียหายของผู้ทรงสิทธิ[99] ในส่วนของการคำนวณกำไรที่ได้จากการละเมิดนั้น ได้กำหนดไว้โดยการนำหลักภาระพิสูจน์มาใช้ กล่าวคือ ผู้ทรงสิทธิเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบให้ศาลเห็นว่า ผู้กระทำละเมิดได้รับรายได้ขั้นต่ำเพียงใด ส่วนผู้กระทำละเมิดจะเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบหักล้างในส่วนของค่าใช้จ่ายและกำไรในส่วนที่จากกรณีอื่นนอกเหนือจากการกระทำละเมิด โดยเจ้าของลิขสิทธ์มีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาความเสียหายที่ตนได้รับอันเป็นผลมาจากการกระทำละเมิดและกำไรใดๆที่ผู้ละเมิดได้รับเป็นอันเนื่องมาจากการละเมิด และกำไรเหล่านั้นจะต้องไม่รวมอยู่ในการคำนวณค่าเสียหายที่แท้จริงโดยในการกำหนดกำไรของผู้กระทำละเมิดนี้เจ้าของลิขสิทธิ์มีภาระพิสูจน์เฉพาะแต่เพียงรายได้จากการขายของผู้กระทำละเมิด และผู้กระทำละเมิดมีหน้าที่จะต้องพิสูจน์ค่าใช้จ่ายที่เสียไปจากการได้กำไรนั้น และกำไรในส่วนอื่นที่ได้รับมาจากเหตุอื่นซึ่งมิใช่จากงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น

ค่าเสียหายที่กำหนดไว้แน่นอนในกฎหมาย (Statutory Damages) ผู้ทรงสิทธิจะต้องจดทะเบียนลิขสิทธิ์ไว้ก่อนที่มีการกระทำละเมิดด้วย หากผู้ทรงสิทธิไม่ได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์ไว้ ผู้ทรงสิทธิย่อมเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายที่แท้จริงได้เท่านั้น ซึ่งการกำหนดอัตราค่าเสียที่กำหนดไว้แน่นอนในกฎหมายนี้เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิที่จะเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดในเวลาใดๆก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดแทนค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจริงและกำไรที่จำเลยได้รับ ซึ่งค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้จะเป็นจำนวนเงินไม่น้อยกว่า 750 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา และไม่เกิน 30,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา[100] อันไปตามดุลพินิจของศาลที่เห็นสมควร ในกรณีที่เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถพิสูจน์ได้ถึงการกระทำของผู้กระทำละเมิดได้กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์โดยจงใจศาลอาจกำหนดค่าเสียหายซึ่งที่กฎหมายกำหนดนี้สูงถึง 150,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาได้ หากแต่ผู้

---

[98] โปรดดู 17 U.S.Code § 504 Remedies for infringement: Damages and profits.

[99] From *Intellectual Property: Patents, Trademarks, and Copyrights 2nd* (pp.192), by Richaed Stim, 2001, United States: West Legal Study.

[100] อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศตามที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศ อยู่ที่ 1 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาต่อ 36.042 บาท อัตรา ณ วันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2558

ละเมิดลิขสิทธิ์สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีเจตนาละเมิดลิขสิทธิ์ ศาลอาจจะกำหนดค่าเสียหายพิเศษลดลงเหลือไม่น้อยกว่า 200 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา

นอกจากนี้รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ยังได้บัญญัติถึงค่าใช้จ่ายในการบังคับสิทธิและค่าทนายความ โดยกำหนดให้ศาลอาจกำหนดให้มีการชดใช้ค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยหรือคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่คู่กรณีอีกฝ่ายเป็นรัฐหรือเจ้าพนักงานของรัฐ นอกจากนั้นศาลอาจกำหนดค่าทนายความให้ตามสมควรโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่าย[101]

โดยในส่วนการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีและข้อมูลการบริหารสิทธิ ผู้ทรงสิทธิก็อาจดำเนินการกระบวนการทางแพ่งต่อศาลสหรัฐอเมริกาในการเรียกร้องค่าเสียหายที่แท้จริง และกำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิดดังกล่าว หรือจะเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดแทนค่าเสียหายที่แท้จริงและกำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิดดังกล่าวก็ได้ รวมทั้งการขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวที่เป็นการเยียวยาความเสียหายนั้นด้วยก็ได้ ซึ่งในกรณีค่าเสียหายศาลมีดุลพินิจที่จะลดหรือยกเว้นค่าเสียหายในกรณีที่เป็นการกระทำโดยไม่ทราบว่าเป็นความผิด (Innocent violations) เมื่อผู้กระทำละเมิดพิสูจน์ได้ว่าตนไม่ทราบหรือไม่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำของตนเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย[102]

ข. เครื่องหมายการค้า[103]

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าได้วางหลักเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งไว้ว่า ไม่ว่าจะเป็นกรณีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน หรือเครื่องหมายที่มิได้จดทะเบียนก็ตาม ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้านั้นชอบที่จะได้รับการเยียวยาความเสียหายที่โจทก์ได้รับจากการกระทำละเมิด กำไรของจำเลยที่ได้รับจากการกระทำละเมิด รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบังคับสิทธิของผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้า

โดยการคำนวณค่าเสียหายนั้น ศาลอาจอาจกำหนดค่าเสียหายอันเนื่องมาจากกำไรจากการกระทำละเมิด โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานที่ผู้ทรงสิทธิแสดงต่อศาลถึงยอดขายสินค้าของผู้กระทำละเมิด และพยานหลักฐานที่ผู้กระทำละเมิดแสดงต่อศาลถึงค่าใช้จ่ายเพื่อหักล้างกับยอดขายสินค้าของตนที่ผู้ทรงสิทธิได้แสดงไว้ต่อศาล สำหรับค่าเสียหายที่แท้จริงนั้นศาลอาจกำหนดค่าเสียหายให้ตามพฤติการณ์แห่งคดี แต่ไม่เกินกว่า 3 เท่าของความเสียหายที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามศาลอาจกำหนดค่าเสียหายเพิ่มเติมได้ตามพฤติการณ์แห่งคดี

---

[101] โปรดดู 17 U.S.Code § 505 Remedies for infringement: Costs and attorney's fees.

[102] โปรดดู 17 U.S.Code § 1203 Civil remedies.

[103] โปรดดู 15 U.S.Code § 1117 Recovery for violation of rights.

ในกรณีค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าได้กำหนดไว้ว่า ในกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นการกระทำที่เป็นไปในลักษณะการขาย มีไว้เพื่อขาย หรือกระจายซึ่งสินค้าหรือบริการที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนดังกล่าว โจทก์อาจที่จะเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้เยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขาย การเสนอขาย หรือการกระจายซึ่งสินค้าหรือบริการที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าดังกล่าวก่อนที่ศาลชั้นต้นพิจารณาเสร็จสิ้น แทน กำไรของจำเลย และค่าเสียหายที่แท้จริง โดยจำนวนค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้มีจำนวนไม่น้อยกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือไม่เกินกว่า 200,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ต่อหนึ่งสินค้าหรือบริการที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมที่ได้มีการขาย มีไว้เพื่อขาย หรือกระจาย ซึ่งศาลจะเป็นผู้พิจารณา หรือในกรณีที่ศาลเห็นว่าการละเมิดเครื่องหมายการค้าดังกล่าวเป็นไปการกระทำโดยเจตนา จำนวนดังกล่าวไม่เกินกว่า 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ต่อหนึ่งสินค้าหรือบริการที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมที่ได้มีการขาย มีไว้เพื่อขาย หรือกระจาย ซึ่งศาลจะเป็นผู้พิจารณา

ค. สิทธิบัตร

ในกรณีเมื่อมีการละเมิดสิทธิบัตร โจทก์ชอบที่จะได้รับค่าเสียหายอย่างเพียงพอสำหรับการละเมิดซึ่งไม่น้อยกว่าค่าใช้สิทธิที่สมเหตุสมผลสำหรับการใช้สิ่งประดิษฐ์ของผู้ละเมิด ในการนี้อาจรวมทั้งค่าใช้จ่ายตามที่กำหนดโดยศาล ค่าทนายความอาจจะกำหนดให้เฉพาะกรณีที่เป็นข้อยกเว้นเท่านั้น ศาลมีอำนาจที่จะประเมินความเสียหายก็ได้หากความเสียหายดังกล่าวไม่สามารถพิสูจน์ให้ปรากฏ โดยศาลมีอำนาจที่จะเพิ่มค่าเสียหายเป็นจำนวนสามเท่าของจำนวนประเมิน ทั้งนี้การประเมินค่าเสียหายดังกล่าว ศาลอาจจะให้ผู้เชี่ยวชาญกำหนดค่าเสียหาย หรือค่าใช้สิทธิที่สมเหตุสมผลตามควรแห่งพฤติการณ์ก็ได้[104]โดยผู้ทรงสิทธิบัตรจะต้องระบุหรือแสดงให้ปรากฏบนผลิตภัณฑ์ที่ผลิตหรือจำหน่ายว่าเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับสิทธิบัตร หรือปรากฏบนหีบห่อของผลิตภัณฑ์ พร้อมทั้งระบุเลขที่สิทธิบัตร ในกรณีที่ผู้ทรงสิทธิบัตรไม่ได้แสดงให้ปรากฏ จะไม่มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดสิทธิบัตร เว้นแต่พิสูจน์ได้ว่าผู้กระทำละเมิดได้รับทราบถึงการละเมิดสิทธิ และยังคงกระทำละเมิดต่อไป และผู้ทรงสิทธิบัตรสามารถเรียกค่าเสียหายเฉพาะการละเมิดที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับการเตือนแล้วเท่านั้น

ในกรณีผู้ทรงสิทธิซึ่งได้รับความเสียหายไม่สามารถนำสืบพิสูจน์ถึงจำนวนค่าเสียหายที่ตนเองมีสิทธิได้รับ ศาลจะกำหนดให้ผู้ทรงสิทธิบัตรซึ่งได้รับความเสียหายได้รับค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่เหมาะสม ซึ่งเป็นค่าเสียหายจำนวนที่เป็นฐานที่ต่ำที่สุดกฎหมายกำหนดให้ โดยการกำหนดจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่สมเหตุสมผลต้องพิจารณาถึงค่าตอบแทนการใช้สิทธิในจำนวนสูง

---

[104] โปรดดู 35 U.S.Code § 284 Damages.

ที่สุดที่ผู้ขออนุญาตใช้สิทธิต้องการหรือปรารถนาที่จะจ่ายเพื่อให้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ โดยต้องเปรียบเทียบค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่ผู้ขออนุญาตใช้สิทธิยินยอมที่จะจ่ายให้กับผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิเปรียบเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่ผู้ขออนุญาตใช้สิทธิจะได้รับ และนำไปเปรียบเทียบกับค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่ผู้ขออนุญาตใช้สิทธิยินยอมที่จะจ่ายให้แก่บุคคลผู้มีสิทธิบัตรรายอื่นเปรียบเทียบกับจำนวนผลประโยชน์ที่จะได้รับหากใช้สิทธิบัตรอื่นที่ไม่เป็นละเมิด โดยการิจารณาถึงจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่สมเหตุสมผลจะต้องพิจารณาโดยจำลองว่ามีการเจรจาเพื่อขออนุญาตใช้สิทธิโดยสมมุติ (Hypothetical Negotiation) ระหว่างผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิและผู้ขออนุญาตให้ใช้สิทธิที่มีความตั้งใจจะขออนุญาตใช้สิทธิ[105]

(2) วิธีการเยียวยาความเสียหายอื่น ๆ

ก. การขอคุ้มครองชั่วคราว

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติให้มีคำสั่งห้ามกระทำ (Injunction) เพื่อป้องกันการยับยั้งการละเมิดที่กำลังเกิดขึ้นหรือที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต อันเป็นการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก คือ คำสั่งชั่วคราวและคำสั่งชนิดเด็ดขาด[106] ภายใต้เงื่อนไขของศาลตามที่เห็นสมควรที่จะป้องกันหรือจำกัดการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยคำสั่งดังกล่าวอาจใช้ได้ในทุกๆแห่งในสหรัฐอเมริกาแก่บุคคลที่อยู่ในบังคับ และสามารถใช้บังคับได้ด้วยกระบวนการพิจารณาในการละเมิดคำสั่งหรืออย่างอื่น โดยศาลแห่งสหรัฐอเมริกาซึ่งมีอำนาจเหนือบุคคลนั้น เลขานุการศาลผู้ออกคำสั่งเมื่อได้รับการร้องขอจากศาลอื่นใดศาลหนึ่งซึ่งใช้อำนาจบังคับตามคำสั่งนั้นต้องส่งไปยังศาลอื่นโดยทันที ซึ่งสำเนาที่ได้รับรองความถูกต้องแล้วแห่งเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวกับกรณีในสำนวนความของสำนักงานเลขานุการดังกล่าวนั้น[107]

การออกคำสั่งในกรณีที่มีการละเมิดเครื่องหมายการค้าและสิทธิบัตรมีลักษณะที่คล้ายกันคือ กำหนดให้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีแพ่งมีคำสั่งห้ามกระทำการเมื่อมีเหตุอันสมควรโดยอาศัยหลักความยุติธรรม (Principles of Equity) เพื่อยุติการกระทำละเมิด โดยศาลจะพิจารณาตามสมควรในลักษณะการออกคำสั่งเพื่อเป็นการป้องกันการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าหรือ

---

[105] จาก *การกำหนดค่าเสียหายในคดีละเมิดสิทธิในการขายของผู้ทรงสิทธิบัตรในผลิตภัณฑ์* (น.16-24), โดย ปรเมศร์ แสวงงาม, 2551, (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[106] จาก *พันธกรณีของประเทศไทยในการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาในทางแพ่งและอาญาตามความตกลงว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาว่าด้วยการค้า* (น.55-57), โดย ภูมิฤทัย สิงหนาท, 2539, (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[107] โปรดดู 17 U.S.Code § 502 Remedies for infringement: Injunctions.

สิทธิบัตรที่ได้รับการจดทะเบียนแล้ว[108] นอกจากนี้ในกรณีของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน หากมีการกระทำละเมิดต่อเครื่องหมายการค้าซึ่งมีลักษณะเป็นเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย (Famous mark) และเป็นการกระทำในลักษณะทำให้เสื่อมค่าต่อตัวเครื่องหมายการค้า (Dilution) เจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าวอาจที่จะดำเนินการขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเพื่อป้องกันความเสียหายดังกล่าวก็ได้[109]

ข. การยึดและการทำลายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ กำหนดในกรณีที่ในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาหากมีเหตุอันสมควร ให้ศาลสามารถมีคำสั่งยึดสำเนางานหรือสิ่งบันทึกเสียงอันเป็นการละเมิดหรือใช้ในการกระทำละเมิด ตลอดจน สิ่งที่อาจใช้ในการผลิตสิ่งดังกล่าวข้างต้น เช่น แม่พิมพ์ ต้นแบบ เทป ฟิล์มที่กลับสีดำเป็นสีขาว หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะเดียวกัน และเมื่อศาลมีคำพิพากษา ศาลอาจมีคำสั่งให้ทำลายหรือจัดการโดยวิธีอันสมควรซึ่งสิ่งดังกล่าวข้างต้นโดยระบุไว้เป็นส่วนหนึ่งในคำพิพากษา[110]

ในกรณีที่มีการละเมิดเครื่องหมายการค้ากำหนดให้ศาลมีคำสั่งให้ส่งมอบและทำลายซึ่งสินค้าที่ละเมิดไม่ว่าจะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือไม่ได้จดทะเบียนก็ตาม ทั้งนี้มาตรการดังกล่าวยังครอบคลุมไปถึงกรณี ฉลาก สัญลักษณ์ สิ่งพิมพ์ หีบห่อ บรรจุภัณฑ์ และสื่อโฆษณาของจำเลย และคำ ข้อความ ชื่อ อุปกรณ์ หรือการรวมกันของสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นที่แสดงรูปแบบ รายละเอียด หรือแสดงให้เห็นว่าเป็นการละเมิด การทำซ้ำ การปลอม หรือเลียนสีสิ่งดังกล่าวข้างต้น ตลอดจน แม่พิมพ์ ต้นแบบ หรือสิ่งที่มีลักษณะเดียวกัน[111]

โดยในรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการสิ่งของที่มีการละเมิดสิทธิบัตรเอาไว้ ศาลจึงสามารถที่จะมีคำสั่งจัดการสิ่งของที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิบัตรนี้ ไม่ว่าจะเป็นการทำลาย การทำให้ใช้การไม่ได้ การส่งออกไปนอกประทศก็ได้[112]

---

[108] โปรดดู 15 U.S.Code § 1116 Injunctive relief และ 35 U.S.Code § 283 Injunction.

[109] โปรดดู 15 U.S.Code § 1125 False designations of origin, false descriptions, and dilution forbidden.

[110] โปรดดู 17 U.S.Code § 503 Remedies for infringement: Impounding and disposition of infringing articles.

[111] โปรดดู 15 U.S.Code § 1118 Destruction of infringing articles.

[112] Saint-Gobain Technical Fabrics Am., Inc. v. Checkmate Geosynthetics, Inc.

3.1.1.3 มาตรการบังคับสิทธิทางอาญา

ในมาตรการทางกฎหมายของสหรัฐอเมริกากำหนดโทษทางอาญาสำหรับกระบวนการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเฉพาะกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า โดยกรณีสิทธิบัตรที่มิได้กำหนดให้มีโทษทางอาญาเอาไว้ ซึ่งกระบวนการทางอาญาดังกล่าวมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ความรับผิดทางอาญา

ก. ลิขสิทธิ์

ความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์อันมีโทษทางอาญาในสหรัฐอเมริกาแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ การละเมิดลิขสิทธิ์โดยวัตถุประสงค์เพื่อทางการค้าหรือเพื่อประโยชน์ทางการเงิน กับการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่มีแรงจูงใจทางการเงิน

1. การละเมิดลิขสิทธิ์โดยวัตถุประสงค์เพื่อทางการค้าหรือเพื่อประโยชน์ทางการเงิน

บุคคลใดเจตนากระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อจุดประสงค์แห่งประโยชน์ในทางการค้า (Commercial advantage) หรือเพื่อประโยชน์ในทางการเงิน (Private financial gain) โดยการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ อย่างน้อย 10 ชิ้น โดยมีราคาขายทั้งหมดมากกว่า 2,500 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ภายในระยะเวลา 180 วัน โดยหากเป็นการกระทำผิดครั้งแรก จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ หากเป็นกรณีที่ได้กระทำผิดซ้ำ โทษจำคุก ไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา[113]

2. การละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่มีแรงจูงใจทางการเงิน

บุคคลใดเจตนากระทำละเมิดลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำ หรือการแจกจ่าย โดยรวมถึงกระบวนทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย ซึ่งมีสำเนางานที่ละเมิดลิขสิทธิ์ 1 ชิ้น หรือ มากกว่า 1 ชิ้น หรือมากกว่านั้นซึ่งมีราคาขายทั้งหมดมากกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ภายในระยะเวลา 180 วัน โดยหากเป็นการกระทำผิดครั้งแรก จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ หากเป็นกรณีที่ได้กระทำผิดซ้ำ โทษจำคุก ไม่เกิน 6 ปี และปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา[114]

3. ความรับผิดทางอาญาฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์

นอกจากความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ที่มีลักษณะเพื่อทางการค้าหรือเพื่อประโยชน์ทางการเงิน หรือการละเมิดลิขสิทธิ์ที่มิได้มีแรงจูงใจทางการเงิน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในมาตรการทาง

---

[113] โปรดดู 17 U.S.Code § 506(a)(1)(A) Criminal offenses ประกอบ 18 U.S.Code §2319(b) Criminal infringement of a copyright.

[114] โปรดดู 17 U.S.Code § 506(a)(1)(B) Criminal offenses ประกอบ 18 U.S.Code §2319(c) Criminal infringement of a copyright.

กฎหมายของสหรัฐอเมริกายังมีการกำหนดความรับผิดฐานอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์อีกด้วย โดยที่จะได้กล่าวดังต่อไปนี้

3.1 ความผิดที่เกี่ยวกับมาตรการทางเทคโนโลยีและข้อมูลการบริหารสิทธิ

ผู้ใดเจตนากระทำการเพื่อทางการค้าหรือเพื่อประโยชน์ทางการเงินในการที่ปลดล็อคการป้องกัน การปลดล็อคการเข้ารหัสข้อมูล หรือการหลีกเลี่ยงอย่างอื่น การปิดโปรแกรมป้องกันการลบ การปิดการใช้งาน การทำให้ใช้การไม่ได้ ซึ่งมาตรการทางเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นการกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผลิต นำเข้า แจกจ่ายสาธารณะ จัดหา หรือการจำหน่ายด้วยวิธีการใดๆ ซึ่งเทคโนโลยี สินค้า บริการ อุปกรณ์ หรือส่วนประกอบใดๆของเครื่องมือที่ถูกออกแบบหรือผลิตมาเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงมาตรการที่มีไว้เพื่อปกป้องงานอันมีลิขสิทธิ์ โดยหากเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกจะได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากเป็นกรณีที่ได้กระทำซ้ำ โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ

3.2 ความผิดฐานแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์[115]

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาได้กำหนดความรับผิดสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ โดยกำหนดในลักษณะความรับผิดเกี่ยวกับบุคคลที่ใช้อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง (Audiovisual recording device) หรือพยายามที่จะใช้อุปกรณ์ดังกล่าวในการส่งหรือบันทึกงานภาพยนตร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่นๆ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือส่วนใดๆ ของงานดังกล่าว จากภาพยนตร์ที่จัดให้มีการฉายในสถานที่จัดแสดงภาพยนตร์ (Motion picture exhibition facility) อีกทั้งกฎหมายฉบับดังกล่าวยังได้บัญญัติให้การครอบครองอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงในสถานที่จัดแสดงภาพยนตร์อาจเป็นหลักฐานที่สามารถใช้ในการพิจารณาความรับผิดดังกล่าวด้วย แต่ถึงกระนั้นการมีอุปกรณ์ดังกล่าวไว้ในครอบครองกฎหมายยังไม่ถือว่ามีน้ำหนักเพียงพอที่จะสนับสนุนการลงโทษผู้ครอบครองในความรับผิดดังกล่าว

บทลงโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดฐานลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์นั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือโทษปรับไม่เกิน 2,500 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากเป็นการกระทำความผิดครั้งที่สองหรือครั้งต่อไป ต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 6 ปี หรือโทษปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยกฎหมายดังกล่าวได้นิยาม “อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง” หมายความว่า กล้องวีดีโอดิจิทัล หรือกล้องวีดีโอถ่ายภาพอนาล็อก หรือเทคโนโลยีอื่นๆ หรืออุปกรณ์ที่สามารถใช้บันทึกหรือส่งงานภาพยนตร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุ

---

[115] โปรดดู 18 U.S.Code § 2319 Criminal infringement of a copyright.

อื่นๆที่ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ หรือส่วนใดของงานภาพยนตร์ หรืองานโสตวัสดุอื่นๆนั้น โดยไม่จำเป็นวัสดุอุปกรณ์ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์หลักในการบันทึกภาพและเสียงนั้นหรือไม่

3.3 ความผิดฐานขายแผ่นป้ายปลอม (Trafficking in Counterfeit Labels)

ในกรณีลิขสิทธิ์ผู้ใดขายแผ่นป้ายปลอม หรือแผ่นป้ายที่ผิดกฎหมาย ที่ใช้ติด หรือออกแบบมาเพื่อติดโสตวัสดุ ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่น หรือจำหน่ายเอกสาร หรือหีบห่อที่เกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยมีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ[116]

ข. เครื่องหมายการค้า

ในกรณีเครื่องหมายการค้าผู้ใดขาย หรือพยายามขาย สินค้าหรือบริการ ที่รู้อยู่แล้วว่าสินค้าหรือบริการนั้น ใช้เครื่องหมายปลอม บน หรือ เกี่ยวข้องกับสินค้าหรือบริการ หรือขาย หรือพยายามขายป้าย สติ๊กเกอร์ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย เหรียญ กล่อง ภาชนะ ถัง ป้ายแขวน เอกสาร หรือหีบห่อ ซึ่งมีเครื่องหมายปลอมติดอยู่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะทำให้เกิดความสับสน ความผิดหลง หรือเพื่อหลอกลวง โดยหากเป็นการกระความผิดครั้งแรกจะได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากเป็นกรณีที่ได้กระทำซ้ำ โทษจำคุกไม่เกิน 20 ปี หรือปรับไม่เกิน 5,000,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา หรือทั้งจำทั้งปรับ[117]

(2) การริบและการจัดการเกี่ยวกับสินค้าหรือสิ่งของที่ถูกริบ

ศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้ทำลายหรือจัดการด้วยวิธีการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งสิ่งของซึ่งมีเครื่องหมายการค้าที่ละเมิดติดหรือเป็นส่วนประกอบ สิ่งของที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ สิ่งของใดๆที่ได้ใช้หรือจะใช้ ในการกระทำหรือเป็นการอำนวยความสะดวกในการกระทำความผิดซึ่งศาลสั่งริบ ก็ได้[118]

3.1.1.4 มาตรการ ณ จุดผ่านแดน โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

มาตรการ ณ จุดผ่านแดนโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร ถือเป็นมาตรการที่สำคัญมาตรการหนึ่งที่ผู้ทรงสิทธินิยมขอรับความคุ้มครอง เนื่องจากการเฝ้าระวังมิให้มีการนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ทรงสิทธิย่อมเป็นการป้องกันความเสียหายที่พึงอาจเกิดขึ้นได้มีประสิทธิภาพกว่าการดำเนินมาตรการทางแพ่งเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย หรือดำเนินมาตรการทางอาญาเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดภายหลังจากการที่ได้เกิดการละเมิดแล้ว

---

[116] โปรดดู 18 U.S.Code § 2318 Trafficking in counterfeit labels, illicit labels, or counterfeit documentation or packaging.

[117] โปรดดู 18 U.S.Code § 2320 Trafficking in counterfeit goods or services.

[118] โปรดดู 18 U.S.Code § 2323 Forfeiture, destruction, and restitution.

(1) บทกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาผ่านมาตรการ ณ จุดผ่านแดนโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรอยู่สองกรณีคือ ลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ลิขสิทธิ์

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์กำหนดห้ามการนำเข้ามาในสหรัฐอเมริกาสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิดลิขสิทธิ์โดยปราศจากการอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์ หากมีการฝ่าฝืนโดยการนำเข้าสินค้าต้องห้ามนี้ ศุลกากรจะกักและริบสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์นั้นไว้ และสินค้าที่ริบจะถูกทำลายตามคำสั่งของเลขาธิการกองการคลังหรือศาลแล้วแต่กรณี เว้นแต่เป็นการนำเข้าภายใต้หรือการใช้ของรัฐบาล การนำเข้าเพื่อใช้ส่วนบุคคลของผู้นำเข้าและไม่ได้เพื่อจำหน่าย โดยนำเข้ามากับกระเป๋าเดินทาง ในจำนวนไม่มากไปกว่า 1 เล่มที่มีการทำสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียง 1 งาน และการนำเข้าโดยเพื่อองค์กรที่ปฏิบัติงานเพื่อการศึกษา โรงเรียน หรือศาสนาและไม่ใช่เพื่อการส่วนตัว ในจำนวนที่ไม่มากกว่าหนึ่งสำเนาของงานโสตทัศน์และไม่มากว่า 5 สำเนาของสิ่งบันทึกเสียงของหรืองานใด เพื่อการยืมในห้องสมุด และยกเว้นสินค้าที่ทำขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายลิขสิทธิ์[119]

ในส่วนหลักเกณฑ์วิธีการในการดำเนินการของเจ้าน้าที่ศุลกากร เพื่อทำการป้องกันและปราบปรามการฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมายนี้ ได้ถูกบัญญัติไว้ในกฎศุลกากร ข้อ 19, 31-37, 42-44, 46 และ 51-53 ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดถึงวิธีการในการยื่นคำขอในการขอความคุ้มครองจากศุลกากรในสหรัฐอเมริกา ให้ทำหน้าที่ตรวจจับสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ ณ จุดผ่านแดนของสหรัฐอเมริกาในขณะที่มีการนำเข้าหรือกำลังจะมีการนำเข้า การยึดสินค้าของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจพบสินค้าต้องห้ามตามกฎหมายลิขสิทธิ์ที่กล่าวข้างต้น สิทธิของเจ้าของสินค้า ผู้นำเข้าและผู้รับรอง ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจจับและยึดสินค้า และวิธีการจัดการกับสินค้าที่ยึดไว้ของเจ้าหน้าที่ศุลกากร[120]

ข. เครื่องหมายการค้า

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้ากำหนดคุ้มครองสิทธิของผู้ผลิตและเจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ได้จดทะเบียนแล้วในสหรัฐอเมริกา โดยให้สิทธิแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนขัดขวางการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนคล้าย หรือที่ลอกเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของตนที่ได้จดทะเบียนไว้อันจะก่อให้เกิดความสับสนหลงผิดใน

---

[119] โปรดดู 17 U.S.Code § 602 Infringing importation or exportation of copies or phonorecords.

[120] จาก *มาตรการกักสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ณ จุดผ่านแดน* (น.101), โดย ชมภู่ ใจเงินสุทธิ์, 2543, (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ตัวสินค้าและแหล่งกำเนิดของสินค้า โดยมาตรานี้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรในการกักสินค้าที่มีการนำเข้า ณ จุดนำเข้าสินค้า ยกเว้นในกรณีการนำเข้าสินค้าดังกล่าวจากต่างประเทศที่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถจดบันทึกแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน รวมทั้งชื่อที่อยู่ของผู้ที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าอนุญาตให้ผลิตและใช้เครื่องหมายการค้าในต่างประเทศต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร เพื่อตรวจสอบและกักสินค้าที่นำเข้ามายังสหรัฐอเมริกา[121]

นอกจากนี้ยังกำหนดห้ามการนำเข้าในสหรัฐอเมริกา หรือผ่านเข้ามายัง ณ ด่านศุลกากรของสหรัฐอเมริกาซึ่งสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าอันเป็นเท็จ หรือที่ใช้เครื่องหมายที่จะก่อให้เกิดการสับสนหลงผิดในหมู่สาธารณชนผู้ซื้อในเรื่องคุณภาพ แหล่งกำเนิด ความเป็นเจ้าของสินค้า ที่ปรากฏว่าต้องห้ามตามมาตรานี้จะถูกปฏิเสธการนำเข้าและอาจถูกยึดไว้ภายใต้กฎหมายศุลกากร อย่างไรก็ตามมาตรานี้ให้โอกาสเจ้าของสินค้า ผู้นำเข้า หรือผู้รับสินค่า มีสิทธิโต้แย้งหรืออุทธรณ์การกระทำดังกล่าวภายใต้กฎหมายศุลกากรได้ และให้สิทธิแก่ผู้เสียหายในการดำเนินคดีและเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่งจากผู้ละเมิดด้วย[122]

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกายังกำหนดห้ามการนำเข้าสินค้า หรือฉลาก สัญลักษณ์ การพิมพ์ บรรจุภัณฑ์ กระดาษห่อ หรือภาชนะ ที่ติดเครื่องหมายการค้าที่เป็นของประชนสหรัฐอเมริกา หรือบริษัท หรือสมาคม ที่ก่อตั้งหรือดำเนินการภายในสหรัฐอเมริกา และเครื่องหมายดังกล่าวได้จดทะเบียนที่สำนักงานสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าโดยบุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาในสหรัฐอเมริกาภายใต้บทบัญญัติของมาตรา 81 ถึง 109 ของกฎหมายเครื่องหมายการค้า และสำเนาของหนังสือรับรองการจดทะเบียนได้ยื่นไว้กับเลขาธิการกองการคลัง เว้นแต่ผู้นำเข้าสินค้าเหล่านั้นจะมีหนังสือยินยอมให้นำเข้าจากเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นในเวลาที่นำเข้า หากผู้นำเข้าละเมิดบทบัญญัติดังกล่าว สินค้าที่นำเข้ามาในสหรัฐอเมริกาจะถูกจับ ยึด และริบ ในฐานที่ละเมิดกฎหมายศุลกากรโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร และสินค้านั้นจะถูกส่งออกนอกสหรัฐอเมริกา ถูกสั่งให้ลบเครื่องหมายการค้านั้นออก ถูกทำลาย หรือถูกจำหน่ายให้แก่รัฐบาลกลาง สถาบันการกุศล หรือถูกจำหน่ายโดยหน่วยงานบริการศุลกากรตามที่เลขาธิการกองการคลังเห็นสมควร อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้ไม่นำมาใช้กับการนำเข้าสินค้าในประเภทและปริมาณจำกัดที่นำมาพร้อมกับบุคคล ถ้าสินค้านั้นนำเข้ามาใช้เพื่อการส่วนตัว และไม่ได้ใช้ในการค้า[123]

---

[121] โปรดดู 15 U.S.Code § 1124 Importation of goods bearing infringing marks or names forbidden.

[122] โปรดดู 15 U.S.Code § 1128 Repealed.

[123] โปรดดู 19 U.S.Code § 1526 Merchandise bearing American trade-mark.

หลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ศุลกากร และเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้า ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎศุลกากร ข้อ 19 ลำดับที่ 1-7, 11-15, 21-27 และ 46, 51-53 โดยบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดวิธีการในการยื่นคำขอในการขอความคุ้มครองจากศุลกากรในสหรัฐอเมริกาให้ทำหน้าที่ตรวจจับสินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้า ณ จุดผ่านแดนของสหรัฐอเมริกา ในขณะที่มีการนำเข้าหรือกำลังจะมีการนำเข้า การยึดสินค้าของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจพบสินค้าต้องห้ามตามกฎหมายเครื่องหมายการค้าและกฎหมายศุลกากรที่กล่าวข้างต้น สิทธิของเจ้าของสินค้า ผู้นำเข้าและผู้รับรอง ที่เกี่ยวข้องกับการกักและยึดสินค้า และวิธีการจัดการกับสินค้าที่ยึดไว้ของเจ้าหน้าที่ศุลกากร[124]

(2) คำจำกัดความสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่อาจถูกกักสินค้าโดยศุลกากร

ในรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวกับศุลกากรได้มีการบัญญัติคำจำกัดความของสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่อาจถูกกักสินค้าโดยศุลกากร อาทิ เครื่องหมายการค้าปลอม เครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือน สินค้าในตลาดสีเทา สำเนางานหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิด โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

“เครื่องหมายการค้าปลอม คือ เครื่องหมายการค้าซึ่งเหมือนหรือไม่อาจแยกแยะได้จากเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน”[125]

“เครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือน คือ เครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าหรือชื่อที่จดแจ้งไว้ จนทำให้สาธารณชนคิดว่า เครื่องหมายการค้าหรือชื่อที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือนนั้น มีความเกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้าหรือชื่อที่จดแจ้งไว้”[126]

“สินค้าในตลาดสีเทา คือ สินค้าที่ทำขึ้นในต่างประเทศซึ่งติดเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่แท้จริง ที่เหมือนหรือไม่อาจแยกแยะได้จากเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่เป็นของหรือที่จดแจ้งโดยประชาชนของสหรัฐอเมริกา หรือบริษัท หรือสมาคม ที่ก่อตั้ง หรือดำเนินการภายในสหรัฐอเมริกา และสินค้าดังกล่าวนำเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของในสหรัฐอเมริกา”[127]

---

[124] แหล่งเดิม. (น.95).

[125] โปรดดู 19 CFR § 133.21(a) Articles suspected of bearing counterfeit marks.

[126] โปรดดู 19 CFR § 133.22(a) Restrictions on importation of articles bearing copying or simulating trademarks.

[127] โปรดดู 19 CFR § 133.23(a) Restrictions on importation of gray market articles.

“สำเนางานหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิด คือ สินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ ได้แก่ สำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้กระทำขึ้นอย่างผิดกฎหมาย”[128]

(3) ผู้มีสิทธิยื่นคำขอ

กรณีสินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้ามิได้บัญญัติระบุถึงบุคคลผู้มีสิทธิยื่นคำขอกักสินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้าดังกล่าวเอาไว้ แต่ในกรณีสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์นั้น กำหนดให้ผู้มีสิทธิยื่นคำขอคือ เจ้าของลิขสิทธิ์และรวมถึงบุคคลผู้ซึ่งได้รับอนุญาตใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียว ผู้ได้รับโอนสิทธิและผู้มีสิทธิที่จะเรียกค่าเสียหายที่แท้จริงเพราะการนำเข้าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงโดยเจตนา[129]

(4) ระยะเวลาความมีผลของคำขอ

ระยะความมีผลของคำขอในกรณีในเครื่องหมายการค้านั้นให้มีผลใช้บังคับอยู่ 20 ปี พร้อมกับระยะเวลาการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หรือการต่ออายุเครื่องหมายการค้าครั้งล่าสุด และกรณีเครื่องหมายการค้าถูกเพิกถอนคำขอดังกล่าวก็จะถูกเพิกถอนด้วย อย่างไรก็ตาม กรณีที่อายุการคุ้มครองการจดแจ้งตามคำขอดังกล่าวจะหมดสิ้นไปผู้ยื่นคำขอจะต้องทำการยื่นคำขอต่ออายุการจดแจ้งกับทางศุลกากรไม่ช้ากว่า 3 เดือนภายหลังวันหมดอายุของการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า[130]

ในส่วนของระยะเวลามีผลใช้บังคับของการจดแจ้งการขอให้กักสินค้าสำหรับกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น การจดแจ้งดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับอยู่ 20 ปี เว้นแต่ความเป็นเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้จดแจ้งนั้นสิ้นอายุก่อนระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น ในกรณีที่ความเป็นเจ้าของนั้นหมดอายุก่อน 20 ปี การจดแจ้งก็จะมีผลบังคับจนกระทั่งความเป็นเจ้าของสิ้นอายุ ในกรณีมีความเป็นเจ้าของไม่หมดอายุภายหลังจาก 20 ปีแล้ว การจดแจ้งนี้สามารถต่ออายุออกไปได้อีก โดยผู้จดแจ้งที่จะต้องการต่ออายุจะต้องยื่นคำขอต่ออายุภายใน 3 เดือนก่อนการจดแจ้งจะสิ้นผลบังคับ[131]

(5) กระบวนการกักสินค้า

กระบวนการกักสินค้าในกรณีเครื่องหมายการค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรของสหรัฐอเมริกาแยกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

ก. กรณีสินค้าที่ติดเครื่องหมายการค้าปลอม

เมื่อสินค้าที่ไม่ว่าจะผลิตในประเทศหรือต่างประเทศใด ที่ถูกนำเข้าสู่สหรัฐอเมริกาและติดเครื่องหมายการค้าปลอม สินค้าเหล่านั้นจะถูกจับและริบฐานละเมิดกฎหมายศุลกากร เว้นแต่จะมีหนังสือแสดงความยินยอมใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวนั้นจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า และ

---

[128] โปรดดู 19 CFR § 133.42 (a) Infringing copies or phonorecords.

[129] โปรดดู 19 CFR § 133.31(b) Recordation of copyrighted works.

[130] โปรดดู 19 CFR § 133.4 Effective date, term, and cancellation of trademark recordation and renewals.

[131] โปรดดู 19 CFR § 133.34 Effective date, term, and cancellation of recordation.

เมื่อสินค้าที่ได้ถูกจับและกักไว้โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรแล้ว เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะแจ้งไปยังเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดแจ้งกับหน่วยงานบริการศุลกากรภายใน 30 วันทำการนับจากวันที่มีการจับหรือยึดได้ และเจ้าหน้าที่ศุลกากรจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าซึ่งสินค้าดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นวันที่นำเข้า ท่าเรือที่นำเข้า รายละเอียดของสินค้า จำนวนสินค้าที่เกี่ยวข้อง ชื่อและที่อยู่ของผู้ผลิต ประเทศแหล่งกำเนิดแห่งสินค้า ชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งออก และชื่อและที่อยู่ของผู้ผลิต[132]

หากภายในระยะเวลา 30 วัน เจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ให้ความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรว่าให้มีการนำเข้า หรือส่งออก ภายหลังจากกระบวนการลบล้างเครื่องหมายการค้า หรือการจัดการอย่างอื่นที่เหมาะสม สินค้าที่ถูกยึดไว้จะถูกจำกัด

ข. กรณีการจำกัดการนำเข้าสินค้าที่ติดเครื่องหมายการค้าที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือน

เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจพบสินค้าใดไม่ว่าจะผลิตในหรือต่างประเทศใดๆ หากได้นำเข้ามาในสหรัฐอเมริกา และได้ติดเครื่องหมายหรือชื่อที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือนกับเครื่องหมายการค้าหรือชื่อที่ได้จดแจ้งไว้แล้ว เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะห้ามไม่ให้มีการนำเข้า และสินค้านั้นจะถูกกักโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร โดยสินค้านั้นจะถูกกักเป็นเวลา 30 วันนับจากวันที่สินค้าดังกล่าวได้ถูกส่งไปเพื่อการตรวจสอบทางศุลกากร ผู้นำเข้าจะได้รับการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงคำวินิจฉัยที่ให้กักสินค้านั้น ภายใน 5 วันนับจากมีคำวินิจฉัยให้กักสินค้า[133]

ในการกักสินค้าของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเจ้าหน้าที่จะต้องทำการบอกกล่าวการกักและเปิดเผยข้อมูลวันที่นำเข้า ท่าที่นำเข้า รายละเอียดของสินค้า จำนวนสินค้าที่เกี่ยวข้อง ประเทศต้นกำเนิดแห่งสินค้า แก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า นับจากวันที่สินค้าได้ถูกนำไปส่งให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรทำการตรวจสอบ

สินค้าที่ถูกกักอาจถูกปล่อยและส่งมอบคืนให้แก่ผู้นำเข้าในระหว่าง 30 วันของการกักสินค้าหากมีพฤติการณ์ใดๆ ดังนี้

1. เครื่องหมายที่ถูกกัก ได้ถูกเอาออกหรือขจัดออกตามเงื่อนไขการเข้ามาในลักษณะที่ไม่สามารถอ่านได้และไม่สามารถทำให้ขึ้นมาใหม่ได้ ตัวอย่างเช่น ขูดรอยเครื่องหมายการค้าที่ปรากฏอยู่ไม่ว่าที่ใด เอาออกและกำจัดป้ายชื่อซึ่งติดเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้า

2. สินค้าได้นำเข้าโดยผู้จดแจ้งเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้า

3. ผู้จดแจ้งได้ให้คำนิยามเป็นลายลักษณ์อักษรแก่การนำเข้าสินค้าที่อยู่ภายใต้การจำกัด และคำยินยอมนั้นได้ส่งให้แก่หน่วยงานศุลกากรที่เหมาะสม

---

[132] โปรดดู 19 CFR § 133.21 Articles suspected of bearing counterfeit marks.

[133] โปรดดู 19 CFR § 133.22 Restrictions on importation of articles bearing copying or simulating trademarks.

4. การยกเว้นการนำเข้าส่วนบุคคลจำนวนหนึ่งชิ้น และการผลิตในต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้ติดเครื่องหมายที่จดแจ้งไว้

หากไม่มีพฤติการณ์ตามที่กล่าวข้างต้นภายในระยะเวลา 30 วันนับแต่ที่ได้มีการกักสินค้านั้น สินค้าจะถูกยึดและริบตามวิธีที่กำหนดไว้ ผู้นำเข้าจะได้รับการแจ้งถึงการจับและการริบนั้นอย่างทันที

ค. กรณีการจำกัดการนำเข้าของสินค้าในตลาดสีเทา

หากเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจพบสินค้าที่ถูกนำเข้ามาเป็นการนำเข้ามาในลักษณะสินค้าในตลาดสีเทา เจ้าหน้าที่ศุลการจะทำการห้ามการนำเข้าและกักสินค้านั้นไว้[134] เว้นแต่เจ้าหน้าที่ศุลกากรพบว่า ฉลากของสินค้าที่แตกต่างทางรูปร่างและวัตถุนี้ติดเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงภายใต้การอนุญาตของเจ้าของเครื่องหมายการค้าของสหรัฐอเมริกา เจ้าของหลักหรือเจ้าของรายย่อยในสหรัฐอเมริกา หรือฝ่ายอื่นๆภายใต้ความเป็นเจ้าของหรือการควบคุมร่วมกันกับเจ้าของในสหรัฐอเมริกาสินค้าดังกล่าวจะไม่ถูกกัก หรือเมื่อสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้าได้ติดฉลากที่เด่นและสามารถอ่านออกได้ยังคงปรากฏอยู่บนสินค้า โดยได้ระบุว่า “สินค้านี้ไม่ได้เป็นสินค้าที่ได้รับอนุญาตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา เพื่อนำเข้าและแตกต่างทางด้านรูปร่างและวัตถุจากสินค้าที่ได้รับอนุญาต” โดยฉลากนั้นจะต้องติดใกล้ชิดกับเครื่องหมายการค้าในตำแหน่งที่สำคัญบนสินค้าหรือบนหีบห่อ หรือบรรจุภัณฑ์ที่ขาย

สินค้าที่ถูกกักในกรณีการนำเข้าของสินค้าในตลาดสีเทานี้อาจจะได้รับการปล่อยให้กลับคืนสู่ผู้นำเข้าในระยะเวลา 30 วัน หากมีพฤติการณ์ดังนี้

1. เครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าได้ยื่นภายใต้การอนุญาตของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าต่างประเทศ เป็นเจ้าของเดียวกันกับเจ้าของในสหรัฐอเมริกา เจ้าของหลักหรือเจ้าของย่อยเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา หรืออื่นๆที่อยู่ภายใต้ความเป็นเจ้าของเดียวหรือการควบคุมร่วมกันกับเจ้าของในสหรัฐอเมริกา

2. สำหรับสินค้าที่ติดเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงซึ่งได้ยื่นภายใต้การยินยอมของเจ้าของในสหรัฐอเมริกา เจ้าของหลักหรือเจ้าของย่อยของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา และสินค้าที่นำเข้าไม่ต่างกันทางด้านรูปร่างและวัตถุจากสินค้าที่ได้รับอนุญาตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกาสำหรับการนำเข้าหรือการขายในสหรัฐอเมริกา

3. เมื่อสินค้าได้ถูกกักตามมาตรการดังกล่าวในฐานะที่แตกต่างทางด้านรูปร่างและวัตถุจากสินค้าที่ได้รับอนุญาตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกาเพื่อการนำเข้าหรือการขายในสหรัฐอเมริกา เมื่อมีฉลากติดที่สินค้าซึ่งได้ระบุว่า “สินค้านี้ไม่ได้เป็นสินค้าที่ได้รับ

---

[134] โปรดดู 19 CFR § 133.23 Restrictions on importation of gray market articles.

อนุญาตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา เพื่อนำเข้าและแตกต่างทางด้านรูปร่างและวัตถุจากสินค้าที่ได้รับอนุญาต" ซึ่งจะเห็นได้ว่าในข้อกำหนดดังกล่าวมีความมุ่งประสงค์ที่จะให้ประชาชนสามารถแยกแยะถึงแหล่งกำเนิดของตัวสินค้าเป็นสำคัญ หากผู้นำเข้าซึ่งสินค้าในตลาดสีเทาได้ระบุถึงข้อความดังกล่าว สินค้าดังกล่าวนี้ย่อมอาจได้รับการปล่อยจากการกักสินค้าดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ศุลกากรนี้

หากไม่มีพฤติการณ์ข้างต้นภายใน 30 วัน ผู้นำเข้าจะไม่ได้รับการปล่อยสินค้าที่ถูกกักและสินค้าจะถูกยึดและริบ ผู้นำเข้าจะได้รับการแจ้งถึงการยึดและริบสินค้านั้นโดยทันที

ง. กรณีสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์

การนำเข้าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ในสหรัฐอเมริกานั้นจะถูกห้ามการนำเข้าโดยศุลกากร ยกเว้นการนำเข้าสำเนางานที่ได้กระทำขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายลิขสิทธิ์ซึ่งไม่ถือว่าเป็นการละเมิดทางศุลกากร อย่างไรก็ตามสินค้าจะถูกกักเมื่อมีพฤติการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้ คือ

1. ผู้อำนวยการท่าตรวจพบว่าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงใดเป็นการละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้จดแจ้งการคุ้มครองไว้กับศุลกากร ผู้อำนวยการท่าจะยึดสินค้านั้นไว้ หรือ
2. ในกรณีที่ผู้อำนวยการท่ามีเหตุผลอันเชื่อได้ว่า สินค้าที่นำเข้ามานั้นอาจจะเป็นสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ ที่ได้จดแจ้งไว้กับศุลกากร ผู้อำนวยการท่าจะกักสินค้านั้นไว้ชั่วคราว และจะทำการแจ้งแก่ผู้นำเข้าถึงการกระทำอันน่าจะละเมิดของผู้นำเข้าและแนะนำผู้นำเข้าว่า ผู้นำเข้าอาจจะยื่นหนังสือปฏิเสธว่า สินค้านั้นไม่ได้ละเมิด และแถลงว่าการกักสินค้านั้นอาจจะเป็นผลทำให้สินค้าเสื่อมราคา หรือทำให้สูญเสียหรือเสียหายต่อผู้นำเข้าและอำนวยการท่าจะต้องแจ้งและให้คำแนะนำต่อผู้นำเข้าว่าหากไม่ยื่นคำปฏิเสธภายใน 30 วัน สินค้าดังกล่าวจะถูกถือว่าเป็นสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ละเมิดลิขสิทธิ์ และสินค้านั้นจะถูกยึดทันที

ในกรณีที่ผู้นำเข้าได้ยื่นหนังสือปฏิเสธตามที่กล่าวข้างต้น ผู้อำนวยการท่าจะต้องแจ้งไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ภายใน 30 วัน นับจากวันที่ได้รับหนังสือปฏิเสธของผู้นำเข้า พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับวันนำเข้า ท่าที่นำเข้า รายละเอียดของสินค้า จำนวนสินค้าที่เกี่ยวข้อง ชื่อและที่อยู่ของผู้ผลิต และแจ้งว่าสินค้าดังกล่าวจะถูกปล่อยคืนให้แก่ผู้นำเข้าภายใน 30 วันนับจากวันที่แจ้งในหนังสือนี้ ถ้าหากเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ดำเนินการยื่นหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรถึงผู้อำนวยการท่า เพื่อเรียกร้องให้มีการห้ามการนำเข้าและวางประกันหรือให้หลักประกันในรูปแบบและจำนวนที่ผู้อำนวยการท่าได้กำหนด เพื่อป้องกันความสูญเสียหรือความเสียหายอันเป็นผลมาจากการกักสินค้าของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ผู้นำเข้าหรือเจ้าของสินค้า ในกรณีที่คณะกรรมาธิการหรือผู้ได้รับการแต่งตั้ง ได้พิจารณาว่าสินค้าที่ถูกกักดังกล่าวไม่ได้เป็นสินค้าต้องห้ามที่ละเมิดลิขสิทธิ์

ภายหลังจากที่ผู้อำนวยการท่าแจ้งแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ว่า มีการระงับการนำเข้าสินค้าเนื่องจากเป็นสินค้าต้องสงสัยว่าจะละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้จดแจ้งไว้กับศุลกากรแล้ว ขั้นตอนต่อไปในการดำเนินการสามารถแยกพิจารณาการดำเนินการของผู้อำนวยการท่าได้ดังนี้ คือ

1. ในกรณีที่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อห้ามการนำเข้าสินค้าที่ต้องสงสัยว่าเป็นสำเนาอันละเมิด พร้อมกับวางประกันหรือให้หลักประกัน ผู้อำนวยการท่าจะต้องแจ้งแก่ผู้นำเข้าและเจ้าของลิขสิทธิ์ทันทีภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่มากกว่า 30 วัน ว่าผู้นำเข้าและเจ้าของลิขสิทธิ์จะต้องยื่นพยานหลักฐานและข้อกฎหมาย หรือพยานวัตถุใดๆที่จะพิสูจน์การเรียกร้องห้ามการนำเข้า หรือการปฏิเสธการละเมิด ซึ่งหมายถึงว่า ภาระการพิสูจน์จะต้องตกอยู่กับเจ้าของลิขสิทธิ์ว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าละเมิด

2. ในกรณีที่เจ้าของลิขสิทธิ์ไม่เรียกร้องว่า สินค้าที่นำเข้าเป็นสำเนาที่ละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ของตน หรือไม่สามารถที่จะนำเสนอหลักฐานที่เพียงพอ หรือการพิสูจน์ที่เพียงพอว่ามีการละเมิด ผู้อำนวยการท่าจะปล่อยสินค้าที่ถูกกักไว้คืนให้แก่ผู้นำเข้า และหากต่อไปมีการนำเข้าสินค้าเดียวกันเช่นว่านี้อีกไม่ว่าผู้นำเข้าจะเป็นผู้ใดก็ตามจะไม่มีการแจ้งให้เจ้าของลิขสิทธิ์ทราบอีกต่อไป

(5) มาตรการภายหลังการกักสินค้า

เมื่อได้มีมาตรการกักสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดกระบวนการภายหลังการกักสินค้าดังกล่าวไว้ดังต่อไปนี้

ก. กรณีสินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้าปลอม

สินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้า (ยกเว้นกรณีสินค้าปลอม) หลังจากถูกสั่งให้เอาเครื่องหมายการค้าออกหรือเอาชื่อทางการค้าออกในตอนที่ถูกยึดแล้ว สินค้าเหล่านั้นจะถูกจัดการภายใต้กระบวนการอันว่าด้วยการละเมิดกฎหมายศุลกากร ส่วนสินค้าที่ติดเครื่องหมายการค้าปลอมถือว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดกฎหมายศุลกากรจะถูกทำลาย นอกจากจะมีการพิจารณาว่าสินค้านั้นไม่เป็นอันตรายและปลอดภัยต่อสุขภาพและคณะกรรมาธิการของศุลกากรหรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งมีหนังสือยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าในสหรัฐอเมริกา ในกรณีนี้ คณะกรรมาธิการของศุลกากรหรือผู้ที่ได้รับแต่งตั้งอาจจะจัดการกับสินค้าเท่าที่เป็นไปได้ดังนี้ คือ[135]

1. ส่งมอบให้แก่รัฐบาล หรือตัวแทนรัฐบาลท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งในความเห็นของคณะกรรมาธิการ หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเห็นว่ารัฐบาลหรือรัฐท้องถิ่นมีความต้องการสินค้านั้น

2. ให้แก่สถาบันการกุศลตามความเห็นของคณะกรรมาธิการ หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง ที่เห็นว่าสถาบันดังกล่าวต้องการสินค้านั้น

---

[135] โปรดดู 19 CFR § 133.52 Disposition of forfeited merchandise.

3. ขายให้แก่สาธารณชนโดยการประมูล เมื่อผ่านเวลา 90 วัน หรือมากกว่านั้น ตั้งแต่มีการริบ และศุลกากรเห็นว่ารัฐบาลหรือตัวแทนของรัฐบาลท้องถิ่นหรือสถาบันการกุศลไม่ต้องการสินค้าที่ถูกริบนี้

ข. กรณีสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์

การพิจารณาว่าสินค้าที่นำเข้านั้น เป็นสินค้าละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้จดแจ้งไว้ ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ดำเนินการยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อห้ามการนำเข้าสินค้าที่ต้องสงสัยว่าเป็นสำเนาอันละเมิดพร้อมกับวางประกันหรือให้หลักประกันตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นจะขึ้นอยู่กับการตัดสินของคณะกรรมาธิการศุลกากร หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง และเมื่อบุคคลดังกล่าวนี้พิจารณาว่าสินค้าที่ส่งมาให้พิจารณาเป็นสินค้าอันเป็นสำเนาที่ละเมิดงานของเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้อำนวยการท่าจะยึดและริบสินค้าที่นำเข้านั้นฐานละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งสินค้าที่ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ดังกล่าวนี้จะถูกทำลาย[136]

หากเป็นกรณีที่คณะกรรมาธิการศุลกากร หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง พิจารณาว่าสินค้าที่ถูกกักและที่ถูกส่งมาให้พิจารณานั้น เป็นสินค้าที่ไม่ได้ละเมิดลิขสิทธิ์ในงานของเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้อำนวยการท่าจะคืนสินค้าที่ถูกกักทั้งหมดให้แก่ผู้นำเข้า พร้อมกับส่งมอบหลักประกันของเจ้าของลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้นำเข้านั้นไปด้วย[137]

(6) ข้อยกเว้นสำหรับสิ่งของเล็กน้อย

ก. กรณีสินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้า

การนำเข้าสินค้าที่มาพร้อมกับบุคคลใดๆ ซึ่งเข้ามายังสหรัฐอเมริกา เมื่อสินค้านั้นมีไว้ใช้เป็นการส่วนตัว และไม่ได้มีไว้เพื่อการพาณิชย์ ถ้าสินค้านั้นอยู่ในประเภทและปริมาณที่จำกัดตามการพิจารณาของเลขาธิการแห่งกองการคลัง และบุคคลนั้นไม่ใช่บุคคลที่ไม่ได้รับการยกเว้นภายใน 30 วันก่อนที่จะเข้ามายังสหรัฐอเมริกา[138]

ข. กรณีสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์

โดยในกรณีของลิขสิทธิ์ รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดให้สินค้าที่ได้รับการยกเว้นไม่ตกอยู่ภายใต้การกักของศุลกากรเมื่อมีการนำเข้ามายังสหรัฐอเมริกา ในกรณีดังนี้[139]

1. การนำเข้าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงภายใต้อำนาจหรือการใช้ของรัฐบาลหรือรัฐใดๆ หรือหน่วยงานย่อยทางการเมืองของรัฐ

---

[136] โปรดดู 19 CFR § 133.52 Disposition of forfeited merchandise.

[137] โปรดดู 19 CFR § 133.44 Decision of disputed claim of infringement.

[138] โปรดดู 19 U.S.Code § 1526 Merchandise bearing American trade-mark.

[139] โปรดดู 17 U.S.Code § 602 Infringing importation or exportation of copies or phonorecords.

2. การนำเข้าเพื่อใช้ส่วนบุคคลของผู้นำเข้าและไม่ได้เพื่อการพาณิชย์ ที่มีจำนวนไม่มากไปกว่าสำเนา 1 เล่มหรือสิ่งบันทึกเสียงในงานหนึ่งงาน โดยนำเข้ามาพร้อมตัวบุคคลหรือกระเป๋าเดินทางส่วนบุคคล

3. การนำเข้าโดย หรือเพื่อองค์กรที่ปฏิบัติงานเพื่อวัตถุประสงค์ใช้ในโรงเรียน การศึกษา หรือศาสนา และไม่ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ในจำนวนที่ไม่มากกว่าหนึ่งสำเนางานโสตทัศน์ และไม่มากกว่า 5 สำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงของงานใดๆ เพื่อการยืมในห้องสมุด หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการเก็บรักษา

4. การนำเข้าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงที่ได้กระทำขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมายลิขสิทธิ์

(7) การดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่

ในส่วนอำนาจในการดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่นั้นรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรซึ่งเป็นผู้มีเหตุผลอันสมควรที่จะเชื่อได้ว่าสิ่งของนั้นๆกำลังจะเป็นการละเมิด เจ้าหน้าที่ศุลกากรนั้นมีอำนาจที่จะยึดซึ่งสิ่งของดังกล่าว ศุลกากรอาจจะเปิดเผยข้อมูลที่จำเป็นต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้า เพื่อที่จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เจ้าของสิทธิดังกล่าวสามารถพิสูจน์ได้ว่าสิ่งของที่นำเข้ามาดังกล่าวเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าของตนได้ ในการนี้ศุลกากรอาจที่จะกำหนดตัวอย่างสินค้าที่ต้องสงสัยส่งไปยังเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าเพื่อที่จะตรวจสอบหรือทดสอบว่าสินค้าดังกล่าวมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของตนหรือไม่[140]

3.1.1.5 มาตรการพิเศษสำหรับการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

โดยมาตรการพิเศษสำหรับการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของสหรัฐอเมริกากำหนดในลักษณะการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับตัวผู้ให้บริการออนไลน์ และผ่านมาตรการยื่นคำร้องและปิดกั้น (Notice and Takedown) มาตรการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์เกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) การจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์

รัฐบัญญัติของสหรัฐอมริกากำหนดเงื่อนไขการจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการออนไลน์โดยแยกเงื่อนไขตามลักษณะแห่งประเภทของผู้ให้บริการออน์ ซึ่งแยกออกได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

---

[140] โปรดดู 19 CFR § 162.51 Disposition of proceeds of sale of property seized and forfeited other than under 19 U.S.C. 1592.

ก. การจำกัดความรับผิดสำหรับการส่งข้อมูลชั่วคราว[141]

การจำกัดความรับผิดสำหรับการส่งข้อมูลชั่วคราว (Transitory Communications) ตามมาตรา 512 (a) จะให้ความคุ้มครองการละเมิดลิขสิทธิ์แก่ผู้ให้บริการที่เกิดจากการรับส่ง การกำหนดเส้นทาง หรือการให้การเชื่อมต่ออย่างใดๆ แก่ข้อมูลที่ไหลผ่านระบบหรือเครือข่ายที่ควบคุมหรือดำเนินการโดยผู้ให้บริการ หรือการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์อันเนื่องจากการเป็นตัวกลางส่งผ่านข้อมูลและได้จัดเก็บข้อมูลนั้นไว้เป็นการชั่วคราวเพื่อการรับส่ง การกำหนดเส้นทางหรือการให้การเชื่อมต่ออย่างใดๆ นั้น โดยผู้ให้บริการจะได้รับความคุ้มครองตามที่กล่าวมานี้ต่อเมื่อ

1. ผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้เริ่มต้นหรือผู้มีคำสั่งที่ทำให้เกิดการรับส่งข้อมูล

2. การรับส่ง การกำหนดเส้นทาง หรือการให้การเชื่อมต่ออย่างใดๆ นั้นได้ดำเนินไปโดยตามวิธีการทางเทคนิคอย่างอัตโนมัติ โดยผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้เลือกข้อมูลที่รับส่งนั้น

3. ผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้กำหนดตัวผู้ที่รับข้อมูลนั้น

4. ผู้ให้บริการไม่ได้เก็บสำเนาข้อมูลที่เกิดจากการทำซ้ำให้อยู่ในลักษณะที่ผู้อื่นสามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไปเว้นแต่จะเป็นผู้รับข้อมูล และผู้ให้บริการไม่ได้เก็บสำเนาข้อมูลเช่นว่านั้นไว้นานเกินกว่าเพื่อการรับส่ง เพื่อการกำหนดเส้นทาง หรือเพื่อการให้การเชื่อมต่ออย่างใดๆ นั้น และ

5. ไม่มีการปรับปรุงแก้ไขข้อมูลที่ส่งผ่านระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการ

ข. การจำกัดความรับผิดสำหรับระบบการสำเนาข้อมูลเพื่อเรียกซ้ำ[142]

การจำกัดความรับผิดสำหรับระบบการสำเนาข้อมูลเพื่อเรียกซ้ำ (System Caching)นี้ให้ความคุ้มครองแก่การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการที่ได้กระทำการเป็นตัวกลางส่งผ่านข้อมูล (Intermediary) และได้จัดเก็บข้อมูลชั่วคราว (Temporary storage) ที่ได้ทำสำเนาจากข้อมูลที่อยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว และได้ทำสำเนาข้อมูลนั้นเพียงชั่วคราวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกาลภายหลังหากมีผู้ใช้บริการของตนมีคำสั่งเรียกข้อมูลเดียวกันผู้ให้บริการจะได้ส่งสำเนาข้อมูลนี้ไป อย่างไรก็ดีการที่ผู้ให้บริการจะได้รับความคุ้มครองตามข้อนี้ได้ต่อเมื่อผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามที่ได้กำหนดดังนี้

1. ไม่มีการปรับปรุงแก้ไขสำเนาข้อมูลในขณะที่ผู้ให้บริการได้ส่งสำเนาข้อมูลให้แก่ผู้ใช้บริการ

2. ผู้ให้บริการจะต้องปฏิบัติตามกฎต่างๆ ที่ว่าด้วยการทำให้ข้อมูลใหม่ทันสมัยอยู่เสมอ (Refresh) โดยการนำข้อมูลใหม่จากแหล่งกำเนิดข้อมูลต้นทางเข้าแทนที่สำเนาข้อมูลเดิม

---

[141] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (a) Limitations on liability relating to material online.

[142] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (b) Limitations on liability relating to material online.

ทันที ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่ระบุในระเบียบเกี่ยวกับการสื่อสารข้อมูลที่มีมาตรฐานในอุตสาหกรรมที่ยอมรับได้เป็นการทั่วไป

3. ผู้ให้บริการจะต้องไม่รบกวนเทคโนโลยีที่ใช้ในการรับส่งข้อมูลระหว่างเจ้าของข้อมูลและผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้ใช้ข้อมูลหากเทคโนโลยีนั้นเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

4. ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลซึ่งเป็นผู้ส่งข้อมูลสู่ระบบอินเทอร์เน็ตได้กำหนดมาตรการการจำกัดการเข้าถึงลงบนข้อมูล เช่น มาตรการรหัสผ่าน (Password) ผู้ให้บริการก็ต้องดำเนินการให้มาตรการการจำกัดการเข้าถึงดังกล่าวมีผลกับสำเนาข้อมูลที่ผู้ให้บริการเก็บไว้เช่นกัน

5. ข้อมูลใดที่ถูกส่งสู่ระบบอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ให้บริการจะต้องลบหรือยับยั้งการเข้าถึงสำเนาข้อมูลนั้นทันทีที่ได้รับแจ้งว่าข้อมูลนั้นได้ถูกลบหรือยับยั้งการเข้าถึง หรือถูกศาลสั่งให้ลบหรือยับยั้งการเข้าถึงข้อมูลนั้นที่ตั้งอยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทาง

โดยข้อจำกัดความรับผิดดังกล่าวมีไว้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์โดยผู้ให้บริการประเภทการบริการเพื่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ต (Access Provider) ที่ได้ทำสำเนาข้อมูลเนื่องจากการใช้ระบบการสำเนาข้อมูลเพื่อเรียกซ้ำ (Caching System)

ค. การจำกัดความรับผิดสำหรับเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการ[143]

ข้อจำกัดความรับผิดสำหรับเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการ (Information Residing on Systems or Networks at the Direction of Users) รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลได้กำหนดให้ความคุ้มครองแก่ผู้ให้บริการที่มีการให้บริการรับจัดเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการ โดยบุคคลเหล่านี้จะได้รับความคุ้มครองก็ต่อเมื่อ

1. ตนไม่ได้รู้อย่างแน่แท้หรือไม่ทราบถึงข้อเท็จจริงและสภาวะแวดล้อมว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้น หรือหากว่าได้รู้แต่ได้ยุติการเข้าถึงข้อมูลที่ละเมิดลิขสิทธิ์ทันที

2. ในกรณีผู้ให้บริการมีสิทธิ และความสามารถในการควบคุมการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นได้ จะต้องปรากฏว่าผู้ให้บริการไม่ได้รับประโยชน์ทางการเงินโดยตรงอันเนื่องมาจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น

3. ในกรณีที่ผู้ให้บริการได้รับการแจ้งที่เหมาะสมเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ ผู้ให้บริการนำข้อมูลนั้นออกจากระบบหรือยุติการเข้าถึงข้อมูลนั้นโดยทันที

---

[143] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (c)) Limitations on liability relating to material online.

โดยจะเห็นได้ว่าข้อจำกัดความรับผิดดังกล่าวจะต้องอาศัยการพิจารณาถึงระดับการรับรู้ถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการด้วย อย่างไรก็ดี รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการแจ้งการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสร้างแรงจูงใจทางลบแก่ผู้ให้บริการในการต่อต้านการละเมิดลิขสิทธิ์จากการที่ผู้ใช้บริการอาศัยการให้บริการรับเก็บข้อมูลเป็นเครื่องมือในการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลกำหนดหลักการไว้หากเจ้าของลิขสิทธิ์ได้แจ้งผู้ให้บริการถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ให้บริการได้รับรู้ถึงการละเมิดลิขสิทธิ์แล้วโดยจะปฏิเสธไม่รู้ไม่ได้

ง. การจำกัดความรับผิดสำหรับเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล[144]

ในกรณีข้อจำกัดความรับผิดสำหรับเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล (Information Location Tools) รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลกำหนดให้ความคุ้มครองแก่ผู้ให้บริการจากการที่ตนได้อ้างถึงหรือเชื่อมต่อโดยใช้เครื่องมือแหล่งที่ตั้งข้อมูล รวมถึงเครื่องมือประเภทอื่นที่ทำหน้าที่เช่นเดียวกัน ทำให้ผู้ใช้บริการได้เข้าสู่แหล่งข้อมูลบนระบบที่บรรจุข้อมูลอันละเมิดลิขสิทธิ์หรือมีการทำละเมิดลิขสิทธิ์ ข้อจำกัดความรับผิดนี้จะให้ความคุ้มครองผู้ให้บริการก็ต่อเมื่อ

1. ตนไม่ได้รู้อย่างแน่แท้ หรือไม่ทราบถึงข้อเท็จจริงและสภาวะแวดล้อมว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้น หรือหากว่าได้รู้แต่ได้ลบหรือยุติการเข้าถึงการเชื่อมต่อนั้นทันที

2. ในกรณีผู้ให้บริการมีสิทธิและความสามารในการควบคุมการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นได้ จะต้องปรากฏว่าผู้ให้บริการไม่ได้รับประโยชน์ทางการเงินโดยตรงอันเนื่องมาจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น และ

3. ผู้ให้บริการจะต้องลบหรือยุติการเข้าถึงการเชื่อมต่อนั้นทันทีเมื่อได้รับแจ้งจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ตามขั้นตอนและวิธีการแจ้งถึงการละเมิดลิขสิทธิ์

(2) ขั้นตอนและวิธีการแจ้งถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ (Notice and Takedown)

รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลได้กำหนดให้ผู้บริการจะต้องตั้งตัวแทนซึ่งทำหน้าที่รับการแจ้งการละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบของผู้ให้บริการ โดยตัวแทนที่ว่านี้จะต้องจัดเตรียมช่องทางสำหรับการรับแจ้งที่สะดวกแก่บุคคลทั่วไปนอกจากนี้ผู้ให้บริการจะต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ อีเมล์ของตัวแทน และข้อมูลอื่นๆให้แก่สำนักงานลิขสิทธิ์ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐทราบ[145] นอกจากนี้รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลยังได้กำหนดวิธีการแจ้งถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้ดังนี้[146]

---

[144] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (d)) Limitations on liability relating to material online.

[145] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (c)(2)) Limitations on liability relating to material online.

[146] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (c)(3)) Limitations on liability relating to material online.

ก. ผู้รับมอบอำนาจของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจะต้องแจ้งไปยังตัวแทนของผู้ให้บริการ โดยการแจ้งจะต้องกระทำเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งอาจเป็นการแจ้งในรูปจดหมายปกติหรืออีเมล์ก็ได้ การแจ้งจะต้องระบุรายละเอียดของข้อมูลงานที่ถูกละเมิดลิขสิทธิ์และข้อมูลที่เห็นว่าเป็นงานลิขสิทธิ์รวมถึงสถานที่อยู่ของข้อมูลเพื่อที่ผู้ให้บริการจะได้ลบหรือยุติการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ และผู้แจ้งจะต้องให้ข้อมูลของตนเองเพื่อให้ผู้ให้บริการสามารถติดต่อกลับได้ อนึ่ง ผู้แจ้งจะต้องระบุข้อความด้วยว่า ข้อความที่แจ้งเป็นข้อความที่ถูกต้องภายใต้ความผิดฐานแจ้งความเท็จ โดยผู้แจ้งกระทำการแทนเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ

ข. เมื่อผู้ให้บริการได้ลบหรือยุติการเข้าถึงข้อมูลทันทีที่ได้รับแจ้งตามข้อ ก. ผู้ให้บริการก็จะไม่ต้องรับผิดจากการละเมิดลิขสิทธิ์ต่อเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่ต้องรับผิดต่อผู้ใช้บริการจากการกระทำดังกล่าวด้วย

ค. ในกรณีที่ผู้ใช้บริการถูกผู้บริการลบหรือยุติการเข้าถึงข้อมูล เห็นว่าข้อมูลซึ่งตนนำไปเก็บและได้ถูกลบหรือยุติการเข้าถึงนั้นไม่ได้เป็นข้อมูลที่ละเมิดลิขสิทธิ์ ผู้ใช้บริการมีสิทธิ์แจ้งโต้แย้งกลับไปยังตัวแทนของผู้ให้บริการ โดยให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งอาจเป็นการแจ้งในรูปจดหมายปกติหรืออีเมล์ก็ได้ และให้ระบุรายละเอียดของข้อมูลงานที่ถูกลบหรือยุติการเข้าถึง รายละเอียดการติดต่อ ชื่อ และสถานที่อยู่ของผู้ใช้บริการ อนึ่ง ผู้ใช้บริการต้องระบุข้อความด้วยว่าตนยอมรับอำนาจของศาลที่ตนมีอยู่ภายในเขตอำนาจศาลนั้น และระบุว่าข้อมูลงานที่ถูกลบหรือยุติการเข้าถึงเป็นผลจากการเข้าใจผิดหรือระบุรายละเอียดของงานที่ผิดพลาด

(3) ความหมายของการเป็นผู้ให้บริการออนไลน์

ในส่วนความหมายของผู้ให้บริการออนไลน์นั้น รัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลได้กำหนดการเป็นผู้ให้บริการ จะต้องเป็นผู้ให้บริการตามที่ได้ระบุไว้โดยได้แบ่งออกไว้เป็น 2 ประเภท ดังนี้[147]

ความหมายของผู้ให้บริการประการแรก ผู้ให้บริการ หมายถึง องค์กรซึ่งเสนอให้บริการรับส่ง กำหนดเส้นทาง หรือจัดหาการเชื่อมต่อสำหรับการสื่อสารข้อมูลดิจิทัลออนไลน์ ซึ่งรับส่งกันระหว่างสองจุดหรือกว่านั้นตามที่ผู้ใช้บริการจะเป็นผู้กำหนด โดยผู้ใช้บริการเป็นผู้เลือกข้อมูลที่รับส่งและผู้ให้บริการไม่ได้แก้ไขปรับแต่งข้อมูลที่รับส่ง โดยนิยามในส่วนนี้จะนำมาใช้เฉพาะกรณีการพิจารณาเงื่อนไขข้อจำกัดความรับผิดเฉพาะการรับส่งข้อมูลชั่วคราว (Transitory Communications) เท่านั้น

ความหมายของผู้ให้บริการประการที่สอง ผู้ให้บริการ หมายถึง ผู้จัดเตรียมการให้บริการออนไลน์ การเข้าถึงระบบเครือข่าย หรือผู้อำนวยความสะดวกในการให้บริการดังกล่าว

---

[147] โปรดดู 17 U.S.Code § 512 (k)) Limitations on liability relating to material online.

โดยนิยามของผู้ให้บริการในข้อนี้จะนำมาใช้พิจารณาเงื่อนไขข้อจำกัดความรับผิดอื่นๆ นอกเหนือจากกรณีการรับส่งข้อมูลชั่วคราว

ผู้ให้บริการจะต้องยอมรับนโยบายว่าด้วยการยุติการให้บริการแก่สมาชิกผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ซ้ำซ้อน และจะต้องนำนโยบายดังกล่าวไปใช้อย่างสมเหตุสมผล และจะต้องปรับตนให้สอดคล้องและไม่ขัดแย้งกับมาตรการทางเทคนิคที่เป็นมาตรฐานตามที่นั้นรัฐบัญญัติของสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ดิจิทัลได้กำหนด โดยมาตรการทางเทคนิคที่เป็นมาตรฐานนี้ หมายถึงมาตรการทางเทคนิคที่เจ้าของลิขสิทธิ์นำมาใช้เพื่อระบุหรือป้องกันงานอันมีลิขสิทธิ์ และมาตรการทางเทคนิคเช่นว่านี้จะต้องได้รับการพัฒนาภายใต้การยอมรับของทั้งสองฝ่ายเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตทั่วไปในลักษณะที่เปิดเผย เป็นธรรม โดยความสมัครใจ และตามแนวทางของหลายอุตสาหกรรม นอกจากนี้ มาตรการทางเทคนิคจะต้องมีใช้โดยทั่วไปอย่างสมเหตุสมผลและจะนำไปใช้อย่างเลือกปฏิบัติไม่ได้ อย่างไรก็ดี การใช้มาตรการทางเทคนิคจะต้องไม่ให้ผู้ให้บริการเกิดค่าใช้จ่ายหรือเกิดภาระบนระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการเกินสมควร

3.1.2 ญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นถือได้ว่าเป็นประเทศลำดับต้นๆของโลกที่มีนวัตกรรรมเทคโนโลยีที่ทันสมัย การให้ความคุ้มครองนวัตกรรมผ่านทรัพย์สินทางปัญญาถือเป็นเรื่องสำคัญที่ญี่ปุ่นตระหนัก ซึ่งการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาผ่านมาตรการบังคับสิทธิของประเทศญี่ปุ่นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.2.1 การกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิ

กฎหมายลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้าของประเทศญี่ปุ่นล้วนกำหนดการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิทั้งสิ้น โดยการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิกำหนดตามลักษณะของทรัพย์สินทางปัญญาในแต่ละประเภท ดังนี้

(1) ลิขสิทธิ์

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 ของญี่ปุ่นได้ให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ทันทีเมื่อมีการสร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์โดยไม่จำต้องจดทะเบียน สิทธิของผู้สร้างสรรค์ ได้แก่ สิทธิทางศีลธรรม (Moral Right) และสิทธิทางเศรษฐกิจ (Economic Right) ในขณะเดียวกันเจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความคุ้มครองเมื่อมีการสร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์เช่นกัน หากแต่สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ได้แก่ สิทธิทางเศรษฐกิจ เท่านั้น โดยมีอายุความคุ้มครองตลอดจนอายุของเจ้าของลิขสิทธิ์และมีต่อไปอีก 50 ปี นับแต่ผู้สร้างสรรค์นั้นถึงแก่ความตาย[148]

[148] โปรดดูมาตรา 51, Section 4 Term of Protection, Copyright Act 1970.

การกระทำดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นการละเมิดธรรมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่ ธรรมสิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง

ก. นำเข้ามา หรือจุดประสงค์ในการที่จะนำเข้ามาเพื่อจำหน่ายในประเทศญี่ปุ่น หรือมีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดการละเมิดเป็นการละเมิดธรรมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่ ธรรมสิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียงในเวลาที่มีการนำเข้ามาในประเทศญี่ปุ่น

ข. จำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่าย หรือส่งออกเชิงพาณิชย์ หรือมีไว้เพื่อส่งออกในเชิงพาณิชย์ ซึ่งสิ่งใดๆที่ทำขึ้นโดยละเมิดธรรมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่ ธรรมสิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง[149]

(2) เครื่องหมายการค้า

เครื่องหมายการค้า หมายความถึง ตัวอักษร ตัวเลข สัญลักษณ์ รูปทรงสามมิติ หรือสิ่งเหล่านั้นหลายอย่างรวมกัน หรือการรวมกันของสี[150] โดยเครื่องหมายการค้าที่จะได้รับความคุ้มครองจะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วเท่านั้น เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วจะได้รับความคุ้มครอง 10 ปี นับแต่วันจดทะเบียน และสามารถต่ออายุการจดทะเบียนได้ โดยการต่ออายุแต่ละครั้งมีอายุ 10 ปี[151]

เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้า การอนุญาตให้ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้า การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าไม่ว่าโดยทางสัญญาหรือทางมรดก หากบุคคลอื่นใดนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (Exclusive Rights) ของเจ้าของเครื่องหมายการค้า[152]

นอกจากนี้กฎหมายเครื่องหมายการค้า ค.ศ.1959 ยังกำหนดกรณีที่ถือว่าเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าอีกด้วย ซึ่งได้แก่ กรณีการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน หรือใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนกับสินค้าหรือบริการที่เหมือนกับสินค้าหรือบริการของเจ้าของเครื่องหมายการค้า กรณีการถือครองสินค้าหรือบริการที่เหมือนกับสินค้าหรือบริการของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือบริการของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือหีบห่อที่มีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนเหมือนกันเพื่อทำการโอนหรือส่งมอบ กรณีการถือครองหรือนำเข้าสิ่งของที่มีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

---

[149] โปรดดูมาตรา 113, Acts considered to be infringements, Copyright Act 1970.

[150] โปรดดูมาตรา 2, Definitions, etc., Trademark Act 1959.

[151] โปรดดูมาตรา 19, Duration, Trademark Act 1959.

[152] โปรดดูมาตรา 30, Exclusive right to use, Trademark Act 1959.

เพื่อใช้สิ่งของในการบริการ กรณีการโอนหรือส่งมอบของที่มีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนเพื่อให้นำสิ่งของไปใช้ในการบริการ กรณีการถือครองสิ่งของที่ใช้ในการทำสำเนาเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนเพื่อทำการโอนหรือส่งมอบ หรือเพื่อนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปใช้กับสินค้าหรือบริการหรือสินค้าที่เหมือนกัน กรณีการผลิตหรือนำเข้าสิ่งของที่ใช้ในการทำสำเนาเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน เพื่อนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปใช้กับสินค้าหรือบริการ หรือสินค้าหรือบริการที่เหมือนกัน กรณีการผลิตโอน ส่งมอบ หรือนำเข้า สิ่งของที่ใช้ในการผลิตสินค้าที่ใช้ในการทำสำเนาเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน[153]

(3) สิทธิบัตร

ระบบสิทธิบัตรของญี่ปุ่นเป็นระบบแบบจดทะเบียนโดยสิทธิบัตรจะมีผลใช้บังคับเมื่อได้มีการรับจดทะเบียนสิทธิบัตร สิทธิบัตรจะได้รับการจดทะเบียน และจะมีผลใช้บังคับเป็นระยะเวลา 30 ปีนับแต่วันยื่นคำขอรับสิทธิบัตร[154] โดยผู้ทรงสิทธิมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะใช้งานประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรในเชิงพาณิชย์[155] ซึ่งการใช้การประดิษฐ์ในที่นี้หมายความว่า ในกรณีของสิทธิบัตรการประดิษฐ์ในผลิตภัณฑ์ การกระทำในการผลิต การโอน การให้เช่า การนำเข้า หรือเสนอเพื่อโอน หรือให้เช่าสินค้าที่จะถูกนำใช้เฉพาะเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ในทางการค้า ในกรณีของสิทธิบัตรการผลิตการประดิษฐ์ในกรรมวิธี การกระทำในการผลิต การโอน การให้เช่า การนำเข้า หรือเสนอเพื่อโอน หรือให้เช่าสินค้าที่จะถูกนำไปใช้เฉพาะเพื่อใช้ในการประดิษฐ์ดังกล่าวในทางการค้า นอกจากนี้ผู้ทรงสิทธิมีสิทธิที่จะโอนหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิในสิทธิบัตรการประดิษฐ์ได้อันเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายสิทธิบัตรของญี่ปุ่น[156]

การกระทำดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิบัตรหรือสิทธิผูกขาดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิ[157]

ก. ผลิต จำหน่าย เพื่อการจำหน่าย นำเข้า หรือการอื่นใดในผลิตภัณฑ์หรือกรรมวิธีที่ได้รับสิทธิบัตร ซึ่งผลิตภัณฑ์ดังกล่าวถูกผลิตมาเป็นการเฉพาะเพื่อธุรกิจ

---

[153] โปรดดูมาตรา 37, Reproducttion in Braille, etc., Copyright Act 1970.

[154] โปรดดูมาตรา 66, Registration of establishment of a patent right, Patent Act 1959.

[155] โปรดดูมาตรา 68, Effect of patent right, Patent Act 1959.

[156] โปรดดูมาตรา 2, Definitions, Patent Act 1959.

[157] โปรดดูมาตรา 101 Acts Deemed to constitute infringement, Patent Act 1959.

ข. ผลิต จำหน่าย เพื่อการจำหน่าย นำเข้า หรือการอื่นใดในผลิตภัณฑ์หรือกรรมวิธีที่ได้รับสิทธิบัตร ซึ่งถูกใช้สำหรับการผลิตซึ่งผลิตภัณฑ์ และเป็นสิ่งที่จำเป็นในการแก้ไขปัญหาการประดิษฐ์ในเชิงธุรกิจนั้น ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้รู้ถึงการประดิษฐ์ว่าเป็นการประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตร และผลิตภัณฑ์ดังกล่าวถูกใช้งานซึ่งสิ่งประดิษฐ์นั้น

ค. มีไว้ในครอบครอง หรือส่งออกเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ในผลิตภัณฑ์หรือกรรมวิธีที่ได้รับสิทธิบัตร

3.1.2.2 มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง

ระบบการบังคับสิทธิของญี่ปุ่นได้แยกออกเป็นการบังคับสิทธิเป็นทางแพ่งและทางอาญาอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากการจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาขึ้นเพื่อพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาโดยเฉพาะ หากแต่เป็นการพิจารณาเฉพาะในส่วนของคดีแพ่งเท่านั้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการมีมาตรการทางแพ่งที่มีประสิทธิภาพในการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิ เนื่องจากผู้ทรงสิทธินิยมบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาโดยการดำเนินคดีทางแพ่งมากกว่าทางอาญา[158]

(1) การเรียกร้องค่าเสียหาย

มาตรการทางกฎหมายในการเรียกร้องค่าเสียหายในกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้าในประเทศญี่ปุ่นกำหนดอยู่บนพื้นฐานตามประมวลกฎหมายแพ่งทั่วไป แต่เนื่องจากค่าเสียหายในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญามีความแตกต่างจากการละเมิดทางแพ่งทั่วไป ดังนั้นกฎหมายของญี่ปุ่นจึงกำหนดข้อสันนิษฐานของค่าเสียหายจากการละเมิดลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้าไว้ในกฎหมายเฉพาะ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ลิขสิทธิ์

ผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้กระทำละเมิดได้ตามประมวลกฎหมายแพ่ง (Civil Code) มาตรา 417[159] ส่วนการคำนวณค่าเสียหาย ศาลจะพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ (Copyright Act of 1970) ซึ่งได้กำหนดในลักษณะของข้อสันนิษฐานในส่วนของค่าเสียหายไว้ว่า ในกรณีที่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดโดยจงใจหรือไม่จงใจ ชดใช้ค่าเสียหาย ถ้าผู้กระทำละเมิดโอนสิ่งที่เกิดจากการกระทำละเมิด หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งสิ่งที่เกิดจากการกระทำละเมิด ให้ถือว่าค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิได้รับเท่ากับจำนวนสิ่งที่เกิดจากการกระทำละเมิดที่มีการโอนหรือจำนวนสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงที่เผยแพร่ต่อ

---

[158] From *Intellectual Property Law in Asia* (pp.208), by European Patent Office, 2003, Great Britain: Kluwer Law International.

[159] โปรดดูมาตรา 47, Method of Compensation for Damages, Civil Code 1896.

สาธารณชนคูณด้วยกำไรต่อหน่วยจากการขายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับหากไม่มีการกระทำละเมิด ทั้งนี้ต้องไม่เกินกว่าความสามารถของผู้ทรงสิทธิในการขายหรือการกระทำอื่นใดอันเกี่ยวเนื่องกับงานอันมีลิขสิทธิ์ อย่างไรก็ตามหากมีกรณีที่ทำให้ผู้ทรงสิทธิไม่สามารถขายงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้นำจำนวนที่ไม่สามารถขายงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้นำจำนวนที่ไม่สามารถขายได้ตามสัดส่วนหักออกจากการคำนวณค่าเสียหายดังกล่าวข้างต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าเสียหายจะพิจารณาจากยอดจำหน่ายสินค้าของผู้กระทำละเมิดคูณด้วยกำไรที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับจากการจำหน่ายสินค้าต่อหน่วย อย่างไรก็ตามเฉพาะค่าเสียหายย่อมไม่เกินไปกว่าความสามารถในการจำหน่ายสินค้าของผู้ทรงสิทธิ[160] นอกจากนี้ในส่วนของกำไรกฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นได้วางข้อสันนิษฐานในส่วนของกำไรโดยให้ถือว่ากำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิดเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่งที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้กระทำละเมิดสามารถพิสูจน์หักล้างได้ว่าค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับมีจำนวนน้อยกว่ากำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิด เนื่องจากผู้กระทำละเมิดมีค่าใช้จ่ายในการประกอบธุรกิจที่ทำให้ได้รับกำไรน้อยกว่าที่ผู้ทรงสิทธิกล่าวอ้าง เช่น ต้นทุนในการผลิตสินค้าและต้นทุนในการจำหน่ายสินค้าละเมิด เป็นต้น ทั้งนี้ผู้ทรงสิทธิยังสามารถเรียกร้องค่าเสียหายอันพึงได้รับจากการใช้สิทธิของตนได้อีกด้วย[161]

ในระหว่างการกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวกำหนดให้คู่ความสามารถร้องขอต่อศาลมีคำสั่งแต่งตั้งผู้ประเมินราคาในการคำนวณค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดได้ โดยคู่กรณีมีหน้าที่ในการอธิบายข้อเท็จจริงอันจำเป็นต่อการคำนวณค่าเสียหายให้แก่ผู้ประเมินราคาทราบ แต่ทั้งนี้กำหนดให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงในส่วนของการขาดเจตนาหรือการประมาทเลินเล่อในเบื้องต้นของผู้กระทำละเมิดมาประกอบในการกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิก็ได้[162] โดยในส่วนการพิสูจน์ค่าเสียหายนั้นศาลอาจกำหนดค่าเสียหายให้ตามจำนวนสมควรโดยพิจารณาจากคำเบิกความของพยานและพยานหลักฐานที่นำเสนอต่อศาล

ข. เครื่องหมายการค้า

ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนสามารถเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำละเมิดได้ตามประมวลกฎหมายแพ่ง (Civil Code) ส่วนในการคำนวณค่าเสียหาย ศาลจะพิจารณาตาม

---

[160] From *Japanese Copyright Law* (pp.124), by Peter Ganea, Christoper Heath and Hiroshi Saito, 2005, The Netherlands: Kluwer Law International.

[161] โปรดดูมาตรา 114, Presumption of the amount of damages, Copyright Act 1970.

[162] โปรดดูมาตรา 114(4), Presumption of the amount of damages, Copyright Act 1970.

หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายเครื่องหมายการค้า (The Trademark Law of 1959)[163] ซึ่งได้กำหนดข้อสันนิษฐานในส่วนของค่าเสียหายไว้ว่า ในกรณีที่ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียว เรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดโดยจงใจหรือไม่จงใจชดใช้ค่าเสียหาย ถ้าผู้กระทำละเมิดโอนสิ่งที่เกิดจากการกระทำละเมิด ให้ถือว่าค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวได้รับเท่ากับราคาจำหน่ายสิ่งที่เกิดจากการกระทำละเมิดต่อหน่วยคูณด้วยจำนวนสินค้าที่ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวพึงได้รับหากไม่มีการกระทำละเมิด ทั้งนี้ ต้องไม่เกินกว่าความสามารถของผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการขาย อย่างไรก็ตามหากมีกรณีที่ทำให้ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวไม่สามารถขายได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้นำจำนวนที่ไม่สามารถขายได้ตามสัดส่วนหักออกจากการคำนวณค่าเสียหายดังกล่าวข้างต้น

ในส่วนค่าเสียหายที่เกี่ยวข้องกับกำไรได้กำหนดข้อสันนิษฐานในส่วนของกำไรที่ได้จากการละเมิดโดยให้ถือว่ากำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการละเมิดเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่งที่ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนและผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวพึงได้รับ นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้ผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องค่าเสียหายอันพึงได้รับจากการใช้สิทธิของตน (Royalty) โดยกำหนดว่า นอกเหนือจากค่าเสียหายและกำไรแล้ว ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนและผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวยังสามารถเรียกร้องค่าเสียหายอันพึงได้รับจากการใช้สิทธิของตนได้อีกด้วย อย่างไรก็ตามกฎหมายเครื่องหมายการค้า ค.ศ.1959 ของญี่ปุ่นยังได้กำหนดให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงในส่วนของการขาดเจตนาหรือการประมาทเลินเล่อในเบื้องต้นของผู้กระทำละเมิดมาประกอบการกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิ

ค. สิทธิบัตร

เมื่อผู้ทรงสิทธิบัตรได้รับความเสียหายจากการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตร ผู้ทรงสิทธิบัตรชอบที่จะได้รับการเยียวยาโดยมาตรการทางละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่ง (The Civil Code) มาตรา 709 (Damages in Torts) โดยการเยียวยาความเสียหายตามกฎหมายแพ่งนั้นโจทก์มีหน้าที่ในการพิสูจน์ถึงการกระทำที่เป็นการเจตนาหรือประมาทของผู้กระทำละเมิด โดยการพิสูจน์ดังกล่าวเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของการกระทำละเมิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นที่ส่งถึงจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้นต่อผู้ทรงสิทธิบัตร แต่ทั้งนี้เนื่องจากการคำนวณค่าเสียหายที่ได้รับจากการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรนั้นกระทำได้ยาก ดังนั้นกฎหมายสิทธิบัตรจึงได้

---

[163] โปรดดูมาตรา 38, Presumption of amount of damage, etc., Trademark Act 1959.

กำหนดกรณีเกี่ยวกับความเสียหายไว้เป็นการเฉพาะในกฎหมายสิทธิบัตร อาทิ การกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการคำนวณค่าเสียหายในกรณีการละเมิดสิทธิบัตร การกำหนดบทสันนิษฐานของการกระทำโดยประมาท การกำหนดบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจในการกำหนดเพิ่มจำนวนค่าเสียหายโดยสมควร

1. บทบัญญัติเกี่ยวกับการคำนวณค่าเสียหายในกรณีการละเมิดสิทธิบัตร

ผู้ทรงสิทธิบัตรชอบที่จะได้รับการชดเชยความเสียหายที่ได้รับจากการกระทำโดยเจตนาหรือประมาท ในการละเมิดสิทธิตามสิทธิบัตรหรือสิทธิผูกขาดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตร โดยจำนวนค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิได้รับได้รับการสันนิษฐานไว้คือ จำนวนกำไรต่อหนึ่งหน่วยที่ผู้ทรงสิทธิบัตรจะขายได้หากไม่มีการละเมิดคูณด้วยปริมาณของที่มีการโอนโดยผู้กระทำละเมิด โดยจำนวนสูงสุดจะต้องมีจำนวนเท่ากับจำนวนที่ผู้ทรงสิทธิจะสามารถหาประโยชน์ได้จากสิ่งประดิษฐ์ดังกล่าว อย่างไรก็ดีในกรณีที่ผู้ทรงสิทธิบัตรไม่สามารถพิสูจน์ปริมาณการขายทั้งหมดในอดีตได้ จำนวนของที่จะถูกนำมาคำนวณคือจำนวนที่ไม่สามารถขายออกได้ตามพฤติการณ์ที่สมควรที่จะมีลดลง[164]

ผู้ทรงสิทธิบัตรสามารถเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายที่ตนได้รับจากการกระทำละเมิดไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือการกระทำโดยประมาท และกำไรของผู้กระทำละเมิดสิทธิบัตรตามกฎหมาย ซึ่งกำไรของผู้กระทำละเมิดดังกล่าวผู้ทรงสิทธิบัตรมีหน้าที่พิสูจน์ถึงจำนวนดังกล่าวต่อความเสียหายที่ตนได้รับ อีกทั้งผู้ทรงสิทธิบัตรอาจเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าเสียหายที่ตนได้รับจากการกระทำละเมิดไม่ว่าจะกระทำโดยเจตนาหรือกระทำโดยประมาท โดยค่าเสียหายในส่วนนี้คือค่าใช้สิทธิที่ผู้ทรงสิทธิมีสิทธิได้รับจากการใช้ประโยชน์จากสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรดังกล่าว

โดยหลักเกณฑ์ก่อนหน้านี้จะไม่เป็นการขัดขวางคู่ความใดๆที่จะเรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหายมากกว่าจำนวนค่าเสียหายที่กำหนดไว้ในกรณีดังกล่าว เช่นในตัวอย่างของกรณีที่ผู้กระทำละเมิดกระทำการละเมิดสิทธิบัตรโดยไม่มีเจตนาหรือการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลอาจพิจารณาค่าเสียหายจากพฤติการณ์ตามที่เห็นสมควรก็ได้

2. บทสันนิษฐานของการกระทำโดยประมาท

ผู้ละเมิดสิทธิในสิทธิบัตรหรือสิทธิผูกขาดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิในสิทธิบัตรของบุคคลอื่นใด มีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ถึงความประมาทของตนจากการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิตามกฎหมาย กล่าวคือเมื่อเกิดการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิตามกฎหมาย ผู้กระทำละเมิดถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่ากระทำการละเมิดสิทธิในสิทธิบัตรหรือสิทธิผูกขาดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้

---

[164] โปรดดูมาตรา 102, Presumption of Amount of Damage, etc., Patent Act 1959.

สิทธิบัตรว่าเป็นการกระทำโดยเจตนา ผู้กระทำละเมิดมีหน้าที่พิสูจน์ว่าการกระทำละเมิดเป็นการกระทำโดยประมาทมิใช่การกระทำที่เกิดขึ้นโดยเจตนา[165]

3. บทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจในการกำหนดเพิ่มจำนวนค่าเสียหายโดยสมควร

ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้คู่ความหรือคู่กรณีอื่นยื่นเอกสารที่สามารถพิสูจน์ถึงการกระทำที่เป็นการละเมิด หรือที่สามารถคำนวณค่าเสียหายที่เกิดจากการกระทำละเมิดสิทธิบัตรตามกฎหมาย แต่การดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้เหตุผลอันสมควรในการที่บุคคลผู้เป็นเจ้าของเอกสารดังกล่าวจะปฏิเสธที่จะนำเสนอเอกสารนั้น[166] ทั้งนี้ศาลสามารถที่จะตั้งผู้เชี่ยวชาญในการคำนวณค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรตามกฎหมายก็ได้ ในที่นี้คู่ความอื่นจะนำเสนอความเห็นของพยานผู้เชี่ยวชาญก็ได้ โดยกำหนดให้ศาลมีอำนาจที่จะคำนวณเพิ่มค่าเสียหายที่แท้จริงโดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่มีการนำเสนอตามความจำเป็นในการที่จะคำนวณค่าเสียหายดังกล่าว โดยศาลอาจพิจารณาคำนวณค่าเสียหายอย่างสมเหตุสมผลได้อีกด้วย[167]

(2) วิธีการเยียวยาความเสียหายอื่น

นอกจากมาตรการเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อเยียวยาความเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้จากการละเมิดแล้ว กฎหมายญี่ปุ่นยังกำหนดมาตรการเยียวยาความเสียหายอื่นนอกจากการเรียกร้องค่าเสียหาย ได้แก่ มาตรการคุ้มครองชั่วคราวโดยศาล และมาตรการยึดและการทำลายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการละเมิด

ก. มาตรการคุ้มครองชั่วคราว

1. ลิขสิทธิ์

ผู้สร้างสรรค์ เจ้าของลิขสิทธิ์ เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแสดง หรือผู้ทรงลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียง อาจที่จะดำเนินการให้ บุคคลผู้กระทำละเมิด หรือมีลักษณะที่จะเป็นการละเมิดในสิทธิของตนตามที่กฎหมายกำหนดหยุดการกระทำละเมิดดังกล่าว[168] มาตรการหลักในการหยุดการกระทำละเมิด คือ การมีคำสั่งห้ามกระทำการชั่วคราว (Temporary Injunction) ซึ่งกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการทางแพ่ง (Civil Preservation Act) ได้วางหลักไว้ว่า ศาลจะมีคำสั่งห้ามกระทำการเฉพาะในกรณีที่การละเมิดเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงเท่านั้น อีกทั้ง ศาลจะต้องรับฟังพยานหลักฐานจากคู่ความทั้งสองฝ่ายเพื่อประกอบการพิจารณา และในกรณีที่ศาลจะมีคำสั่ง ศาลจะให้ผู้ร้องขอวางหลักประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งหากคู่กรณีฝ่ายนั้นชนะ

---

[165] โปรดดูมาตรา 103, Presumption of negligence, Patent Act 1959.

[166] โปรดดูมาตรา 105, Production of documents, etc., Patent Act 1959.

[167] โปรดดูมาตรา 102, Presumption of Amount of Damage, etc., Patent Act 1959.

[168] โปรดดูมาตรา 112, Right of demanding cessation, Copyright Act 1970.

คดีในภายหลัง โดยเป็นดุลพินิจของศาลในการกำหนดหลักประกัน ซึ่งศาลจะพิจารณาจากกำไรที่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งพึงได้รับจากการประกอบธุรกิจในช่วงเวลา 1 ปีที่มีการพิจารณาคดี ทั้งนี้เนื่องจากการพิจารณาคดีของศาลจะเสร็จสิ้นในเวลาประมาณ 1 ปี อย่างไรก็ตามหากศาลจะไม่มีคำสั่งศาลจะแนะนำให้ผู้ร้องถอนคำร้อง แต่หากไม่มีการถอดคำร้องศาลจะมีคำสั่งยกคำร้อง[169]

2. เครื่องหมายการค้า

ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวสามารถร้องขอให้ศาลมีคำสั่งมิให้กระทำการละเมิดต่อไปหรือให้ยุติการกระทำละเมิด หรือขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทำลายสินค้าละเมิดหรือขอให้ศาลมีคำสั่งให้กำจัดสิ่งที่ใช้ในการกระทำละเมิดหรือขอให้ศาลมีคำสั่งประการอื่นอันจำเป็นในการป้องกันการกระทำละเมิด[170]

3. สิทธิบัตร

ผู้ทรงสิทธิบัตรอาจจะเรียกร้องให้บุคคลผู้กระทำละเมิดหรือกำลังจะกระทำละเมิด หยุดหรือระงับการกระทำที่เป็นการละเมิดนั้น โดยในการเรียกร้องดังกล่าวผู้ทรงสิทธิบัตรอาจเรียกร้องมาตรการที่จำเป็นในการที่จะขัดขวางการกระทำที่เป็นการละเมิดนั้น ซึ่งรวมถึงการกำจัดผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรนั้น และถอนออกซึ่งสิ่งที่ใช้ในการอำนวยความสะดวกในการกระทำที่เป็นการละเมิดดังกล่าว[171] และนอกจากนี้ภายใต้ความประสงค์ของผู้ทรงสิทธิบัตร ศาลอาจมีคำสั่งให้บุคคลผู้กระทำละเมิดอันทำให้ผู้ทรงสิทธิบัตรเสื่อมเสียชื่อเสียงทางธุรกิจจากการกระทำละเมิดดังกล่าวให้ทำการฟื้นฟูชื่อเสียงทางธุรกิจของผู้ทรงสิทธิบัตรดังกล่าวแทนการชดเชยค่าเสียหายก็ได้[172]

ข. การยึดและการทำลายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์

กรณีของเครื่องหมายการค้าผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยุติการกระทำที่เป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าตามกฎหมาย ซึ่งในที่นี้รวมถึงการขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทำลายสินค้าละเมิดหรือขอให้ศาลมีคำสั่งให้กำจัดสิ่งที่ใช้ในการกระทำละเมิดด้วย ในส่วนของสิทธิบัตร ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือบุคคลผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตรอาจจะดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการที่จะยับยั้งการกระทำละเมิดซึ่งการนี้รวมถึงการขจัดสินค้าที่มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิบัตรตามกฎหมาย และการกำจัดซึ่งสิ่งที่ใช้ในการกระทำความผิด ส่วนในกรณีของลิขสิทธิ์ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์อาจที่จะดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการที่จะป้องกันหรือยุติการ

---

[169] Ibid. (p.112-113).

[170] โปรดดูมาตรา 36, Right to demand injunction, Trademark Act 1959.

[171] โปรดดูมาตรา 100, Right to seek injunction, Patent Act 1959.

[172] โปรดดูมาตรา 106, Measures to restore credibility, Patent Act 1959.

กระทำอันเป็นการละเมิด แก่สิ่งของที่มีการละทิ้งซึ่งเป็นงานที่สร้างขึ้นมาอย่างละเมิด งานที่มีลักษณะเป็นการละเมิดตามกฎหมายรวมถึงเครื่องมือที่ใช้สำหรับการกระทำละเมิดได้ด้วย[173]

3.1.2.3 มาตรการบังคับสิทธิทางอาญา

กฎหมายลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้าของญี่ปุ่นล้วนกำหนดมาตรการทางอาญาในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาในแต่ละประเภท ซึ่งมาตรการดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้

(1) หลักเกณฑ์ความรับผิดทางอาญา

ก. ลิขสิทธิ์

กฎหมายลิขสิทธิ์ (Copyright Act of 1970) ได้บัญญัติให้ผู้กระทำละเมิดต้องรับโทษทางอาญา โดยแบ่งออกเป็น 2 กรณี ดังนี้

1. การละเมิดลิขสิทธิ์โดยทั่วไป

กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นกำหนดให้ผู้กระทำละเมิด ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือปรับไม่เกิน 5 ล้านเยน[174] หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีดังต่อไปนี้[175]

1.1 ผู้กระทำละเมิดทางศีลธรรมของผู้สร้างสรรค์ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่โฆษณา สิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง หรือผู้กระทำการที่กฎหมายถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิทางศีลธรรมของผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่โฆษณา สิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง ในการบริหารจัดการข้อมูลในสิ่งบันทึกเสียงที่ทำขึ้นในเชิงพาณิชย์[176]

1.2 ผู้กระทำการอันส่งผลให้มีการที่ผู้อื่นใช้เครื่องทำซ้ำอัตโนมัติในการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียงหรือสิทธิของนักแสดง ซึ่งกฎหมายถือว่าเป็นการกระละเมิดลิขสิทธิ์ สิทธิเผยแพร่โฆษณา หรือสิทธิข้างเคียง ทั้งนี้ เพื่อการแสวงหากำไร

2. การละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น

2.1 กรณีการละเมิดสิทธิทางศีลธรรมภายหลังผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย หรือการละเมิดสิทธินักแสดงภายหลังที่นักแสดงถึงแก่ความตาย ผู้กระทำละเมิดต้องรับโทษปรับไม่เกิน 5 ล้านเยน[177]

---

[173] โปรดดูมาตรา 112, Right of demanding cessation, Copyright Act 1970.

[174] อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศตามที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศ อยู่ที่ 100 เยนต่อ 30.491 บาท อัตรา ณ วันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2558

[175] โปรดดูมาตรา 119, Chapter VIII Penal Provisions, Copyright Act 1970.

[176] โปรดดูมาตรา 113, Acts considered to be infringements, Copyright Act 1970.

[177] โปรดดูมาตรา 120, Chapter VIII Penal Provisions, Copyright Act 1970.

2.2 ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยี เพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงหรือการทำลายมาตรการทางเทคโนโลยี และการกระทำแก่ข้อมูลการบริหารสิทธิ ไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ด้วย โดยกำหนดบทลงโทษให้ผู้กระทำละเมิดต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 3 ล้านเยน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีดังต่อไปนี้[178]

(1) การโอน ให้ยืม ผลิต นำเข้า หรือมีไว้ในความครอบครอง เพื่อโอนให้ยืม เสนอให้ใช้ ซึ่งวัสดุที่มีส่วนสำคัญในการหลีกเลี่ยงมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยี หรือสำเนาโปรแกรมที่มีส่วนสำคัญในการหลีกเลี่ยงการป้องกันทางเทคโนโลยี หรือการถ่ายโอนโปรแกรมหรือสามารถถ่ายโอนโปรแกรมไปสู่สาธารณชน

(2) การประกอบธุรกิจที่มีส่วนในการหลีกเลี่ยงมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยี

(3) การกระทำตามที่กฎหมายถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิทางศีลธรรมของ ผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในการเผยแพร่โฆษณา สิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง ในข้อมูลการบริหารสิทธิ เพื่อแสวงหากำไร

(4) การกระทำตามที่กฎหมายถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิทางศีลธรรมของ ผู้สร้างสรรค์ ลิขสิทธิ์ สิทธิในกายเผยแพร่โฆษณา สิทธิของนักแสดง หรือสิทธิข้างเคียง ในสิ่งบันทึกเสียงที่ทำขึ้นในเชิงพาณิชย์เพื่อแสวงหากำไร

2.3 ผู้ใดจำหน่ายสำเนางานที่มีชื่อจริงหรือนามแฝงของบุคคลอื่นที่มิใช่ผู้สร้างสรรค์เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นงานของผู้สร้างสรรค์ รวมถึงการกระทำกับงานที่เกี่ยวเนื่องกับงานดังกล่าวข้างต้นด้วย ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 1 ล้านเยน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ[179]

2.4 ผู้ใดทำ จำหน่าย หรือมีไว้ในความครอบครอง ซึ่งสำเนาสิ่งบันทึกเสียงที่ทำขึ้นในเชิงพาณิชย์ ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 1 ล้านเยน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ โดยการกระทำในช่วงระยะเวลา 50 ปี นับแต่ปีที่ได้มีการบันทึกไว้ในต้นฉบับสิ่งบันทึกเสียงครั้งแรก ดังต่อไปนี้[180]

(1) สิ่งบันทึกเสียงที่ทำขึ้นในเชิงพาณิชย์ ซึ่งผลิตจากต้นฉบับของผู้ผลิตภายในประเทศ

---

[178] โปรดดูมาตรา 120 B , Chapter VIII Penal Provisions, Copyright Act 1970.

[179] โปรดดูมาตรา 121, Chapter VIII Penal Provisions, Copyright Act 1970.

[180] โปรดดูมาตรา 121B , Chapter VIII Penal Provisions, Copyright Act 1970.

(2) สิ่งบันทึกเสียงที่ทำขึ้นในเชิงพาณิชย์ ซึ่งผลิตจากต้นฉบับของผู้ผลิตที่เป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาคุ้มครองนักแสดง ภาคีสมาชิกองค์การค้าโลก หรือภาคีสมาชิกอนุสัญญาสิ่งบันทึกเสียง

2.5 ความผิดฐานลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์

กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์[181] โดยกฎหมายฉบับนี้มีการบัญญัติไว้เพียง 4 มาตรา ซึ่งลักษณะของการกำหนดดังกล่าวแบ่งออกเป็น การกำหนดนิยามเพิ่มเติมจากนิยามตามกฎหมายลิขสิทธิ์ เช่น ความหมายของการกระทำที่เป็นการลักลอบบันทึกงานภาพยนตร์ (Stealthy recording of films) หมายถึง การบันทึกภาพหรือบันทึกเสียงซึ่งงานภาพยนตร์ที่มีลักษณะเป็นการแสดงให้ผู้ชมได้ชมในโรงภาพยนตร์เพื่อแลกกับค่าธรรมเนียมในการรับชม (ทั้งนี้รวมถึงการแสดงภาพยนตร์ให้แก่ผู้ชมในโรงภาพยนตร์โดยไม่คิดค่าธรรมเนียมด้วย) เว้นแต่การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในโรงภาพยนตร์ดังกล่าวแล้ว เป็นต้น

กฎหมายดังกล่าวยังกำหนดต่อไปถึงบทบาทในการป้องปรามการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งกฎหมายกำหนดให้ผู้สนับสนุนการฉายภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ และบริษัทอื่นใดที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จะต้องดำเนินมาตรการในการบังคับสิทธิใดในอันที่จะเป็นการป้องปรามการลักลอบการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ตามมาตรา 3 นอกจากนี้ยังกำหนดมิให้นำบทบัญญัติที่ว่าด้วยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในมาตรา 30 (1) ของกฎหมายลิขสิทธิ์มิให้นำมาบังคับใช้กับกรณีการกระทำที่เป็นการลักลอบบันทึกงานภาพยนตร์ด้วย และในกรณีตามมาตรา 119 (1) ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องโทษทางอาญาที่เกี่ยวกับการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิใกล้เคียง ที่กำหนดให้ความรับผิดทางอาญาดังกล่าวไม่รวมถึงกรณีที่บุคคลผู้กระทำซึ่งงานหรือการแสดงดังกล่าวในลักษณะส่วนตัวดังที่กำหนดเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในมาตรา 30 (1) (รวมถึงกรณีที่บังคับใช้โดยอนุโลมตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 102 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในสิทธิใกล้เคียง) แต่หากเป็นกรณีในส่วนบุคคลใดที่เป็นผู้กระทำการลักลอบบันทึกภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตกรณีดังกล่าวจะๆไม่ได้รับการยกเว้นความรับผิดทางอาญาตามมาตรา 4 (1) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ในกรณีของมาตรา 4 (1) ที่ได้กล่าวมาข้างต้นมิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในกรณีที่การกระทำดังกล่าวกระทำเมื่อพ้นเวลา 8 เดือนนับจากวันที่ได้มีการแสดงงานภาพยนตร์ดังกล่าวครั้งแรกในโรงภาพยนตร์แก่ผู้ชมโดยคิดค่าธรรมเนียมในการรับชมภาพยนตร์ดังกล่าวภายในญี่ปุ่นตามมาตรา 4 (2)

---

[181] โปรดดู Law for the prevention of stealthy recording of films 2007.

ข. เครื่องหมายการค้า

กฎหมายเครื่องหมายการค้า (The Trademark Law of 1959) กำหนดให้ ผู้กระทำละเมิดตามที่กฎหมายกำหนดจะต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 5 ล้านเยน หรือทั้งจำทั้งปรับ[182]

ค. สิทธิบัตร

ในกฎหมายสิทธิบัตรของญี่ปุ่นไม่มีการกำหนดความรับผิดทางอาญาในความผิดที่เกิดจากการกระทำโดยประมาท มีเพียงแต่ความรับผิดทางอาญาที่เกิดจากการกระทำโดยเจตนาเท่านั้น โดยกำหนดให้บุคคลใดกระทำการละเมิดสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือสิทธิผูกขาดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิบัตรจะต้องถูกจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 10 ล้านเยน หรือทั้งจำทั้งปรับ[183] หากบุคคลใดฝ่าฝืนการกระทำที่กฎหมายถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิบัตรตามมาตรา 101 จะต้องจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 5 ล้านเยนหรือทั้งจำทั้งปรับ[184]

(2) การริบและการจัดการเกี่ยวกับสินค้าหรือสิ่งของที่ถูกริบ

กรณีการริบและการทำลายซึ่งสินค้าที่ละเมิดหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามกฎหมายของญี่ปุ่นนั้น เป็นไปตามกฎหมายอาญาญี่ปุ่น (Penal Code) มาตรา 19 ซึ่งกำหนดให้สิ่งของประเภทเกี่ยวข้องกับความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีความผิดทางอาญา เป็นสิ่งที่ใช้หรือเจตนาที่จะใช้ในการกระทำความผิดอาญา หรือเป็นสิ่งที่ผลิตขึ้นหรือได้มาจากกระทำความตามกฎหมาย หรือได้มาเป็นการตอบแทนจากการกระทำความผิดทางอาญา หรือเป็นการได้รับมาจากการแลกเปลี่ยนในกรณีต่างๆที่ได้กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้

3.1.2.4 มาตรการ ณ จุดผ่านแดน โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร

การบังคับสิทธิในญี่ปุ่นผ่านมาตรการ ณ ชายแดนของญี่ปุ่นนั้น กำหนดไว้อยู่ 3 ลักษณะคือ การนำเข้าซึ่งสินค้า (Importation) การส่งออก (Exportation) และการส่งผ่านซึ่งสินค้า (Transit of goods) ตามกฎหมายศุลกากร (มาตรา 69-2, 69-11,30 หรือ 65-3) โดยประเภททรัพย์สินทางปัญญาที่อาจขอรับความคุ้มครองตามมาตรการ ณ ชายแดน ของศุลกากรนั้น ได้แก่ เครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียง สิทธิบัตร การออกแบบผลิตภัณฑ์และอรรถประโยชน์ สิทธิของนักปรับปรุงพันธุ์พืช หรือบุคคลใดที่ประสงค์ต้องการคำสั่งตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันอันไม่เป็นธรรม (Unfair competition) เป็นต้น[185]

---

[182] โปรดดูมาตรา 78, Crime of infringement, Trademark Act 1959.

[183] โปรดดูมาตรา 196, Crime of infringement, Patent Act 1959.

[184] โปรดดูมาตรา 196-2, Crime of infringement, Patent Act 1959.

[185] IPR Border Enforcement of Japan. *Overview of Identification Procedures.* สืบค้น 10 มกราคม 2558, จาก http://www.customs.go.jp

(1) การดำเนินการยื่นคำร้องขอให้ระงับการตรวจปล่อยสินค้า

กระบวนการที่ผู้ทรงสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะดำเนินการเพื่อขอรับความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาผ่านมาตรการ ณ ชายแดนนั้น ผู้ทรงสิทธิจะต้องยื่นคำร้องขอระงับซึ่งสินค้าที่กล่าวอ้างว่าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของตนต่อศุลกากร ภายหลังจากที่ศุลกากรได้รับซึ่งคำร้องดังกล่าวจากผู้ทรงสิทธิแล้วศุลกากรจะประกาศซึ่งคำร้องที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่ผู้ทรงสิทธิกล่าวอ้างนี้บนเว็บไซต์ของศุลกากร โดยศุลกากรจะดำเนินการตรวจสอบพยานหลักฐานที่ผู้ทรงสิทธิยื่นมาพร้อมกับคำร้องดังกล่าว ซึ่งการพิจารณาตรวจสอบเช่นว่านี้รวมไปถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวด้วย เมื่อศุลกากรพิจารณาคำร้องขอให้ระงับซึ่งสินค้าที่กล่าวอ้างว่าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ทรงสิทธิแล้วก็จะมีคำสั่ง 2 ประการ คือ คำสั่งรับคำร้องและคำสั่งปฏิเสธคำร้อง

ในกรณีที่ศุลกากรพิจารณาออกคำสั่งยอมรับตามคำร้องขอระงับซึ่งสินค้าของผู้ทรงสิทธิ ศุลกากรจะดำเนินการประกาศซึ่งคำร้องดังกล่าวบนเว็บไซต์ของศุลกากร และดำเนินการดูแลติดตามซึ่งสินค้าตามที่ระบุในหนังสือคำร้องดังกล่าวเป็นเวลา 2 ปี ทั้งนี้ อาจมีการขยายระยะเวลาในการควบคุมดูแลติดตามซึ่งสินค้าดังกล่าวได้ตามแต่ที่จะได้รับอนุญาต ส่วนในกรณีที่ศุลกากรปฏิเสธซึ่งคำร้องของผู้ทรงสิทธิดังกล่าว ศุลกากรจะไม่ดำเนินการประกาศคำร้องดังกล่าวบนเว็บไซต์ ถ้าหากผู้ร้องไม่พอใจซึ่งคำสั่งดังกล่าวก็สามารถที่จะโต้แย้งการออกคำสั่งดังกล่าวได้ ทั้งนี้ผู้ร้องอาจยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเพื่อโต้แย้งคำสั่งที่ออกโดยศุลกากรดังกล่าวได้อีกด้วย และถ้าหากคู่กรณีได้ดำเนินการยื่นคำร้องขอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแล้วคู่กรณีอาจยื่นฟ้องต่อศาลเพื่อพิจารณายกเลิกคำสั่งของศุลกากรดังกล่าวนี้ได้

(2) กระบวนการแยกแยะสินค้า

เมื่อศุลกากรตรวจพบสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาตามที่ผู้ทรงสิทธิกล่าวอ้างตามคำร้อง ศุลกากรจะแจ้งไปยังผู้ทรงสิทธิและผู้นำเข้าซึ่งสินค้าที่กล่าวอ้างว่าละเมิดถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว และจะเริ่มดำเนินกระบวนการแยกแยะสินค้า (Identification procedure) ทั้งนี้เจ้าพนักงานศุลการที่มีอำนาจจะแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ ที่อยู่ ของผู้นำเข้าสินค้า ชื่อและสถานที่ตั้งของสถานที่ผลิตแก่ผู้ทรงสิทธิ และในส่วนของผู้นำเข้าสินค้าเจ้าหน้าที่ศุลกากรผู้มีอำนาจจะแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ ชื่อและที่อยู่ของผู้ทรงสิทธิดังกล่าว โดยในกระบวนการดังกล่าวเจ้าหน้าที่ศุลกากรจะต้องให้ผู้ทรงสิทธิและผู้นำเข้าสินค้าได้มีโอกาสนำพยานหลักฐานของตนสนับสนุนข้ออ้างของตนต่อปัญหาว่าด้วยสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าว และในกรณีเช่นว่านี้เจ้าหน้าที่ศุลกากรผู้มีอำนาจจะเปิดโอกาสให้ผู้ทรงสิทธิและผู้นำเข้าซึ่งสินค้ามีสิทธิที่จะตรวจสอบพยานหลักฐานของอีกฝ่ายหนึ่งได้ในห้วงเวลาอันสมควร เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรเริ่ม

ดำเนินกระบวนการแยกแยะสินค้า เจ้าหน้าที่ศุลกากรอาจที่จะมีคำสั่งให้ผู้ยื่นคำร้องวางหลักทรัพย์หรือหลักประกันเพื่อความเสียหายจากการดำเนินกระบวนการแยะแยะสินค้าดังกล่าวได้[186]

ภายหลังที่เข้าสู่กระบวนการแยกแยะสินค้าดังกล่าวแล้ว หากปรากฏพบว่าสินค้าดังกล่าวมิใช่สินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาตามที่กล่าวอ้าง ผู้นำเข้าสินค้าจะได้รับอนุญาตให้นำเข้าสินค้าดังกล่าวเข้าสู่ประเทศ แต่หากปรากฏพบว่าภายหลังกระบวนการแยกแยะสินค้าถูกบ่งชี้ว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ทรงสิทธิ ผู้นำเข้าสินค้าจะถูกคำสั่งห้ามนำสินค้าเข้าประเทศและจะนำไปสู่กระบวนการกำจัดสินค้าโดยความสมัครใจ (Voluntary disposal) อาทิ การละทิ้งซึ่งสินค้าดังกล่าว การทำลาย เป็นต้น โดยกระบวนการดังกล่าวถูกกำหนดให้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้นำเข้าสินค้านั้นสามารถเลือกได้ เมื่อการนำเข้าสินค้ามิได้รับอนุญาตจากผู้ทรงสิทธิและไม่เข้าข้อยกเว้นซึ่งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ศุลกากรอาจจะยึดสินค้าดังกล่าวและทำลายสินค้านั้นในท้ายที่สุดก็ได้

คู่กรณีที่ไม่พอใจซึ่งคำสั่งของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเองอาจยื่นคัดค้านซึ่งคำสั่งดังกล่าวได้ นอกจากนั้นยังอาจจะยื่นคำคัดค้านต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเพื่อที่จะมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งของเจ้าหน้าที่ศุลกากรผู้มีอำนาจนั้นก็ได้ โดยห้วงเวลานับแต่ที่ได้ยื่นคำร้องขอให้ระงับซึ่งสินค้าที่อ้างว่าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้ทรงสิทธินี้จนถึงการปฏิบัติตามคำร้องขอดังกล่าว ศุลกากรญี่ปุ่นจะต้องดำเนินกระบวนการให้แล้วเสร็จภายใน 1 เดือนเว้นแต่ศุลกากรพบว่าปัญหาดังกล่าวจำต้องอาศัยความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ การดำเนินกระบวนการดังกล่าวของศุลกากรญี่ปุ่นจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 3 เดือน

(3) มาตรการเยียวยาภายหลังการกักสินค้า

กระบวนการกำจัดหรือการทำลายซึ่งสินค้าที่มีการละเมิดนั้น กฎหมายศุลกากรญี่ปุ่นกำหนดไว้อยู่ในขั้นตอนภายหลังจากที่ได้มีการดำเนินกระบวนการแยกแยะสินค้า ในส่วนของวัสดุหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญานั้นจะตกอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาญี่ปุ่นในแต่ละประเภทนั้นๆ ถึงกระนั้นก็ดีก่อนที่จะได้ทีการดำเนินระบุให้สินค้านั้นเข้าสู่กระบวนการแยกแยะสินค้า ผู้นำเข้าอาจที่จะเอาเครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่กับสินค้าที่นำเข้าโดยผิดกฎหมายออกก็ได้ นอกจากนั้นผู้นำเข้าสินค้าที่จะร้องขอต่อศุลกากรเพื่อที่จะดำเนินการส่งสินค้าดังกล่าวกลับออกไปนอกประเทศเสียก็ได้

---

[186] Article 69-15 of the Customs Law, Article 62-20, 62-21, 62-22 and 62-23 of the Cabinet Order for Enforcement of the Customs Law.

(4) การดำเนินการในอำนาจหน้าที่

แม้กฎหมายภาษีศุลกากรญี่ปุ่นจะมิได้กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินการในอำนาจหน้าที่ (Ex Officio) ไว้ แต่ศุลกากรญี่ปุ่นมีอำนาจที่จะดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่ในลักษณะที่จะปกป้องคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ ถึงแม้หลายๆกรณีที่มีการดำเนินการจะเป็นการดำเนินการเริ่มต้นโดยผู้ทรงสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาก็ตาม ศุลกากรญี่ปุ่นก็มีอำนาจที่จะริเริ่มดำเนินกระบวนการโดยอำนาจหน้าที่ต่อสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะมีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้ข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่าจะเป็นการละเมิดนั้นได้

(5) การนำเข้าในปริมาณเล็กน้อย

ในกฎหมายศุลกากรญี่ปุ่นมิได้มีการกำหนดในกรณีการนำเข้าในปริมาณเล็กน้อยนี้ไว้

3.1.2.5 มาตรการพิเศษสำหรับการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

โดยมาตรการสำหรับการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของประเทศญี่ปุ่นถูกกำหนดกฎหมายว่าด้วยการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคม[187] ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มิได้จำกัดเฉพาะแต่กรณีลิขสิทธิ์เท่านั้น แต่รวมไปถึงกรณีการกระจายข้อมูลต่างๆในกระบวนการสื่อสารโทรคมนาคมซึ่งเป็นการละเมิดด้วยในกรณีอื่นๆด้วย

(1) กฎหมายว่าด้วยการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคม[188]

ถ้าการกระจายข้อมูลผ่านกระบวนการสื่อสารโทรคมนาคมเป็นการก่อให้เกิดการละเมิดต่อสิทธิของบุคคลใด ผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติการให้ความสะดวกต่อการสื่อสารในระบบสื่อสารโทรคมนาคมดังกล่าว (ในที่นี้หมายความถึงผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องด้วย) จะไม่ต้องรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นหากได้กระทำการป้องกันการส่งข้อมูลที่เป็นการละเมิดอันเกิดขึ้นจากการส่งข้อมูลของบุคคลใดซึ่งมิได้ระบุเป็นการเฉพาะเจาะจงสามารถกระทำได้ในทางเทคนิค และเข้าเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนด แต่ทั้งนี้การยกเว้นความรับผิดดังกล่าวไม่บังคับใช้กับกรณีที่ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องเป็นผู้นำเข้ามาในระบบซึ่งข้อมูลที่ละเมิดนั้นเอง โดยมีเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องนั้นรู้ถึงการกระจายข้อมูลที่เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นผ่านช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคม

---

[187] พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับปี พ.ศ.2542 ระบุว่า “โทรคมนาคม” หมายถึง การส่ง การกระจาย หรือการรับภาพ เครื่องหมาย สัญญาณ ข้อเขียน เสียง หรือการกระทำให้เข้าใจด้วยวิธีใดๆ โดยอาศัยระบบสาย วิทยุสื่อสารหรือระบบแม่เหล็กไฟฟ้าอื่นๆ

[188] โปรดดู Act on the Limitation of Liability for Damages of Specified Telecommunications Service Providers and the Right to Demand Disclosure of Identification Information of the Senders Act No.137 of 2001.

ข. ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องรู้ถึงการกระจายข้อมูลผ่านช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคม และมีเหตุผลอันสมควรที่จะค้นหาการกระจายข้อมูลที่เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นผ่านช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคมตามที่ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องรู้ถึงการนั้น

ผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมซึ่งได้กระทำการระงับการส่งผ่านข้อมูลในช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคม จะไม่ต้องรับผิดในความเสียหายที่เกิดจากการระงับการส่งผ่านข้อมูล ถ้าการกระทำนั้นกระทำภายในขอบเขตที่จำเป็นในการยับยั้งการส่งผ่านข้อมูลในลักษณะไม่ระบุตัวบุคคลและเป็นไปตามเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้

ก. มีเหตุผลอันสมควรที่จะให้ผู้ให้บริการเชื่อว่าการส่งผ่านซึ่งข้อมูลในช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคมดังกล่าวจะเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นใด หรือ

ข. ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องได้รับคำร้องให้มีการกระทำที่เป็นการยับยั้งข้อมูลที่ผู้ซึ่งถูกละเมิดจากการกระทำที่เป็นการกระจายข้อมูลอันเป็นการละเมิดนั้นกล่าวอ้างว่าข้อมูลดังกล่าวละเมิดสิทธิของตน โดยคำร้องดังกล่าวจะต้องให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับการละเมิด อาทิ สิทธิที่อ้างว่าถูกละเมิดและเหตุผลที่ทำให้เชื่อว่าสิทธิดังกล่าว และบุคคลผู้ส่งข้อมูลที่เป็นการละเมิดนั้นไม่แสดงข้อโต้แย้งด้วยภายใน 7 วันนับจากวันที่ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องสอบถามถึงความตกลงจากผู้ส่งข้อมูลถึงการกระทำที่เป็นการขัดขวางการส่งข้อมูลนั้น

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาก่อนแล้วนี้ ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดถ้าผู้ให้บริการมิได้รู้เห็นถึงเนื้อหาที่มีการละเมิดนั้น และภายหลังที่ผู้ให้บริการได้ให้โอกาสผู้ส่งข้อมูลได้โต้เถียงคำร้องของผู้ทรงสิทธิที่จะให้ทำการลบข้อมูลซึ่งผู้ส่งข้อมูลมิได้ตอบรับว่าจะตอบตกลงต่อกระบวนการระงับซึ่งการลบข้อมูลดังกล่าว ถ้าหากผู้ให้บริการทราบถึงข้อมูลที่ทำการส่งข้อมูลนั้นผู้ให้บริการต้องพิจารณาว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามผู้ให้บริการจะไม่ต้องรับผิดต่อการตัดสินใจดังกล่าวถ้าการพบซึ่งการนั้นอยู่บนพื้นฐานเหตุผลอันสมควร

นอกจากนี้กฎหมายดังกล่าวยังกำหนดกรณีการมีคำร้องขอให้มีการเปิดเผยข้อมูลของผู้ส่งข้อมูล โดยมาตรา 4 กำหนดไว้ว่า บุคคลผู้กล่าวหาว่าสิทธิของเขาถูกละเมิดโดยการกระจายข้อมูลผ่านช่องทางการสื่อสารโทรคมนาคม อาจยื่นคำร้องต่อผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมซึ่งเป็นผู้ให้บริการอำนวยความสะดวกในการสื่อสารโทรคมนาคม[189] ในการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวกับการส่งผ่านข้อมูลที่เป็นการละเมิด (ชื่อ ที่อยู่ และข้อมูลอื่นๆที่สามารถบ่งชี้ถึงตัวผู้ส่งข้อมูลที่เป็นการละเมิดนั้นตามที่ได้กำหนดพระราชกฤษฎีกาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงบริหารงานสาธารณะกิจการภายใน บริการไปรษณีย์ และโทรคมนาคมของญี่ปุ่น) ตราบใดที่เป็นไปตามเงื่อนไขดังนี้

[189] ในที่นี้หมายความถึง “ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูล”

ก. การกระทำที่เป็นการกระจายข้อมูลที่มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องมีลักษณะชัดเจน และ

ข. ข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลดังกล่าวมีความจำเป็นต่อผู้ร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลในอันที่จะบังคับสิทธิต่อค่าเสียหาย หรือเป็นกรณีที่ชอบด้วยกฎหมายอื่นต่อการเข้าถึงข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลดังกล่าวในอันที่จะเปิดเผยข้อมูลนั้น

ภายหลังจากที่ได้รับคำร้อง ผู้ให้บริการที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะต้องรับฟังข้อคิดเห็นของผู้ส่งข้อมูลดังกล่าวถึงข้อสงสัยที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเว้นแต่จะไม่สามารถติดต่อผู้ส่งข้อมูลที่ละเมิดดังกล่าวได้ หรือมีเหตุผลพิเศษอื่นใด

ทั้งนี้บุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลซึ่งมีการส่งนั้นอันจะถูกเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวอาจที่จะโต้แย้งกรณีการกระทำที่เป็นการกระจายข้อมูลที่มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องมีลักษณะชัดเจน ในกรณีที่การกระทำที่การใช้ข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลนั้นเป็นไปอย่างไม่มีกฎเกณฑ์ในลักษณะที่ไม่มีเหตุผลอันสมควรอันจะเป็นการบ่อนทำลายชื่อเสียงของผู้ส่งข้อมูล หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เสรีภาพของผู้ส่งข้อมูลพึงมี

ผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะไม่มีความรับผิดในความเสียหายที่เกิดจากการปฏิบัติตามคำขอให้มีการเปิดเผยข้อมูลแม้จะไม่เป็นไปตามกรณีหลักเกณฑ์ว่าด้วยการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมตามที่กฎหมายกำหนดตราบเท่าที่การกระทำดังกล่าวมิใช่เป็นการกระทำโดยเจตนาหรือเป็นการกระทำที่เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ให้บริการ

3.1.3 สาธารณรัฐสิงคโปร์

เนื่องจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้ทำความตกลงว่าด้วยการค้าเสรีกับประเทศต่าง อาทิ กลุ่มประเทศอาเซียน ญี่ปุ่น อินเดีย สาธารณรัฐเกาหลี นิวซีแลนด์ สหรัฐอเมริกา เป็นต้น ซึ่งความตกลงว่าด้วยการค้าเสรีดังกล่าวโดยเฉพาะความตกลงว่าด้วยการค้าเสรีสหรัฐอเมริกา-สาธารณรัฐสิงคโปร์ (USSFTA) ซึ่งมีข้อตกลงที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาด้วย ดังนั้นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของสาธารณรัฐสิงคโปร์จึงมีลักษณะที่ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่มีมาตรฐานสูงและค่อนข้างที่จะมีมาตรฐานที่สอดคล้องกับการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของสหรัฐอเมริกา ซึ่งการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของสาธารณรัฐสิงคโปร์ผ่านมาตรการบังคับสิทธิมีรายละเอียดดังนี้

3.1.3.1 การกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิ

(1) ลิขสิทธิ์[190]

บุคคลใดกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำโดยการนำเข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์ โดยบุคคลซึ่งมิได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อ

ก. ขาย ให้เช่า หรือกระทำในการค้าอื่นในลักษณะดังกล่าว หรือนำออกขายหรือให้เช่า

ข. การเผยแพร่เพื่อจุดประสงค์ในทางการค้า หรือเพื่อจุดประสงค์ในลักษณะอื่นที่มีขอบเขตในอันที่จะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหาย

ค. เพื่อมาจัดแสดงโชว์ต่อสาธารณะในลักษณะทางการค้า

โดยบุคคลดังกล่าวได้รู้ หรือควรได้รู้ ในการกระทำตามที่กำหนดโดยปราศจากการได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

กรณีมาตรการทางเทคโนโลยีกฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้กำหนดนิยามของคำว่า “มาตรการทางเทคโนโลยี” โดยให้หมายความว่า เทคโนโลยี อุปกรณ์ หรือส่วนประกอบแห่งการนั้น ที่ใช้ในการปฏิบัติการในการเข้าถึงสำเนางานอันมีประสิทธิภาพ หรือเป็นการป้องกันในลักษณะขัดขวางหรือจำกัดการกระทำต่องานที่มีลิขสิทธิ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นการกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์นั้น[191] ซึ่งมาตรการทางเทคโนโลยีถูกนำมาปรับใช้กับงานอันมีลิขสิทธิ์ โดยหรือซึ่งได้รับอนุญาจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในการเชื่อมต่อกับผลงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น โดยบุคคลใด[192]

ก. ถ้ามาตรการทางเทคโนยีดังกล่าวเป็นมาตรการทางทางเทคโนโลยีที่ใช้สำหรับการควบคุมการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น บุคคลดังกล่าวรู้หรือมีเหตุผลอันควรรู้ถึงการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีดังกล่าว

ข. ผลิต นำเข้ามา เผยแพร่ เพื่อให้สาธารณชนเข้าถึง โดยมีจุดประสงค์หรือประการอื่นใด ให้อุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ หรือส่วนประกอบใด ซึ่งเป็นการส่งเสริม โฆษณา หรือเพื่อจุดประสงค์ให้มีการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี โดยมีการใช้หรือจุดประสงค์หลักเพื่อประโยชน์ในทางการพาณิชย์ในการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี หรือถูกออกแบบหรือเพื่อจุดประสงค์หลักในการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีนั้น สนับสนุนให้สาธารณชนหรือมุ่ง

---

[190] โปรดดูมาตรา 32 Infringement by importation for sale or hire., มาตรา 33 Infringement by sale and other dealings., มาตรา 104 Infringement by importation for sale or hire., มาตรา 105 Infringement by sale and other dealings.; Copyright act (chapter 63).

[191] โปรดดูมาตรา 261B Circumvention of technological measures, Copyright Act (chapter 63).

[192] โปรดดูมาตรา 261C(1) Circumvention of technological measures, Copyright Act (chapter 63).

ประสงค์ที่จะให้บริการ ซึ่งเป็นการส่งเสริม โฆษณา หรือเพื่อจุดประสงค์ให้มีการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี หรือมีการใช้หรือจุดประสงค์หลักเพื่อประโยชน์ในทางการพาณิชย์ในการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี หรือเป็นการดำเนินการเพื่อจุดประสงค์ในการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีนั้น

กรณีข้อมูลการบริหารสิทธิที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ซึ่งให้ความคุ้มครองนั้น กำหนดให้นิยามของ “ข้อมูลการบริหารสิทธิ” ให้หมายความว่า ข้อมูลซึ่งบ่งชี้ถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ สิ่งอื่นใดในลักษณะใกล้เคียงกัน นักแสดง ผู้สร้างสรรค์ เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น นักแสดงผู้เป็นผู้แสดงในผลงานแสดงนั้น ข้อมูลที่เกี่ยวกับระยะเวลาหรือเงื่อนไขในการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์หรือการบันทึกการแสดงนั้น ตลอดจนตัวเลขหรือรหัสซึ่งใช้แทนข้อมูลซึ่งที่ดังกล่าวมาก่อนหน้านี้ แต่ไม่ร่วมถึงข้อมูลที่เกี่ยวกับผู้ใช้สำเนางานอันมีลิขสิทธิ์หรือบันทึกการแสดงนั้น อาทิ ชื่อ รหัส ที่อยู่ หรือข้อมูลการติดต่อ ซึ่งเป็นข้อมูลของหรือผู้ใช้นั้น[193] โดยกฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดต่อข้อมูลการบริหารสิทธิดังกล่าว โดยกำหนดให้บุคคลใด

ก. เจตนาลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน หรืองานบันทึการแสดงดังกล่าว

ข. เผยแพร่ หรือนำเข้ามาเพื่อเผยแพร่ซึ่งข้อมูลการบริหารสิทธิซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง

ค. เผยแพร่ หรือนำเข้ามาเพื่อเผยแพร่ เพื่อส่งหรือทำให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงสำเนางานซึ่งมีข้อมูลการบริหารสิทธิที่ลบหรือเปลี่ยนแปลงนั้น

(2) เครื่องหมายการค้า[194]

ก. ใช้เครื่องหมายซึ่งเหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนกับสินค้าหรือบริการ ซึ่งเหมือนกับสินค้าหรือบริการของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า ใช้เครื่องหมายซึ่งเหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนกับสินค้าหรือบริการ ซึ่งคล้ายกับสินค้าหรือบริการของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ข. ใช้เครื่องหมายซึ่งคล้ายกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนกับสินค้าหรือบริการ ซึ่งเหมือนหรือคล้ายกับสินค้าหรือบริการของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนอันมี

---

[193] โปรดดูมาตรา 258 Rights management information, Copyright Act (chapter 63).

[194] โปรดดูมาตรา 27 Acts amounting to infringement of registered trade mark, Trademark Act (chapter 46).

ลักษณะอาจทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดในแหล่งงกำเนิดหรือความเป็นเจ้าของซึ่งสินค้า ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ค. บุคคลจะละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนที่เป็นเครื่องหมายที่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย (Well know) ถ้า

1. ใช้เครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายดังกล่าวกับสินค้าหรือบริการ ซึ่งไม่คล้ายกับสินค้าหรือบริการที่เครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนไว้ โดยการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า

2. การใช้เครื่องหมายที่ใช้กับสินค้าหรือบริการในลักษณะที่จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าหรือบริการกับตัวเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าว

3. เป็นการทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดจากการดังกล่าว และ

4. ผลประโยชน์ของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้รับความเสียหายจากการใช้ดังกล่าว

ง. เพื่อประโยชน์แห่งกรณีที่ ก. ถึง ง. บุคคลใดใช้เครื่องหมายกับตัวสินค้าหรือตัวบรรจุภัณฑ์ ใช้เครื่องหมายในการนำเสนอหรือแสดงสินค้าเพื่อขาย หรือใช้เครื่องหมายในการนำเสนอหรือแสดงซึ่งบริการ นำเข้ามาหรือส่งออกไปซึ่งสินค้าภายใต้เครื่องหมายดังกล่าว ใช้เครื่องหมายเพื่อให้ปรากฏบนใบขนส่งสินค้า (Invoice) รายชื่อไวน์ (Wine list) หนังสือแสดงสินค้า (Catalogue) จดหมายหรือกระดาษที่ใช้ในทางธุรกิจ รายชื่อราคา หรือเอกสารอื่นในเชิงการค้าซึ่งรวมถึงเอกสารที่ใช้ในการสื่อสารด้วย ใช้เครื่องหมายเพื่อการโฆษณา

(3) สิทธิบัตร[195]

บุคคลใดละเมิดสิทธิบัตร ซึ่งการกระทำนั้นได้กระทำลงในสาธารณรัฐสิงคโปร์โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิบัตร

ก. บุคคลดังกล่าวได้ทำขึ้น จำหน่าย จะนำออกจำหน่าย ใช้ หรือนำเข้ามาซึ่งผลิตภัณฑ์มีไว้เพื่อจำหน่ายหรือประการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ละเมิดสิทธิบัตรดังกล่าว

ข. บุคคลดังกล่าวได้ใช้กรรมวิธี หรือจะใช้กรรมวิธีนั้นในสาธารณรัฐสิงคโปร์ซึ่งรู้หรือมีเหตุที่ชัดเจนอันควรรู้ได้ถึงการกระทำดังกล่าวที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรนั้น โดยการใช้ดังกล่าวเป็นการกระทำโดนปราศจากความยินยอมของเจ้าของสิทธิบัตร

ค. บุคคลดังกล่าวได้จำหน่าย จะนำออกจำหน่าย ใช้ หรือนำเข้ามาซึ่งผลิตภัณฑ์ มีไว้เพื่อจำหน่ายหรือประการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ละเมิดสิทธิบัตรกรรมวิธีดังกล่าว

---

[195] โปรดดูมาตรา 66 Meaning of infringement, Patent Act (chapter 221).

3.1.3.2 มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง

การดำเนินมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งของสาธารณรัฐสิงคโปร์สามารถแยกออกได้เป็น 2 มาตรการที่สำคัญ คือมาตรการในการเรียกร้องค่าเสียหายจากการละเมิด และมาตรการเยียวยาความเสียหายอื่นนอกจากการเรียกร้องค่าเสียหาย

(1) การเรียกร้องค่าเสียหาย

ก. ลิขสิทธิ์

เมื่อเกิดการละเมิด เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิที่จะกระทำการดังต่อไปนี้แก่กรณีเมื่อมีการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้นโดยจะได้รับการปลดเปลื้องโดยศาล ซึ่งอาจที่จะอนุญาตในการกระทำต่อกรณีที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งรวมถึงการการออกคำสั่งห้ามกระทำละเมิด และบรรดาค่าเสียหายใด หรือกำไรที่ได้รับจากการกระทำละเมิดโดยกำไรในส่วนนี้จะไม่ถูกนำมารวมคำนวณกับค่าเสียหายที่แท้จริงที่โจทก์พึงมีสิทธิได้รับ[196] ในการนี้ศาลมีอำนาจพิจารณาค่าเสียหายจากลักษณะแห่งการกระทำละเมิด ความเสียหายอื่นๆ ซึ่งพิจารณาตามความเหมาะสมแห่งพฤติการณ์แห่งคดี

ในส่วนค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดแทนค่าเสียหายที่แท้จริงและกำไรที่จำเลยได้รับจากการกระทำละเมิด โดยค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้จะไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์[197]สำหรับงานหรือสิ่งอื่นใดในลักษณะใกล้เคียงกันที่ถูกละเมิดลิขสิทธิ์ และไม่เกิน 200,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ในกรณีที่โจทก์สามารถพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายที่แท้จริงที่โจทก์พึงได้รับเกินกว่า 200,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ โดยในการนี้ค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดดังกล่าวศาลจะพิจารณาจากวัตถุประสงค์หรือเป้าประสงค์แห่งการกระทำละเมิดซึ่งรวมถึงการกระทำละเมิดนั้นมีลักษณะเป็นการกระทำในทางการค้าหรือประการอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ความชัดแจ้งแห่งลักษณะของการกระทำ ความมุ่งร้ายของการกระทำจำเลย ความสูญเสียหรืออาจจะสูญเสียที่โจทก์พึงได้รับจากการกระทำละเมิด ผลประโยชน์ที่โจทก์พึงได้รับจากการกระทำละเมิดนั้น ความประพฤติของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างที่มีการละเมิดนั้น การดำเนินการขัดขวางการกระทำละเมิดในลักษณะอื่นที่คล้ายกัน และเหตุผลอื่นใดที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในส่วนการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนตามที่กฎหมายได้กำหนดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี ศาลอาจมีคำสั่งเพื่อเป็นการเยียวยาเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์ไม่ว่าจะเป็นมาตรการคุ้มครองชั่วคราวตามคำสั่งศาล คำสั่งให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายที่โจทก์

---

[196] โปรดดูในมาตรา 119 Actions for infringement., Copyright Act (chapter 63).

[197] อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศตามที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศ อยู่ที่ 1 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อ 25.79 บาท อัตรา ณ วันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2558

พึงได้รับได้รับการเยียวยาจากการกระทำละเมิดนั้นซึ่งค่าเสียหายดังกล่าวรวมถึงกำไรของผู้กระทำละเมิดที่จำเลยได้รับเพิ่มเติมจากการกระทำละเมิดนั้นด้วย ตลอดถึงการที่โจทก์จะสามารถเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมากำหนดแทนค่าเสียหายที่แท้จริงและกำไรที่จำเลยได้รับจากการกระทำละเมิดดังกล่าว โดยค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้จะต้องไม่เกินกว่า 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์

สำหรับการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนตามที่กฎหมายได้กำหนดเกี่ยวกับข้อมูลการบริหารสิทธิ ศาลอาจมีคำสั่งเพื่อเป็นการเยียวยาเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์ไม่ว่าจะเป็นมาตรการคุ้มครองชั่วคราวตามคำสั่งศาล คำสั่งให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายและกำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิดนั้นโดยกำไรนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณรวมกับค่าเสียหาย ตลอดถึงการที่โจทก์จะสามารถเลือกรับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดแทนค่าเสียหายที่แท้จริงและกำไรที่จำเลยได้รับจากการกระทำละเมิดดังกล่าว โดยค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดนี้จะต้องไม่เกินกว่า 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์

ข. เครื่องหมายการค้า

เมื่อมีการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนเกิดขึ้น เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะดำเนินมาตรการเพื่อที่จะบรรเทาความเสียหายดังกล่าว โดยประเภทของมาตรการที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตได้แก่ มาตรการชั่วคราวโดยคำสั่งศาลซึ่งมาตรการดังกล่าวศาลจะพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลแห่งพฤติการณ์ (Injunction) ค่าเสียหาย (Damages) กำไรที่ได้รับจากการกระทำละเมิด[198] (Account of profits) หรือค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด (Statutory damages)[199]

เมื่อมีการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในลักษณะที่เป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่ละเมิดกับตัวสินค้าหรือบริการ เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะดำเนินมาตรการเพื่อที่จะบรรเทาความเสียหายดังกล่าวโดยสามารถเลือกรับระหว่างค่าเสียหายและกำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิด ซึ่งกำไรนี้จะไม่ถูกนำมารวมคำนวณกับค่าเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าพึงได้รับตามคำสั่งศาล กับค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด โดยค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดดังกล่าวจะไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์สำหรับสินค้าหรือบริการใดที่มีใช้เครื่องหมายที่มีการละเมิดดังกล่าว และไม่เกิน 1,000,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ในกรณีที่โจทก์สามารถพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายที่แท้จริงที่โจทก์พึงได้รับเกินกว่า 1,000,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ โดยในการนี้ค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดดังกล่าวศาลจะพิจารณาจากความชัดแจ้งแห่งพฤติการณ์การกระทำละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ความเสียหายที่โจทก์พึงได้รับหรือเป็นที่เชื่อว่าจะได้รับจาก

---

[198] กำไรที่ผู้กระทำละเมิดได้รับจากการกระทำละเมิดนี้จะไม่ถูกนำมารวมคำนวณกับค่าเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าพึงได้รับตามคำสั่งศาล

[199] โปรดดูมาตรา 31 Action for infringement, Trademark Act (chapter 46).

การกระทำละเมิด ผลประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นของจำเลยที่ได้รับจากการกระทำละเมิด การดำเนินการขัดขวางการกระทำละเมิดในลักษณะอื่นที่คล้ายกัน และเหตุผลอื่นใดที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ในกฎหมายเครื่องหมายการค้าของสาธารณรัฐสิงคโปร์ยังกำหนดมาตรการในการที่จะเยียวยาความเสียหายจากการกระทำละเมิดดังกล่าวไม่ว่าจะเป็น คำสั่งศาลในการลบออกซึ่งเครื่องหมายการค้าที่ผิดกฎหมาย คำสั่งศาลให้ส่งสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่ผิดกฎหมาย คำสั่งกำจัดซึ่งสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น

ค. สิทธิบัตร

เมื่อมีการละเมิดสิทธิบัตรเกิดขึ้น เจ้าของสิทธิบัตรอาจที่จะดำเนินกระบวนการทางแพ่งในศาลต่อการกระทำใดๆที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตร โดยกระบวนการดังกล่าวอาจจะเป็นการใช้[200]

1. มาตรการชั่วคราวตามคำสั่งศาลในการยับยั้งการกระทำละเมิดใดๆที่กฎหมายกำหนด

2. คำสั่งศาลในการที่จะให้จัดส่งหรือทำลายซึ่งสินค้าที่ละเมิดสิทธิบัตรหรือเป็นสินค้าที่มีส่วนประกอบที่ไม่อาจแยกออกได้เป็นการละเมิดสิทธิบัตร หรือวัสดุใดๆอันมีผลสำคัญต่อการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์ที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรดังกล่าว

3. ค่าเสียหายที่จะเป็นการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการละเมิดนั้น

4. กำไรใดๆที่จำเลยได้รับจากการกระทำละเมิด

5. การประกาศให้สิทธิบัตรของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และถูกกระทำละเมิดโดยผู้กระทำละเมิดนั้น

ค่าเสียหายหรือคำสั่งเกี่ยวกับกำไรใดที่จำเลยพึงได้รับจากการกระทำละเมิด ที่ศาลจะมีคำสั่งให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ ในกรณีที่มีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิบัตรเกิดขึ้นนั้น จะไม่ถูกนำมาใช้เยียวยาความเสียหายหากปรากฏว่าจำเลยสามารถพิสูจน์ได้ว่า ณ วันที่มีมีการละเมิดเกิดขึ้นตนมิได้รู้และไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะทราบว่ามีสิทธิบัตรนั้นปรากฏอยู่[201] นอกจากนี้กฎหมายสิทธิบัตรของสาธารณรัฐสิงคโปร์ยังกำหนดเกี่ยวกับภาระการพิสูจน์บางประการโดยในกรณีกรรมวิธีใดๆที่เป็นการละเมิดสิทธิบัตรซึ่งเป็นอย่างเดียวกับกรรมวิธีที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ภาระการพิสูจน์เกี่ยวกับการที่ผลิตภัณฑ์นั้นมิได้ใช้กรรมวิธีเป็นอย่างเดียวกับกรรมวิธีที่ละเมิดสิทธิบัตรให้ตกเป็นของจำเลยเป็นผู้มีหน้าที่พิสูจน์ข้อเท็จจริงเช่นว่านั้น[202]

---

[200] โปรดดูมาตรา 67 Proceedings for infringement of patent, Patent Act (chapter 221).

[201] โปรดดูมาตรา 69 Restrictions on relief for infringement, Patent Act (chapter 221).

[202] โปรดดูมาตรา 68 Reversal of burden of proof, Patent Act (chapter 221).

ในกรณีที่การละเมิดสิทธิบัตรนั้นมีบางส่วนที่มีสิทธิบัตรที่ถูกต้องตามกฎหมายปรากฏรวมอยู่ด้วย ศาลหรือนายทะเบียนสิทธิบัตรจะไม่อนุญาตให้มีกระบวนการเพื่อบรรเทาความเสียหาย ค่าตอบแทนหรือค่าใช้จ่ายใดๆ เว้นแต่โจทก์จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าการดังกล่าวจำกัดเฉพาะสิทธิบัตรซึ่งเป็นไปโดยสุจริต และโดยความรู้ความเชี่ยวชาญเป็นการเฉพาะ และในกรณีศาลหรือนายทะเบียนสิทธิบัตรอนุญาตให้มีการดำเนินกระบวนการบรรเทาความเสียหายในสิทธิบัตรที่มีทั้งส่วนที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมายอยู่ในนั้น ศาลหรือนายทะเบียนสิทธิบัตรอาจใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าตอบแทนหรือค่าใช้จ่าย และซึ่งในวันใดที่ความเสียหายนั้นน่าจะเกิดขึ้น[203]

นอกจากนี้ในกฎหมายสิทธิบัตรของสาธารณรัฐสิงคโปร์ยังกำหนดกระบวนการเยียวยาความเสียหายในกรณีการล่วงสิทธิอื่นใดที่เกี่ยวกับสิทธิบัตรที่เป็นการละเมิดนั้น โดยกำหนดให้บุคคลใดได้รับความเสียหายจากการสร้างความเสียหายโดยไม่มีเหตุผลจากสิทธิบัตรที่เป็นการละเมิดนั้น บุคคลดังกล่าวสามารถที่จะดำเนินมาตรการเพื่อบรรเทาความเสียหายได้ไม่ว่าจะเป็นการประกาศให้การกระทำนั้นเป็นการสร้างความเสียหายโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย การดำเนินการขอมาตรการคุ้มครองชั่วคราวตามคำสั่งศาลต่อการสร้างความเสียหายดังกล่าวตลอดที่การกระทำนั้นยังคงปรากฏอยู่ รวมถึงค่าเสียหายใดๆที่โจทก์ได้รับจากการสร้างความเสียหายดังกล่าว[204]

(2) วิธีการเยียวยาความเสียหายอื่น ๆ

มาตรการในการเยียวยาความเสียหายอื่นนอกเหนือจากจากมาตรการเรียกร้องค่าเสียหายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ กำหนดในลักษณะให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้จัดส่งสินค้าที่กระทำขึ้นโดยละเมิดแก่ผู้ทรงสิทธิ หรือบุคคลที่สามที่ศาลกำหนดเพื่อดำเนินการจัดการแก่บรรดาสินค้าเหล่านั้น ในกรณีของเครื่องหมายการค้ากำหนดมาตรการให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ลบ เอาออก หรือกำจัดซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายออกจากตัวสินค้าออกก็ได้ ซึ่งมาตรการดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้

ก. ลิขสิทธิ์

1. คำสั่งให้มีการส่งสำเนางานที่เป็นการละเมิด

นอกจากมาตรการที่ศาลอาจปลดเปลื้องความเสียหายจากคำสั่งห้ามกระทำละเมิด และบรรดาค่าเสียหายใด หรือกำไรที่ได้รับจากการกระทำละเมิดที่ศาลมีอำนาจสั่งตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ศาลมีอำนาจที่จะมีคำสั่งให้ สำเนางานที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือที่ออกแบบมาเพื่อ หรือใช้ในการกระทำ แก่สำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกันที่ใช้หรือจะใช้

---

[203] โปรดดูมาตรา 70 Relief for infringement of partially valid patent, Patent Act (chapter 221).

[204] โปรดดูมาตรา 77 Remedy for groundless threats of infringement proceedings, Patent Act (chapter 221).

สำหรับการจัดทำสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ ที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยหรือในอำนาจศาล จัดส่งให้โจทก์[205]

2. คำสั่งจัดการแก่บรรดาสำเนางานที่เป็นการละเมิด

คำขอภายหลังที่ให้ศาลมีคำสั่งให้จัดส่งสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกันตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น อาจจะมีคำขอให้ยึดมาเป็นของโจทก์ หรือทำลายหรือจัดการด้วยวิธีอื่นใดตามที่ศาลเห็นสมควร โดยในการพิจารณาออกคำสั่งดังกล่าว จะพิจารณาจากมาตรการเยียวยาอื่นใดต่อการกระทำการอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งจะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายที่เพียงพอและเป็นการป้องกันผลประโยชน์ของโจทก์ และการออกคำสั่งดังกล่าวจะต้องทำให้เป็นที่มั่นใจว่าสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์นั้นจะไม่เป็นการดำเนินการโดยส่งผลเสียต่อโจทก์ โดยในการนี้ศาลจะต้องส่งหนังสือออกกล่าวไปยังบุคคลผู้มีส่วนได้เสียในสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกันดังกล่าวด้วย และซึ่งบุคคลผู้มีส่วนได้เสียดังกล่าวมีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งหรือกระบวนที่ศาลมีคำสั่งก็ได้[206]

3. กรณีมาตรการทางเทคโนโลยีและข้อมูลการบริหารสิทธิ

นอกจากการบรรเทาความเสียหายตามคำสั่งดังกล่าวในกรณีที่มีการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีและข้อมูลการบริหารสิทธิ ศาลอาจมีคำสั่งให้สิ่งใดๆที่มีส่วนเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีดังกล่าวหรือละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของจำเลยหรืออยู่ในอำนาจของศาล จัดส่งแก่โจทก์หรือมีคำสั่งให้ทำลายเสียก็ได้[207]

ข. เครื่องหมายการค้า

1. คำสั่งศาลในการลบออกซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมาย และคำสั่งทำลายซึ่งสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่มีเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายปรากฏอยู่

บุคคลใดพบว่ามีการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้กระทำละเมิดลบ เอาออก หรือกำจัดซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายออกจากตัวสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใด ที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของบุคคลดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามหากมาตรการดังกล่าวจะไม่ถูกนำมาใช้ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่ผิดกฎหมายนั้นส่งแก่บุคคลที่ศาลแต่งตั้งเพื่อลบ เอาออก หรือกำจัดซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมาย หรือทำลายสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่มีเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายดังกล่าวก็ได้

---

[205] โปรดดูมาตรา 120 Order for delivery up of infringing copies, etc., Copyright Act (chapter63).

[206] โปรดดูมาตรา 120A Order for disposal of infringing copies, etc., Copyright Act (chapter63).

[207] โปรดดูมาตรา 261F และมาตรา 261 Relief which court may grant, Copyright Act (chapter63).

นอกจากนี้ในกรณีที่บุคคลใดพบว่ามีการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนซึ่งอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของบุคคลดังกล่าว ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่ผิดกฎหมายนั้นส่งแก่บุคคลที่ศาลแต่งตั้งเพื่อทำลายก็ได้ โดยศาลจะมีคำสั่งเช่นว่านั้นได้ก็ต่อเมื่อ โจทก์ได้ยื่นคำขอต่อศาลให้มีคำสั่งดังกล่าว และศาลเห็นว่ากรณีดังกล่าวไม่เป็นกรณีที่จะยกเว้นในการที่จะปฏิเสธดังกล่าว[208]

2. มาตรการเยียวยาความเสียหายต่อกรณีอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าอย่างไร้เหตุผล

บุคคลใดกระทำการในลักษณะที่เป็นการคุกคามอันมีลักษณะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนอย่างไร้เหตุผล โดยใช้เครื่องหมายกับตัวสินค้าหรือวัสดุ ใช้หรือพยายามจะใช้สำหรับหีบห่อหรือบรรจุภัณฑ์ของตัวสินค้า การนำเข้ามาซึ่งสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ซึ่งมีเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายนั้นติดอยู่ การให้บริการภายใต้เครื่องหมายที่ผิดกฎหมายนั้น โดยบุคคลผู้ได้รับผลแห่งการนั้นมีสิทธิที่จะดำเนินการบรรเทาความเสียหายไม่ว่าจะเป็นการยื่นคำขอให้มีคำสั่งให้ประกาศให้การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่อาจยอมรับได้ การขอให้มีการคุ้มครองชั่วคราวตลอดระยะเลาที่มีการคุกคามดังกล่าว การเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดจากการกระทำที่เป็นการคุกคามดังกล่าว[209]

ค. สิทธิบัตร

ไม่มีการกำหนดอย่างกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า

3.1.3.3 มาตรการบังคับสิทธิทางอาญา

กฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดมาตรการทางอาญาเฉพาะกรณีลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า โดยเมื่อเกิดการละเมิดสิทธิบัตรผู้ทรงสิทธิจะต้องดำเนินผ่านกระบวนการทางแพ่งเท่านั้น

(1) ความรับผิดทางอาญา

ก. ลิขสิทธิ์[210]

บุคคลใดกระทำต่องานซึ่งยังคงอยู่ในระยะความคุ้มครองของลิขสิทธิ์ จัดทำมาเพื่อขายหรือให้เช่า ขายหรือให้เช่า หรือกระทำในการค้าอื่นในลักษณะดังกล่าว หรือนำออกขายหรือให้เช่าเพื่อมาจัดแสดงโชว์ต่อสาธารณะในลักษณะทางการค้า ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้รู้ หรือควรจะได้รู้ถึง

---

[208] โปรดดูมาตรา 32 Order for erasure, etc., of offending sign, Trademark Act (chapter 46).

[209] โปรดดูมาตรา 35 Remedy for groundless threats of infringement proceedings, Trademark Act (chapter 46).

[210] โปรดดูมาตรา 136 Offences., Copyright Act (chapter63).

การกระทำละเมิดต่องานหรือสำเนางานนั้น โดยบุคคลดังกล่าวจะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับการกระทำตามที่กำหนดในมาตรา 136 หรือตามบทมาตราอื่นแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ที่กำหนดความรับผิดแห่งการกระทำ หรือเป็นจำนวน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ในส่วนความรับผิดฐานนำเข้ามามาตรา 136 (2) กำหนดให้มีความรับผิดทางอาญา และมีโทษในจำนวนเป็นอย่างเดียวกัน ในส่วนบุคคลใดกระทำต่องานซึ่งยังคงอยู่ในระยะความคุ้มครองของลิขสิทธิ์ ทำการเผยแพร่เพื่อจุดประสงค์ในทางการค้า หรือเพื่อจุดประสงค์ในลักษณะอื่นที่มีขอบเขตในอันที่จะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหาย โดยบุคคลดังกล่าวได้รู้หรือควรได้รู้แห่งการนั้น จะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 50,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผลงานซึ่งยังคงอยู่ในระยะความคุ้มครองของลิขสิทธิ์ หากบุคคลใดจัดทำหรือมีไว้ซึ่งสิ่งใดที่ออกแบบมาเพื่อ หรือใช้ในการกระทำ แก่สำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยได้รู้หรือควรได้รู้ถึงการนั้น ซึ่งการดังกล่าวเป็นการใช้หรือจะใช้สำหรับการจัดทำสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ จะต้องมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์สำหรับการกระทำตามที่กำหนดไว้เป็นความผิด หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ของสิงคโปร์ยังมีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับการครอบครองซึ่งสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ โดยกำหนดให้บุคคลใดซึ่งครอบครอง สำเนางานหรือสิ่งอื่นใดที่มีลักษณะใกล้เคียงกันจำนวนตั้งแต่ 5 ชิ้น หรือมากกว่านั้น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นการครอบครองโดยมิใช่เพื่อการส่วนตัวและใช้ภายในครัวเรือน หรือเป็นการครอบครองเพื่อขาย

นอกจากนี้กฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ยังกำหนดความรับผิดทางอาญาอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์นั้นก็คือความผิดฐานจำหน่ายฉลาก หรือบรรจุภัณฑ์ปลอม โดยกฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดให้ ฉลากที่ใช้ติดหรือแสดง หีบห่อ บรรจุภัณฑ์ ใบปลิว แผ่นพับ แผ่นพับสำหรับโฆษณา หนังสือรับรอง หนังสือรับประกัน แผ่นพับสำหรับโฆษณา ซึ่งเขียนวิธีใช้หรือข้อมูลใดๆเกี่ยวกับตัวสินค้า คำแนะนำเกี่ยวกับงานบันทึกเสียงและงานภาพยนตร์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อการจำหน่ายสินค้าดังกล่าว ถูกระบุอยู่ในความหมายของคำว่า “อุปกรณ์” (Accessory) [211] ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดในลักษณะให้กรณีที่งานอันมีลิขสิทธิ์ประกอบอยู่ในอุปกรณ์โดยมีบุคคลนำเข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์ซึ่งแม้จะมีจุดประสงค์เพื่อขาย ให้เช่า หรือกระทำในการค้าอื่นในลักษณะดังกล่าว หรือนำออกขายหรือให้เช่า เผยแพร่เพื่อ

[211] โปรดดูมาตรา 7 Interpretation., Copyright Act (chapter63).

จุดประสงค์ในทางการค้า หรือเพื่อจุดประสงค์ในลักษณะอื่นที่มีขอบเขตในอันที่จะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหาย หรือเพื่อมาจัดแสดงโชว์ต่อสาธารณะในลักษณะทางการค้าก็ตามให้ถือว่าไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ เว้นเสียแต่การดังกล่าวจะเป็นสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์[212]

กรณีมาตรการทางเทคโนโลยี บุคคลใดกระทำการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีซึ่งเป็นมาตรการทางเทคโนโลยีที่ใช้สำหรับการควบคุมการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ดังกล่าว โดยรู้หรือมีเหตุผลอันควรรู้ถึงการนั้น ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนาและมุ่งประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางการค้า บุคคลดังกล่าวจะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์[213]

บุคคลใดผลิต นำเข้ามา เผยแพร่ เพื่อให้สาธารณชนเข้าถึง โดยมีจุดประสงค์หรือประการอื่นใด ให้อุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ หรือส่วนประกอบใดอันมีลักษณะต่อการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีตามที่กฎหมายได้กำหนด หรือสนับสนุนให้สาธารณชนหรือมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการที่มีลักษณะต่อการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีตามที่กฎหมายได้กำหนด ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนาและมุ่งประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางการค้า บุคคลดังกล่าวจะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[214]

กรณีข้อมูลการบริหารสิทธิ บุคคลใดเจตนาลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน หรืองานบันทึกการแสดงดังกล่าว ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนาและมุ่งประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางการค้า บุคคลดังกล่าวจะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์

บุคคลใดเผยแพร่ หรือนำเข้ามาเพื่อเผยแพร่ซึ่งข้อมูลการบริหารสิทธิซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงนั้น หรือเผยแพร่ หรือนำเข้ามาเพื่อเผยแพร่ เพื่อส่งหรือทำให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงสำเนางานซึ่งมีข้อมูลการบริหารสิทธิที่ลบหรือเปลี่ยนแปลงนั้น ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยเจตนาและมุ่งประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางการค้า บุคคลดังกล่าวจะมีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 20,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[215]

---

[212] โปรดดูมาตรา 40A Accessories to imported articles., Copyright Act (chapter63).

[213] โปรดดูมาตรา 261C(4) Relief which court may grant ., Copyright Act (chapter63).

[214] โปรดดูมาตรา 261C(5) Circumvention of technological measures., Copyright Act (chapter63).

[215] โปรดดูมาตรา 260 (6) Removal or alteration of rights management information ., Copyright Act (chapter63).

ข. เครื่องหมายการค้า

ในกฎหมายเครื่องหมายการค้าของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดความรับผิดทางอาญาฐานละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนไว้หลายฐานความผิดด้วยกัน โดยแยกออกตามลักษณะแห่งการกระทำ ดังนี้

1. บุคคลใดทำเครื่องหมายซึ่งเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนซึ่งมีลักษณะเป็นการหลอกลวง หรือทำการบิดเบือนเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนที่แท้จริงโดยดัดแปลง เพิ่มเติม ลบล้าง หรือลบออกบางส่วน หรือประการอื่นในลักษณะใกล้เคียงกัน โดยการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนให้ถือว่ามีความรับผิดทางอาญา และจะต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[216]

2. บุคคลใดปรับใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนกับสินค้าหรือบริการโดยไม่มีสิทธิ[217] จะมีความรับผิดทางอาญา และจะต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์[218]

3. บุคคลใดทำซึ่งสิ่งที่ออกแบบมาโดยเฉพาะหรือเพื่อปรับใช้สำหรับการทำซ้ำซึ่งเป็นการละเมิดต่อตัวเครื่องหมายจดทะเบียน หรือเครื่องหมายที่จะเป็นการทำให้สับสนหลงผิดในตัวเครื่องหมายการค้า หรือมีซึ่งสิ่งของเหล่านี้อยู่ในความครอบครอง หรือควบคุมของตน โดยหากบุคคลนั้นได้รู้หรือมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าได้รู้แห่งการจะถูกใช้หรือนำไปใช้อันเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมาย จะมีความรับผิดทางอาญา และจะต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[219]

---

[216] โปรดดูมาตรา 46 Counterfeiting a trade mark, Trademark act (chapter 46).

[217] การใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนโดยไม่มีสิทธิ ได้แก่ การเครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายในลักษณะที่เป็นการหลอกลวงในเครื่องหมายการค้ากับสินค้าหรือบริการ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า และ ในกรณีของสินค้า สินค้าดังกล่าวมิใช่สินค้าที่แท้จริงของตัวผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

[218] มาตรา 47 (4) กำหนดให้การกระทำดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นการปรับใช้กับตัวสินค้า ถ้าเป็นการปรับใช้กับตัวสินค้าเหล่านั้น หรือ เป็นการปรับใช้กับตัวปก ป้าย หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะใกล้เคียงกันที่ใช้กับตัวสินค้าเพื่อขาย นำเสนอหรือแสดงออกขาย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งเหล่านั้นโดยจุดประสงค์ในทางการค้าหรือเพื่อใช้เป็นส่วนประกอบในการสร้างสิ่งผิดกฎหมายนั้น

[219] โปรดดูมาตรา 48 Making or possessing of article for committing offence, Trademark act (chapter 46).

4. บุคคลใดนำเข้ามาในสาธารณรัฐสิงคโปร์เพื่อทางการค้าหรือทางการผลิต ขายหรือนำเสนอขาย หรือ มีไว้ในครอบครองเพื่อจุดมุ่งหมายทางการค้าหรือการผลิต ซึ่งสินค้าใดๆ ที่มีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนปลอมติดอยู่ จะมีความรับผิดทางอาญา และจะต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[220]

ค. สิทธิบัตร

ไม่มีการกำหนดความรับผิดทางอาญาเหมือนกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า

(2) คำสั่งจัดการเกี่ยวกับสินค้าหรือวัสดุ อุปกรณ์ที่เป็นการละเมิด

ก. ลิขสิทธิ์

ในกรณีลิขสิทธิ์ก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาต่อบุคคลที่ทำการฝ่าฝืนตามกฎหมายลิขสิทธิ์นี้ ศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้สำเนางานซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิ่งใดที่ถูกออกแบบมาหรือเพื่อใช้ในการสร้างสำเนางานที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ที่ใช้หรือจะใช้ในการสร้างสำเนาที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ อันอยู่ในความครอบครองของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด หรืออยู่ในอำนาจของศาล ทำลายหรือจัดส่งให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือบุคคลอื่นใดเพื่อดำเนินการตามที่ศาลเห็นสมควร ไม่ว่าบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด จะมีความรับผิดทางอาญาหรือไม่ก็ตาม[221] ซึ่งมาตรการดังกล่าวรวมถึงกรณีการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีด้วย[222]

ข. เครื่องหมายการค้า

เมื่อบุคคลใดมีความรับผิดทางอาญาตามที่กฎหมายกำหนดในกฎหมายเครื่องหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้ริบเป็นของรัฐบาล และมีคำสั่งให้ทำลายซึ่งสินค้าใดๆที่มีลักษณะเป็นสินค้าที่เป็นสินค้าที่มีความเกี่ยวข้องกับความรับผิดทางอาญา และมีเครื่องหมายการค้าปลอมติดอยู่ หรือสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ที่มีเครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายปลอมติดอยู่[223]

ค. สิทธิบัตร

ไม่มีการกำหนดไว้อย่างกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า

3.1.3.4 มาตรการขอรับความคุ้มครอง ณ จุดผ่านแดน

(1) กระบวนการขอรับความคุ้มครองผ่านมาตรการ ณ ชายแดน

---

[220] โปรดดูมาตรา 49 Importing or selling, etc., goods with falsely applied trade mark, Trademark act (chapter 46).

[221] โปรดดูมาตรา 136(8) Offences., Copyright Act (chapter63).

[222] โปรดดูมาตรา 261G Enforcement measures., Copyright Act (chapter63).

[223] โปรดดูมาตรา 53 Forfeiture and destruction of goods, etc., on conviction, Trademark act (chapter 46).

เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์ อาจที่จะดำเนินการยื่นคำขอรับความคุ้มครองตามมาตรการ ณ ชายแดน ต่อหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรของสาธารณรัฐสิงคโปร์ เพื่อให้ตรวจสอบสินค้าที่นำเข้าเป็นการละเมิดสิทธิของตน โดยการระบุดังกล่าวจะต้องให้ข้อมูลเป็นที่เพียงพอต่อการที่หัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรจะสามารถตรวจสอบสินค้าที่อ้างว่าละเมิด ระบุช่วงเวลาและสถานที่การนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของตนที่ใกล้จะถึง และแสดงสิทธิว่าตนเป็นผู้มีลิขสิทธิ์ในเนื้อหางานอันมีลิขสิทธิ์ดังกล่าวด้วย โดยคำขอรับความคุ้มครองดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับเป็นระยะเวลา 60 วันนับแต่วันที่ได้ทำการยื่นคำขอดังกล่าว[224] โดยเมื่อหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรได้รับคำขอแล้วอาจจะให้ผู้ยื่นคำขอวางหลักประกันต่ออธิบดีศุลกากร โดยเป็นไปตามจำนวนที่หัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรเห็นสมควรกำหนดขึ้นเพื่อเป็นการประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินกระบวนการกักสินค้าดังกล่าวได้ และในการดำเนินการกักสินค้าจะต้องกระทำการทำการด้วยวิธีการที่เหมาะสมในการกักสินค้าที่นำเข้ามาโดยอ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของตน และจะทำการแจ้งเตือนเป็นหนังสือไปยังผู้ยื่นคำขอและผู้นำเข้า ผู้ส่งออก ผู้ขนส่ง ภายในระยะเวลา 48 ชั่วโมงนับแต่เมื่อได้กักซึ่งสินค้าดังกล่าว

เมื่อผู้ยื่นคำขอรับความคุ้มครองตามมาตรการ ณ ชายแดน ได้รับการบอกกล่าวถึงการกักสินค้าที่อ้างว่าละเมิดลิขสิทธิ์แล้ว ผู้ยื่นคำขอจะต้องดำเนินการฟ้องร้องเป็นคดีต่อศาลและจะต้องแจ้งถึงการดำเนินการดังกล่าวกลับไปยังหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรภายใน 10 วันนับแต่เมื่อได้รับการแจ้งเตือนว่ามีการกักสินค้าดังกล่าวแล้ว ถ้าผู้ยื่นคำขอรับความคุ้มครองมิได้ดำเนินการฟ้องร้องเป็นคดีต่อศาล และมิได้มีการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้นำเข้าถึงการอนุญาตให้มีการยึดสินค้าดังกล่าวให้ตกเป็นของรัฐบาล (ในหนังสือยินยอมให้มีการยึดสินค้าดังกล่าวเป็นของรัฐบาลนั้นจะต้องเป็นการกระทำที่ทำก่อนที่จะมีการฟ้องร้องคดีต่อศาล) หัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรจะทำการคืนสินค้านั้นแก่ผู้นำเข้าต่อไป และในการนี้บุคคลผู้ได้รับความเสียหายจากการกักสินค้าดังกล่าว อาจร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ยื่นคำขอรับความคุ้มครองก็ได้[225]

---

[224] โปรดดูกรณีลิขสิทธิ์ มาตรา 140B Restriction of Importation of copies of work, etc., Copyright Act (chapter63) กรณีเครื่องหมายการค้า มาตรา 85 Restriction of importation of infringing goods, Trademark act (chapter 46).

[225] Intellectual Property office of Singapore (IPOS). *Enforcement of copyright*. สืบค้น 8 มีนาคม 2558, จาก http://www.ipos.gov.sg/AboutIP/TypesofIPWhatisIntellectualProperty/Whatiscopyright/Enforcementofcopyright.aspx

นอกจากกระบวนการยื่นคำขอให้มีการกักสินค้าที่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์นั้นสงสัยว่าจะมีการนำเข้าสินค้าที่มีลักษณะละเมิดเครื่องหมายการค้าของตนแล้ว กฎหมายลิขสิทธิ์สิงคโปร์ยังกำหนดการกักสินค้าอีกประการคือ การกำหนดในลักษณะให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ในการกักและตรวจสอบสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะมีการนำเข้ามาหรือส่งออกไปจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ และมีอำนาจตรวจสอบในกรณีของสินค้าในระหว่างการขนส่ง ซึ่งสินค้าเหล่านั้นปรากฏข้อเท็จจริงเบื้องต้นว่าเป็นสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะละเมิดลิขสิทธิ์ โดยกำหนดกระบวนการแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ กรณีการนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่ละเมิดในสาธารณรัฐสิงคโปร์ กับกรณีการส่งออกซึ่งสินค้าที่ละเมิดจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือกรณีสินค้าที่อยู่ในระหว่างการขนส่ง (Good in transit)

ในกรณีการนำเข้ามาซึ่งสินค้าที่ละเมิดในสาธารณรัฐสิงคโปร์ กฎหมายลิขสิทธิ์ของสิงคโปร์กำหนดให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์นั้นจะต้องยื่นคำขอซึ่งมีลักษณะและรายละเอียดเป็นอย่างเดียวกับกรณีการยื่นคำขอรับความคุ้มครองตามมาตรการ ณ ชายแดน ต่อหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรเพื่อให้ตรวจสอบสินค้าที่กล่าวอ้างว่าจะมีการนำเข้าเป็นการละเมิดสิทธิของตน นอกจากนี้จะต้องยื่นข้อมูลที่เพียงพอต่อการที่จะทำให้หัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรสามารถแยกแยะสินค้าดังกล่าวได้พร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมการยื่นคำขอดังกล่าวมาพร้อมกันด้วย และในท้ายที่สุดจะต้องวางหลักทรัพย์อย่างพอเพียงเพื่อที่จะเป็นหลักประกันในความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินการกักและตรวจสอบซึ่งสินค้าดังกล่าวด้วย

ส่วนในกรณีการส่งออกซึ่งสินค้าที่ละเมิดจากสาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือกรณีสินค้าที่อยู่ในระหว่างการขนส่งนั้น กฎหมายเครื่องหมายการค้าของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์นั้นจะต้องดำเนินการยื่นฟ้องเป็นคดีต่อศาลถึงการละเมิดดังกล่าว โดยศาลจะต้องมีคำสั่งให้หัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรมีอำนาจยึดซึ่งสินค้านั้น และให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์นั้นวางหลักทรัพย์อย่างเพียงพอเพื่อที่จะเป็นหลักประกันความรับผิดหรือค่าใช้จ่ายที่อาจเกิดขึ้นจากกระบวนการกักสินค้าดังกล่าว รวมทั้งเป็นการชดเชยความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับบุคคลใดผู้ได้รับความเสียหายจากกระบวนการดังกล่าว

โดยในกรณีของเครื่องหมายการค้ากฎหมายเครื่องหมายการค้าของสิงคโปร์กำหนดกระบวนการในลักษณะอย่างเดียวกับกรณีของลิขสิทธิ์แต่กฎหมายเครื่องหมายการค้าของสิงคโปร์จะให้ความคุ้มครองผ่านมาตรการ ณ ชายแดนเฉพาะแต่กรณีเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนเท่านั้น และซึ่งการดำเนินการกักของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในกรณีเครื่องหมายการค้านั้น มิได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่ตัวสินค้าที่เป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าเท่านั้น แต่รวมถึงบรรจุภัณฑ์ที่มีลักษณะเป็นการ

ละเมิดเครื่องหมายการค้าด้วย[226] ส่วนในกรณีของสิทธิบัตรไม่มีการกำหนดให้ความคุ้มครองผ่านมาตรการ ณ ชายแดนเหมือนอย่างกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า

(2) การดำเนินการภายหลังจากที่ได้มีการกักสินค้า

เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้มีการยึดสินค้านั้นให้ตกเป็นของรัฐบาล สินค้าดังกล่าวจะถูกกำจัดตามที่กฎหมายกำหนด หรือในกรณีที่มิได้ดำเนินการกำจัดตามที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรที่จะดำเนินการต่อไป[227]

(3) การดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่

กฎหมายลิขสิทธิ์[228] และกฎหมายเครื่องหมายการค้า[229] กำหนดในลักษณะเป็นอย่างเดียวกันคือ กำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดมีอำนาจที่จะสามารถขึ้นไปบนยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งใดในสาธารณรัฐสิงคโปร์ และทำการตรวจค้นยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งดังกล่าวเพื่อหาสินค้าหรือสิ่งที่เป็นการนำเข้ามาที่ผิดกฎหมายลิขสิทธิ์หรือกฎหมายเครื่องหมายการค้า โดยกรณีดังกล่าวไม่ได้จำกัดเฉพาะยานพาหนะประเภทเรือหรืออากาศยานแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังกำหนดการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจมีอำนาจที่จะเปิดและทำการตรวจสอบหีบห่อสินค้าใดๆที่นำเข้ามาภายในสาธารณรัฐสิงคโปร์ซึ่งต้องสงสัยว่าจะมีการละเมิดเกิดขึ้น อีกทั้งมีอำนาจในการตรวจค้นสัมภาระของผู้โดยสารที่โดยสารโดยทางเรือหรืออากาศยานที่อยู่ภายในสาธารณรัฐสิงคโปร์ก็ได้[230]

3.1.3.5 มาตรการพิเศษสำหรับการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ในสาธารณรัฐสิงค์โปร์กำหนดให้การกระทำที่เป็นการทำซ้ำชั่วคราว (Temporary reproduction) มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าเป็นการทำซ้ำทางเทคนิค หรือการกระทำเพื่อ

---

[226] โปรดดูมาตรา 82 ถึงมาตรา 100 Part X Assistance by border authoritties, Trademark Act (chapter 46).

[227] โปรดดูมาตรา 140K Disposal of seized copies ordered to be forfeited, Copyright Act (chapter63).

[228] โปรดดูมาตรา 140M Powers of search in relation to vessels, aircraft and vehicles, Copyright Act (chapter63).

[229] โปรดดูมาตรา 94 Powers of search in relation to vessels, aircraft and vehicles, Trademark Act (chapter 46).

[230] โปรดดูมาตรา 140 M ถึงมาตรา 140 R DIVISION 7 Powers of search , Copyright Act (chapter63) และใน มาตรา 94 ถึงมาตรา 100 Immunity of Government, etc., Trademark act (chapter 46).

ประโยชน์แห่งการสื่อสาร[231] อีกทั้งการสำรองข้อมูลงานวรรณกรรมที่กระทำในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ถือว่าเป็นข้อยกเว้นแห่งการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าการทำซ้ำนั้นเป็นการกระทำโดย หรือในนามของ เจ้าของสำเนา (ในที่นี้หมายถึงสำเนาเดิมในผลงานนั้น)นั้น และกระทำเพื่อใช้แทนสำเนางานเดิมเนื่องจาก สูญหาย ถูกทำลาย หรือใช้การไม่ได้[232]

(1) เงื่อนไขการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการ[233]

การจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งได้กระทำลงในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการออนไลน์ กฎหมายของสิงคโปร์กำหนดเงื่อนไขการจำกัดความรับผิดดังกล่าวโดยแยกออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

ก. กรณีการส่งผ่านหรือเชื่อมต่อสู่โครงข่าย

ศาลจะไม่มีคำสั่งเยียวยาความเสียหาย หรือมีคำสั่งอย่างอื่นต่อผู้ให้บริการอันเนื่องมาจากการที่ผู้ให้บริการได้มีการส่งผ่าน (Transmission) การกำหนดเส้นทางรับข้อมูล (Routing) หรือการเชื่อมต่อ ซึ่งสำเนางานอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic copy) โดยโครงข่ายของผู้ให้บริการเป็นไปในลักษณะระบบโครงข่ายต้นทาง (Primary network) หรือการเก็บข้อมูลสำเนางานอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีลักษณะเป็นการชั่วคราว (Transient storage) ผ่านการส่งผ่านหรือเชื่อมต่อ โดยโครงข่ายของผู้ให้บริการถ้าผู้ให้บริการได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้[234]

1. การส่งผ่านสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นการเริ่มต้น หรือ โดยคำสั่งของบุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้ให้บริการ

2. การส่งผ่าน การเชื่อมต่อ หรือการเก็บข้อมูลนั้น เป็นการดำเนินการโดยกระบวนการทางเทคนิคอย่างอัตโนมัติ ปราศจากการเลือกสรรเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์โดยผู้ให้บริการ

3. ผู้ให้บริการมิได้เป็นผู้กำหนดตัวผู้รับเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่เป็นการตอบรับอย่างอัตโนมัติโดยบุคคลอื่น และ

---

[231] โปรดดูมาตรา 38A Temporary reproduction made in course of communication และ 107E Temporary copy made in course of communication, Copyright Act (chapter63).

[232] โปรดดูมาตรา 39 Back-up copy of computer program., Copyright Act (chapter63).

[233] แหล่งเดิม. (น.76 – 86)

[234] โปรดดูมาตรา 193B Transmission, routing and provision of connections., Copyright Act (chapter63).

4. ผู้ให้บริการมิได้ปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ในส่วนสาระสำคัญ (นอกเหนือจากเป็นการปรับปรุงแก้ไขซึ่งถูกกระทำโดยกระบวนการทางเทคนิค) ระหว่างการส่งผ่านซึ่งเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบเครือข่ายต้นทาง

ข. กรณีการกระทำซ้ำทางเทคนิค

ศาลจะไม่มีคำสั่งเยียวยาความเสียหาย หรือมีคำสั่งอย่างอื่นต่อผู้ให้บริการอันเนื่องมาจากได้มีการกระทำละเมิดในพื้นที่ของผู้ให้บริการนั้นปรากฏด้วยเหตุผลว่า เป็นการกระทำแก่เนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ (ในที่นี้หมายถึงการกระทำซ้ำทางเทคนิค (Cached)) โดยผู้ให้บริการบนโครงข่ายของผู้ให้บริการเป็นไปในลักษณะระบบโครงข่ายต้นทาง[235]

1. จากเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นซึ่งถูกทำให้ใช้การได้ในโครงข่ายต้นกำเนิด (Originating network)

2. ผ่านกระบวนการที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ

3. ในการตอบสนองซึ่งถูกกระทำโดยผู้ใช้บริการในระบบเครือข่ายต้นทาง

4. เพื่อการสะดวกในการเข้าถึงที่มีประสิทธิภาพในเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์โดยผู้ใช้บริการ หรือผู้ใช้บริการอื่น ถ้าผู้ให้บริการได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

4.1 ผู้ให้บริการมิได้ปรับปรุงแก้ไข (นอกเหนือจากการแก้ไขซึ่งถูกกระทำโดยกระบวนการทางเทคนิค) ในเนื้อหาซึ่งได้มีการทำซ้ำทางเทคนิคระหว่างการส่งผ่านเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งได้มีการทำซ้ำทางเทคนิคนั้นไปยังผู้ใช้บริการในระบบเครือข่ายขั้นต้นหรือเครือข่ายอื่นใด

4.2 ถ้าผู้ให้บริการถูกจัดอยู่ในวิธีการที่กำหนดโดยหนังสือบอกกล่าวตามรูปแบบที่ถูกกำหนดไว้ซึ่งเกี่ยวกับการทำซ้ำทางเทคนิคซึ่งเนื้อหา ซึ่งถูกทำโดยเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือบุคคลผู้มีอำนาจ และ ผู้ให้บริการจะต้องดำเนินการลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งเนื้อหาที่ได้มีการทำซ้ำทางเทคนิคบนระบบเครือข่ายต้นทางด้วยความรวดเร็ว

4.3 ผู้ให้บริการอาจจะทำให้เป็นที่พอใจตามเงื่อนไขอื่นที่รัฐมนตรีเป็นผู้กำหนดซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการเข้าถึงเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์โดยผู้ใช้บริการในระบบเครือข่ายขั้นต้น หรือในเครือข่ายอื่นใด และจะต้องเป็นการกระทำให้มีกระบวนการใหม่อยู่เสมอ (the refreshing, reloading or updating) ซึ่งเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ อีกทั้งจะต้องไม่เป็นการแทรกแซงเทคโนโลยีที่ใช้ในระบบโครงข่ายต้นกำเนิดที่มีความเกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ใช้กับเนื้อหาใดบนโครงข่ายต้นกำเนิด หากเทคโนโลยีนั้นเป็นไปตามมาตรฐานอุตสาหกรรมแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์

---

[235] โปรดดูมาตรา 193C System caching., Copyright Act (chapter63).

ค. กรณีการเก็บข้อมูลซึ่งเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์

ศาลจะไม่มีคำสั่งเยียวยาความเสียหาย หรือมีคำสั่งอย่างอื่นต่อผู้ให้บริการอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดในพื้นที่ของผู้ให้บริการนั้นปรากฏด้วยเหตุผลว่า[236]

1. ผู้ให้บริการไม่ได้รับผลประโยชน์ทางการเงินจากการละเมิดลิขสิทธิ์โดยตรงที่เกิดขึ้นหรือมีสาเหตุจากการทำให้สำเนาข้อมูลที่อยู่บนโครงข่ายต้นทางอยู่ในสภาพพร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้ซึ่งผู้ให้บริการสามารถควบคุมการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์นั้นได้

2. ผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามสมควรในการลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงสำเนาข้อมูลที่จัดเก็บบนโครงข่ายต้นทางโดยทันทีที่ผู้ใช้บริการได้รู้หรือได้รับแจ้งในกรณีดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้บริการได้รู้ว่าสำเนาข้อมูลที่อยู่บนโครงข่ายต้นทางได้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์เนื่องมาจากการทำให้สำเนาข้อมูลนั้นอยู่ในสภาพที่พร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้

2.2 ผู้ให้บริการได้รู้ถึงข้อเท็จจริงหรือจากภาวการณ์อื่นที่อาจแสดงให้เห็นว่าสำเนาข้อมูลที่อยู่บนโครงข่ายต้นทางได้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์เนื่องมาจากการทำให้สำเนาข้อมูลนั้นอยู่ในสภาพที่พร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้ หรือ

2.3 ผู้ให้บริการได้รับแจ้งเกี่ยวกับสำเนาข้อมูลที่ตนรับจัดเก็บจากบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยที่รูปแบบ วิธีการ และเนื้อหาของการแจ้งเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

3. ผู้ให้บริการได้แต่งตั้งตัวแทนซึ่งคอยทำหน้าที่รับแจ้งเหตุการณ์ละเมิดลิขสิทธิ์และได้มีการประกาศตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ง. กรณีที่เกี่ยวกับการชี้ตำแหน่งที่ตั้งของข้อมูล (Information Location)

ศาลจะไม่มีคำสั่งเยียวยาความเสียหาย หรือมีคำสั่งอย่างอื่นต่อผู้ให้บริการอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดจากการที่ผู้ให้บริการได้จัดให้ซึ่งการอ้างอิงหรือการเชื่อมโยงถึงแหล่งข้อมูลต้นทาง (Information Location) ที่เป็นที่ตั้งของสำเนาข้อมูลที่อยู่ในสถานะที่พร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้ ซึ่งการอ้างอิงหรือการเชื่อมโยงนั้นได้กระทำโดยการใช้เครื่องมือชี้ตำแหน่งข้อมูล เช่น ไฮเปอร์ลิงค์ (Hyperlink) หรือบัญชีข้อมูล (Directory) หรือโดยการใช้บริการช่วยค้นหาตำแหน่งข้อมูล เช่น ระบบสืบค้นข้อมูล ถ้าผู้ให้บริการได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้[237]

1. ให้บริการจะต้องไม่รับผลประโยชน์ทางการเงินที่ได้จากกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการละเมิดที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ของตนหรือเส้นทางของตน เป็นการทำให้สามารถเข้าถึงได้แห่ง

---

[236] โปรดดูมาตรา 193D Storage and information location., Copyright Act (chapter63).

[237] โปรดดูมาตรา 193D Storage and information location., Copyright Act (chapter63).

เนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์บนระบบเครือข่ายขั้นต้นซึ่งผู้ให้บริการสามารถที่จะควบคุมกิจกรรมที่เป็นการละเมิดนั้นได้

2. ผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามสมควรในการยุติการเข้าถึงสำเนาข้อมูลที่ตั้งอยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทาง และได้ลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงสำเนาข้อมูลที่อยู่บนโครงข่ายต้นทางของผู้ให้บริการที่ผู้ให้บริการรู้ว่าเป็นสำเนาข้อมูลซึ่งทำสำเนาจากสำเนาข้อมูลที่อยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทาง โดยได้กระทำทันทีที่ผู้ใช้บริการได้รู้หรือรับแจ้งในกรณีดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้บริการได้รู้ว่าสำเนาข้อมูลที่อยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทางได้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์เนื่องมาจากการทำให้สำเนาข้อมูลนั้นอยู่ในสภาพที่พร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้

2.2 ผู้ให้บริการได้รู้ถึงจริงหรือจากภาวการณ์อื่นที่อาจแสดงให้เห็นว่าสำเนาข้อมูลที่อยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทางได้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์เนื่องมาจากการทำให้สำเนาข้อมูลนั้นอยู่ในสภาพที่พร้อมให้บุคคลภายนอกเข้าถึงได้โดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หรือ

2.3 ผู้ให้บริการได้รับแจ้งเกี่ยวกับสำเนาข้อมูลที่อยู่บนแหล่งข้อมูลต้นทางจากบุคคลซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยที่รูปแบบ วิธีการและเนื้อหาของการแจ้งเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

3. ผู้ให้บริการได้แต่งตั้งตัวแทนซึ่งคอยทำหน้าที่รับแจ้งเหตุการณ์ละเมิดลิขสิทธิ์ และได้มีการประกาศตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

(2) ข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการจากการลบ หรือด้วยวิธีการอื่นใดซึ่งสำเนางานออกจากระบบโครงข่าย[238]

กฎหมายลิขสิทธิ์สิงคโปร์กำหนดให้ผู้ให้บริการจะไม่มีความรับผิดในการกระทำที่ได้กระทำการลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งเนื้อหาสำเนางานอิเล็กทรอนิกส์ หากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำตามเงื่อนไขการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการที่กฎหมายกำหนดโดยสุจริต

(3) การเยียวยาความเสียหายโดยศาล

กฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดให้การเยียวยาความเสียหายโดยศาลต่อการบังคับสิทธิในยุคดิจิทัลสารสนเทศกำหนดแยกมาตรการตามประเภทของผู้ให้บริการ โดยแยกออกเป็น 2 กรณีคือ กรณีการให้บริการในลักษณะส่งผ่าน (Transmission) หรือเชื่อมต่อ (Routing) ซึ่งเนื้อหาสำเนางานอิเล็กทรอนิกส์ กับกรณีการทำซ้ำทางเทคนิค (Caching) หรือการให้บริการเก็บข้อมูลและการเชื่อมโยงซึ่งข้อมูล (Storage and Information location)[239]

---

[238] โปรดดูมาตรา 193DA Exemption of network service provider from liability for removal of copy, etc., from network ., Copyright Act (chapter63).

[239] โปรดดูมาตรา 193DB Relief which court may grant., Copyright Act (chapter63).

โดยในกรณีการให้บริการในลักษณะส่งผ่านหรือเชื่อมต่อซึ่งเนื้อหาสำเนางานอิเล็กทรอนิกส์ ถ้าศาลเห็นว่ามาตรการที่ศาลจะสั่งต่อไปนี้จะสามารถเยียวยาความเสียหายได้ ศาลอาจที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการทำการปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งสถานที่ออนไลน์ที่มีปัญหาซึ่งตั้งอยู่นอกสาธารณรัฐสิงคโปร์ หรือมีคำสั่งผู้ให้บริการทำให้สิ้นสุดซึ่งบัญชีผู้ใช้อย่างเฉพาะเจาะจงนั้น โดยมาตรการเหล่านี้ศาลอาจที่จะมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือจะสั่งตามทั้งสองมาตรการก็ได้

ในกรณีของการทำซ้ำทางเทคนิคหรือการให้บริการเก็บข้อมูลและการเชื่อมโยงซึ่งข้อมูลนั้น ถ้าศาลเห็นว่ามาตรการที่ศาลจะสั่งต่อไปนี้จะสามารถเยียวยาความเสียหายได้ ศาลอาจที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการลบเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นการละเมิดออกจากระบบโครงข่ายต้นทางของผู้ให้บริการ หรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นการละเมิดบนระบบโครงข่ายต้นทางหรือเครือข่ายอื่นใด นอกจากนี้จะมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการทำให้สิ้นสุดซึ่งบัญชีผู้ใช้อย่างเฉพาะเจาะจงนั้น และในกรณีการออกคำสั่งอื่นใดจะต้องเป็นไปในลักษณะที่จำเป็นโดยสร้างภาระแก่ผู้ให้บริการน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับคำสั่งที่มิได้เป็นการเยียวยาในลักษณะที่เป็นตัวเงิน

ในการพิจารณาออกคำสั่งดังกล่าว ศาลจะพิจารณาจากความเสียหายที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นแก่โจทก์ ภาระที่จะเกิดขึ้นแก่ระบบโครงข่ายของผู้ให้บริการ ความเป็นไปได้ในการที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง ความมีประสิทธิภาพของคำสั่ง ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นทางธุรกิจหรือในทางปฏิบัติการของผู้ให้บริการ คำสั่งที่ประสิทธิภาพอื่นใดเมื่อเปรียบเทียบแล้วจะเป็นการสร้างภาระที่น้อยกว่า หรือเรื่องอื่นใดที่มีความเกี่ยวข้องกัน

(4) ความหมายของผู้ให้บริการในระบบเครือข่าย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์กำหนดความหมายของผู้ให้บริการในระบบเครือข่าย (Network service provider) กรณีแรก โดยกำหนดให้เพื่อประโยชน์กรณีการส่งผ่านหรือเชื่อมต่อสู่โครงข่าย ผู้ให้บริการในระบบเครือข่าย หมายความว่า บุคคลใดซึ่งให้บริการเกี่ยวกับหรือที่เป็นการเชื่อมต่อสำหรับ การส่งผ่านข้อมูลระหว่างผู้ใช้บริการกับผู้ใช้บริการ (Transmission) หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างอุปกรณ์เครือข่ายต่างๆที่ทำงานในระดับเครือข่าย (Routing) กรณีที่สองกำหนดให้เพื่อประโยชน์สำหรับกรณีอื่นนอกเหนือจากกรณีการส่งผ่านหรือเชื่อมต่อสู่โครงข่าย ผู้ให้บริการระบบเครือข่าย หมายความว่า บุคคลผู้จัดการ หรือปฏิบัติการเพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับ การให้บริการออนไลน์ หรือการเข้าถึงในระดับเครือข่าย และรวมถึงบุคคลที่กล่าวไว้ในกรณีแรกด้วย[240]

---

[240] โปรดดูมาตรา 193A Interpretation and effect of application of this Part., Copyright Act (chapter63).

(5) ความผิดเกี่ยวกับบุคคลที่อาศัยกระบวนการดังกล่าวโดยแจ้งความอันเป็นเท็จ

นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์สิงคโปร์ยังกำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับบุคคลที่อาศัยกระบวนการดังกล่าวโดยแจ้งความอันเป็นเท็จ หรือ เชื่อได้ว่าจะไม่เป็นความจริง อันส่งผลต่อเนื้อหาตามเป้าประสงค์แห่งหนังสือบอกกล่าวนั้น โดยถือว่ามีความรับผิดทางอาญา และต้องได้รับโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปีหรือ หรือ มีความรับผิดในความเสียหายแก่บุคคลใดที่ได้รับความเสียหายใดๆที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น จากหนังสือบอกกล่าวอันเป็นเท็จดังกล่าว[241]

3.2 มาตรการทางกฎหมายในการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของไทย

3.2.1 การกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิ

3.2.1.1 ลิขสิทธิ์

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 15 กำหนดสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ไว้ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำหรือดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารชนให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น หรืออนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่พึงมีต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของตนโดยมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไขก็ได้ ซึ่งสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์นี้มีลักษณะเป็นสิทธิในทางปฏิเสธหรือนิเสธ (Negative right) กล่าวคือ หากปรากฏว่ามีบุคคลใดกระทำการตามสิทธิที่กฎหมายกำหนดไว้ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ดังกล่าวกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์นั้น ถือว่าบุคคลผู้นั้นกระทำการอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว[242] ซึ่งตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 แบ่งแยกลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้อยู่ 2 ลักษณะ คือ การละเมิดลิขสิทธิ์ทางตรงและการละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม

(1) การละเมิดลิขสิทธิ์ทางตรง

การละเมิดลิขสิทธิ์ทางตรงได้แก่ การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน แก่งานอันมีลิขสิทธิ์[243] การให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนางานโสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าจะ

---

[241] โปรดดูมาตรา 193DD Maker of false notice guilty of offence and liable in damages ., Copyright Act (chapter63).

[242] จาก *มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาศึกษาการละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า* (น.18), โดย ดุจแข ค้ำชู, 2550, (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[243] มาตรา 27 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

เป็นส่วนที่เป็นเสียงหรือภาพ[244] หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์[245] อันเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ การจัดทำโสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพ แพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ ทั้งนี้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน จัดให้ประชาชนฟังและหรือชมงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยเรียกเก็บเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นในทางการค้า ซึ่งกระทำต่องานแพร่เสียงแพร่ภาพอันมีลิขสิทธิ์[246] โดยการกระทำเหล่านี้กระทำการโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

(2) การละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม

การละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อมได้แก่ การกระทำที่ผู้กระทำรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่างานใดได้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น โดยกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ แก่งานนั้นเพื่อหากำไร โดยการขาย มีไว้เพื่อขาย เสนอขาย ให้เช่า เสนอให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือเสนอให้เช่าซื้อ การเผยแพร่ต่อสาธารณชน แจกจ่ายในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักร[247]

3.2.1.2 เครื่องหมายการค้า

โดยลักษณะหน้าที่ของเครื่องหมายการค้ามีลักษณะเป็นเครื่องมือในการแสดงความเป็นเจ้าของสินค้า และเป็นเครื่องมือในการสร้างความแตกต่างระหว่างสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าและสินค้าของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นด้านคุณภาพหรือด้านชื่อเสียง ล้วนแต่เป็นการนำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ตัวสินค้าและตัวเครื่องหมายการค้านั้น ซึ่งเครื่องหมายการค้าถูกกฎหมายกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้รับความคุ้มครองภายใต้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ซึ่งตามกฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ไม่ว่าจะเป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือเป็นเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนก็ตาม[248]

(1) สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

กฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยกำหนดให้ความคุ้มครองในลักษณะการจดทะเบียน กล่าวคือ วัตถุประสงค์ของกฎหมายเครื่องหมายการค้ามีวัตถุประสงค์นอกจากการที่จะให้ความคุ้มครองแก่ตัวเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้บริโภคแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดระเบียบ

---

[244] มาตรา 28 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

[245] มาตรา 30 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

[246] มาตรา 29 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

[247] มาตรา 31 แห่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

[248] แหล่งเดิม. (น.22).

ข้อมูลการเป็นเจ้าของและการใช้เครื่องหมายการค้า[249] โดยกฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนเป็นสำคัญ โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ จดทะเบียนมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้า การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า รวมตลอดถึงการบังคับสิทธิในเครื่องหมายการค้ากรณีเกิดมีการละเมิดเครื่องหมายการค้าเกิดขึ้น แต่ทั้งนี้กฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยเองมิได้มีบทบัญญัติเรื่องการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิเหมือนอย่างในกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตร กล่าวคือคงมีเพียงแต่มาตรา 44 และ 46 วรรคสองของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้านั้นที่บัญญัติถึงสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนและสิทธิในการฟ้องคดีจากการกระที่เป็นการลวงขายในกรณีเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน[250]

ดังนี้จึงอาจตีความได้ว่ากรณีการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับสินค้าจำพวกเดียวกัน โดยอาจทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น หรือการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับสินค้าของตนโดยใช้กับสินค้าประเภทเดียวกับที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนไว้และอาจทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น

(2) สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน

ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 46 วรรคท้าย กำหนดให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียน โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนสามารถฟ้องคดีแก่บุคคลอื่นซึ่งเอาสินค้าของตนไปลวงขายว่าเป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้น แต่ทั้งนี้การให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนดังกล่าวมีลักษณะการให้ความคุ้มครองที่ด้อยกว่าการให้ความคุ้มครองเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน กล่าวคือ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนไม่สามารถฟ้องคดีเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิและการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดมิได้ตามมาตรา 46 วรรคหนึ่ง โดยในที่นี้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนหมายความรวมถึงเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของตนกับสินค้าอื่นที่ตนไม่ได้จดทะเบียนไว้ด้วย

การละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มิได้จดทะเบียนตามมาตรา 46 วรรคสอง ได้แก่ การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับสินค้าต่างจำพวกหรือต่างประเภทกัน โดยอาจทำให้เกิดการสับสนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของ

---

[249] จาก *คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า พร้อมด้วยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534* (น.6), โดย ธัชชัย ศุภผลศิริ, 2536, กรุงเทพฯ : นิติธรรม

[250] แหล่งเดิม. (น.137).

ผู้อื่น หรือการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับสินค้าของตนโดยใช้กับสินค้าต่างประเภทที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนไว้ และอาจทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น หรือการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนของผู้อื่น[251]

3.2.1.3 สิทธิบัตร

ตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522 กำหนดให้ผู้ทรงสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะผลิต ใช้ ขาย มีไว้เพื่อขาย เสนอขายหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งผลิตภัณฑ์ตามสิทธิบัตรในกรณีสิทธิบัตรผลิตภัณฑ์ หรือใช้กรรมวิธีตามสิทธิบัตร ผลิตใช้ ขาย มีไว้เพื่อขาย เสนอขายหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยใช้ กรรมวิธีตามสิทธิบัตรในกรณีสิทธิบัตรกรรมวิธี[252] หรือใช้แบบผลิตภัณฑ์กับผลิตภัณฑ์ตาม สิทธิบัตร หรือขาย หรือมีไว้เพื่อขาย หรือเสนอขาย หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่ง ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แบบผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในกรณีสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์[253]

3.2.2 มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง

3.2.2.1 การเรียกร้องค่าเสียหาย

(1) ลิขสิทธิ์

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณากรณีที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง โดยกำหนดศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ละเมิดชดใช้ค่าเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของ นักแสดงตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียประโยชน์และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงด้วย[254]

(2) เครื่องหมายการค้า

กรณีของเครื่องหมายการค้า ไม่มีการบัญญัติไว้ ในทางปฏิบัติการพิจารณาค่าเสียหายกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้านั้น ศาลมักพิจารณาค่าเสียหายโดยใช้มาตรา 438 แห่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ โดยกำหนดให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตามหลักการพิจารณาค่าเสียหายในกรณีละเมิดทั่วไป

---

[251] แหล่งเดิม. (น.23).

[252] มาตรา 36 และ 65 ทศ แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

[253] มาตรา 63 แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

[254] มาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

(3) สิทธิบัตร

พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522 กำหนดให้กรณีศาลสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนสิทธิตามที่กฎหมายกำหนดของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตร โดยให้ศาลคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหายรวมทั้งการสูญเสียประโยชน์และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรด้วย ตามที่ศาลเห็นสมควร[255]

3.2.2.2 วิธีการเยียวยาความเสียหายอื่น ๆ

(1) การขอมาตรการคุ้มครองชั่วคราว

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 กำหนดให้ในกรณีที่มีหลักฐานโดยชัดแจ้งว่าบุคคลใดกระทำการหรือกำลังจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง เจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวระงับหรือละเว้นการกระทำดังกล่าวนั้นได้ โดยคำสั่งของศาลดังกล่าวไม่ตัดสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงในการเรียกร้องค่าเสียหายตามมาตรา 64[256]

กรณีของเครื่องหมายการค้ากำหนดให้ในกรณีที่มีหลักฐานโดยชัดแจ้งว่ามีผู้กระทำการหรือกำลัง กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นการปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรตามมาตรา 108 หรือ 109 แล้วแต่กรณี นำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อ จำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอมหรือเลียน หรือให้บริการหรือเสนอให้บริการที่ใช้เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอมหรือเลียน เจ้าของเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือ เครื่องหมายร่วมอาจขอให้ศาลมีคำสั่ง ให้บุคคลดังกล่าวระงับหรือละเว้นการกระทำดังกล่าวนั้นได้[257]

ในส่วนของสิทธิบัตร กำหนดให้ในกรณีที่มีหลักฐานโดยชัดแจ้งว่ามีผู้กระทำหรือกำลังจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรตามตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้บุคคล

---

[255] มาตรา 77 ตรี พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522

[256] มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

[257] มาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534

ดังกล่าวระงับหรือละเว้นการกระทำดังกล่าวนั้นได้ ซึ่งการที่ศาลมีคำสั่งดังกล่าวไม่ตัดสิทธิผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรที่จะเรียกค่าเสียหายตามมาตรา 77 ตรี[258]

โดยมาตรการทางศาลที่ผู้ทรงสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะใช้เป็นมาตรการในการที่เยียวยาความเสียหายเบื้องต้นจากการกระทำละเมิดนั้น สามารถทำได้ 2 ช่วงด้วยกัน กล่าวคือ การขอให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนฟ้องคดี ตามข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2540 ข้อ 12 ถึง 19 ซึ่งออกตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 และการขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ก. มาตการคุ้มครองชั่วคราวก่อนฟ้องคดี

ในกรณีที่มีหลักฐานโดยชัดแจ้งว่ามีบุคคลใดกระทำการหรือกำลังจะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง สิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร หรือละเมิดเครื่องหมายการค้า เจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตร เจ้าของเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วม อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งออกมาตรการชั่วคราวก่อนฟ้องคดี อันเป็นการเยียวยาความเสียหายเบื้องต้นที่ผู้ยื่นคำร้องได้รับจากการกระทำละเมิดก่อนที่จะดำเนินการฟ้องร้องเป็นคดีต่อศาลต่อไป โดยลักษณะแห่งคำขอดังกล่าวจะต้องบรรยายถึงข้อเท็จจริงที่แสดงว่ามีเหตุที่จะฟ้องบุคคลอื่นเป็นจำเลย และมีเหตุเพียงพอที่จะทำให้เชื่อว่าสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้น รวมทั้งจะต้องมีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงของผู้รู้เห็นเหตุแห่งการขอนั้นเพื่อสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว[259]

โดยในการพิจารณาของศาลหากปรากฏว่าคำขอที่ยื่นและในโอกาสที่ยื่นคำขอนั้นมีเหตุสมควร และมีเหตุเพียงพอที่ศาล จะมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอนั้นได้ และสภาพแห่งความเสียหายของผู้ขอไม่สามารถที่จะได้รับชดใช้เป็นตัวเงินหรือทดแทนด้วยสิ่งอื่นใดได้ หรือผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยไม่อยู่ในฐานะที่จะชดใช้หรือทดแทนความเสียหายแก่ผู้ขอ หรือกรณีเป็นการยากที่จะบังคับคดีเอาแก่ผู้ที่จะถูกฟ้องเป็นจำเลยนั้นได้ภายหลัง ก็ให้ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงความเสียหายว่าจะเกิดขึ้นแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากกว่ากันเพียงใดเป็นสำคัญ

ทั้งนี้ถ้าผู้ขอมิได้ฟ้องคดีเกี่ยวกับคำขอที่มีคำสั่งอนุญาตนั้นภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง หรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิกเมื่อครบกำหนดดังกล่าว และหากไม่มีการฟ้องคดีตามเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ที่ถูกฟ้องเป็นจำเลยอาจยื่นคำขอต่อ

---

[258] มาตรา 77 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522

[259] ข้อ 12 แห่งข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2540

ศาลภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ถือว่าคำสั่งนั้นเป็นอันยกเลิก ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนได้ และให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ขอชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องเป็นจำเลยได้ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร และถ้าผู้ขอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจบังคับผู้ขอเสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา[260]

ข. มาตรการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา

ในการดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลมีมาตรการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษานั้นเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งทั่วไป กล่าวคือโจทก์เป็นผู้สามารถขอได้ทุกคดี เว้นแต่คดีมโนสาเร่ และคดีที่โดยสภาพแห่งคำฟ้องไม่อาจขอได้โดยจะต้องยื่นคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นเท่านั้น ซึ่งลักษณะคำขอดังกล่าวเป็นคำขอฝ่ายเดียว แต่อย่างไรก็ตามศาลมีอำนาจฟังคู่ความอีกฝ่ายหรือคู่ความอื่น ๆ ก่อนออกคำสั่งในเรื่องนั้น ๆ ได้ตามมาตรา 21 (3) โดยการขอให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา จะต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกับคำฟ้องหรือคำขอท้ายฟ้อง ทั้งนี้อาจยื่นคำขอในกรณีฉุกเฉินตามมาตรา 266 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งได้ ซึ่งมาตรการที่ศาลจะมีคำสั่งในคำขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษานี้ได้แก่ คำสั่งยึดหรืออายัด คำสั่งขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามชั่วคราวมิให้จำเลยกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไป คำสั่งขอให้ศาลมีคำสั่งระงับ แก้ไข หรือเพิกถอนการดำเนินการทางทะเบียน หรือคำสั่งขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังจำเลยไว้ชั่วคราว

(2) การยึดและการทำลายซึ่งสินค้าหรืออุปกรณ์

มีการกำหนดแต่เพียงกรณีสิทธิบัตรซึ่งบัญญัติไว้ในลักษณะทั่วไป โดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2534 หมวด 5 บทเบ็ดเตล็ด มาตรา 77 จัตวา ที่กำหนดให้บรรดาสินค้าที่อยู่ในความครอบครองของผู้กระทำการอันเป็น การฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรตามมาตรา 36 หรือมาตรา 63 หรือ มาตรา 65 ทศ ประกอบด้วยมาตรา 36 ให้ริบเสียทั้งสิ้น ในกรณีที่ศาลเห็นสมควรอาจมีคำสั่งให้ทำลายสินค้าดังกล่าวหรือดำเนินการอย่างอื่นเพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาสินค้าดังกล่าว ออกจำหน่ายอีกก็ได้

3.2.3 มาตรการบังคับสิทธิทางอาญา

3.2.3.1 ความรับผิดทางอาญา

(1) ลิขสิทธิ์

บุคคลใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงอันมีลักษณะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทางตรง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท แต่ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 4 ปี หรือปรับตั้ง

[260] ข้อ 17 แห่งข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2540

แต่ 100,000 บาท ถึง 800,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[261] ในส่วนของการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อมนั้น ผู้กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ทางอ้อม ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 10,000 บาทถึง 100,000 บาทและถ้าเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 2 ปี หรือปรับตั้งแต่ 50,000 บาท ถึง 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[262]

(2) เครื่องหมายการค้า

ความผิดฐานละเมิดเครื่องหมายการค้าในไทยที่จะมีความรับผิดทางอาญานั้นแยกได้อยู่ 2 กรณี คือ กรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน และการละเมิดเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

ก. การละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน[263]

ความผิดฐานปลอม เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[264]

ความผิดฐานเลียน เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[265]

ความผิดฐานนำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอมตาม หรือที่เลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่น หรือให้บริการหรือเสนอให้บริการที่ใช้เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอม หรือที่เลียนเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่น ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ความผิดฐานนั้นๆ[266]

---

[261] มาตรา 69 แห่ง พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2534

[262] มาตรา มาตรา 70 แห่ง พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2534

[263]โดยการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนที่จะมีความผิดทางอาญานี้ เป็นกรณีที่ได้มีการจดทะเบียนเครื่องหมายดังกล่าวไว้แล้วในไทยต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญา หากมิได้จะทะเบียนเครื่องหมายดังกล่าวในไทยแต่ได้ทำการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ยังต่างประเทศย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2543 แต่เป็นความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273 ถึง 275

[264] มาตรา 108 แห่ง พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2543

[265] มาตรา 109 แห่ง พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2543

[266] มาตรา 110 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2543

ข. การละเมิดเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

ความผิดฐานเอาชื่อ รูป รอยประดิษฐ์หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบ การค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบ ห่อ วัตถุที่ใช้ หุ้มห่อ แจ้งความรายการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้าหรือ สิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือ การค้าของผู้อื่นนั้น ผู้กระทำการดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[267]

ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งได้จดทะเบียนไว้แล้วนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[268]

ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งได้จดทะเบียนไว้แล้วนอกราชอาณาจักร เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีหรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ[269]

ความผิดฐานนำเข้าในราชอาณาจักร จำหน่ายหรือเสนอ จำหน่ายซึ่งสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีชื่อ รูป รอยประดิษฐ์หรือข้อความใดๆ ดังที่ได้กฎหมายกำหนด หรือสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้นอกราชอาณาจักรตามที่กฎหมายกำหนด ต้องระวางโทษดังที่ได้กำหนดไว้ในความผิดฐานนั้นๆ[270]

(3) สิทธิบัตร

ตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522 กำหนดให้ผู้ทรงสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะผลิต ใช้ ขาย มีไว้เพื่อขาย เสนอขายหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งผลิตภัณฑ์ตามสิทธิบัตรในกรณีสิทธิบัตรผลิตภัณฑ์ หรือใช้กรรมวิธีตามสิทธิบัตร ผลิตใช้ ขาย มีไว้เพื่อขาย เสนอขายหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยใช้ กรรมวิธีตามสิทธิบัตรในกรณีสิทธิบัตรกรรมวิธี[271] หรือใช้แบบผลิตภัณฑ์กับผลิตภัณฑ์ตาม สิทธิบัตร หรือขาย หรือมีไว้เพื่อขาย หรือเสนอขาย หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่ง ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แบบผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในกรณีสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์[272] บุคคลใดที่ได้กระทำการโดยฝ่าฝืนตามที่ได้กล่าวมา โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ทรงสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่

---

[267] มาตรา 271 (1) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งความผิดฐานดังกล่าวเป็นความอันยอมความได้

[268] มาตรา 273 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[269] มาตรา 274 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[270] มาตรา 275 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[271] มาตรา 36 และ 65 ทศ แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

[272] มาตรา 63 แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับในกรณีสิทธิบัตร[273] และระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับในกรณีอนุสิทธิบัตร[274]

3.2.3.2 การริบและการทำลายซึ่งสินค้าหรือวัสดุ อุปกรณ์ที่เป็นการละเมิด

กรณีสิทธิบัตรถูกกำหนดในหมวด 5 บทเบ็ดเตล็ด มาตรา 77 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522 กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งริบสินค้าที่อยู่ในความครอบครองของผู้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนสิทธิตามกฎหมายของผู้ทรงสิทธิบัตร หรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตร ส่วนกรณีเครื่องหมายการค้ากำหนดในหมวด 6 บทกำหนดโทษ ตามมาตรา 115 กำหนดให้ศาลมีอำนาจในการที่จะสั่งริบบรรดาสินค้าที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายอันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 นี้ ไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ก็ตาม และในส่วนของลิขสิทธิ์กำหนดในหมวด 8 ว่าด้วยบทกำหนดโทษ มาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 กำหนดให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามพระราชบัญญัตินี้ และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิด ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง ส่วนสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดให้ริบเสียทั้งสิ้น

ในส่วนของการทำลายของกลางตามกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญานั้นมีการกำหนดเฉพาะแต่กรณีสิทธิบัตรที่ให้อำนาจศาลมีคำสั่งทำลายสินค้า หรือดำเนินการอย่างอื่นเพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาสินค้าดังกล่าวออกจำหน่ายอีกได้[275] การทำลายของกลางนั้นโดยทั่วไปเป็นไปตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ15 ว่าด้วยของกลางและของส่วนตัวของผู้ต้องหา ข้อ 418 (9)[276]

3.2.4 มาตรการขอรับความคุ้มครอง ณ จุดผ่านแดน

3.2.4.1 บทกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 5 แห่ง พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.2522 กำหนดให้ในกรณีที่จำเป็นหรือเห็นสมควรเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สาธารณประโยชน์การสาธารณสุข ความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยหรือ

---

[273] มาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

[274] มาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522

[275] มาตรา 77 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ.2522

[276] ของกลางซึ่งตกเป็นของรัฐบาลและเป็นของที่ชำรุดเสียหาย ไม่มีราคา หรือเป็นของที่ปราศจากราคาโดยสภาพของมันเอง หรือเป็นของบุคคลไม่อาจมีได้โดยผิดต่อกฎหมาย เป็นของที่ไม่ควรขาย ให้สำรวจเสนอผู้บังคับการทำลายเสีย หรือส่งไปยังเจ้าหน้าที่แผนกการแห่งของนั้น แล้วแต่กรณี

ศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อประโยชน์อื่นใดของรัฐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์โดยอนุมัติของรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้

"2. กำหนดให้สินค้าใดเป็นสินค้าต้องห้ามในการส่งออกหรือในการนำเข้า..."

โดยอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งออกไปนอกหรือการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.2522 ดังกล่าว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์โดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี จึงได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการส่งสินค้าออกไปนอกและการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.2530 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดส่งออกไปนอกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นได้ร้องขอความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตนไว้แล้วตามประกาศดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การส่งออกและการนำเข้าสินค้าเป็นไปโดยถูกต้องและมีประสิทธิภาพ อันจะยังผลให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ

นอกจากนี้ในส่วนกรณีของลิขสิทธิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์โดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี ได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการส่งสินค้าออกไปนอกและการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ 94) พ.ศ.2536 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดส่งออกไปนอกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า แถบบันทึกเสียง (เทปเพลง) แผ่นบันทึกเสียง (คอมแพ็กดิสก์) แถบบันทึกภาพ (วีดีโอเทป) โปรแกรมคอมพิวเตอร์หนังสือหรือสินค้าอื่นใดที่ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมมิให้มีการส่งออกไปนอกและนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น อันจะส่งผลให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ

3.2.4.2 ประเภทสินค้าที่อาจขอยื่นคำร้องขอกักสินค้า

ในกรณีเครื่องหมายการค้า หากพิจารณาตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ (ฉบับที่ 30) ข้อ 3 และข้อ 4 จะพบว่าสินค้าที่อาจยื่นขอรับความรับความคุ้มครองตามมาตรการทางศุลกากรดังกล่าว คือ สินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งเครื่องหมายการค้าดังกล่าวเป็นเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของได้จดทะเบียนไว้สำหรับสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งหรือหลายชนิด โดยถูกต้องตามกฎหมาย ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนไว้ในหรือนอกราชอาณาจักร และอยู่ในบัญชีรายชื่อที่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้แจ้งไปยังกรมศุลกากร

ในส่วนของกรณีลิขสิทธิ์ หากพิจารณาตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ (ฉบับที่ 94) พ.ศ.2536 ข้อ 3 จะพบว่าสินค้าที่อาจยื่นขอรับความคุ้มครองตามมาตรการทางศุลกากรดังกล่าว คือ สินค้าแถบบันทึกเสียง (เทปเพลง) แผ่นบันทึกเสียง (คอมแพ็กดิสก์) แถบบันทึกภาพ (วีดีโอเทป) โปรแกรมคอมพิวเตอร์หนังสือหรือสินค้าอื่นใดที่ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น

3.2.4.3 ผู้มีสิทธิยื่นคำขอ

ในกรณีเครื่องหมายการค้ามิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าบุคคลใดมีสิทธิยื่นคำขอคุ้มครอง แต่กำหนดในลักษณะบุคคลผู้ประสงค์จะขอรับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตนอาจแจ้งความจำนงต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า เพื่อขอรับความคุ้มครองหรือร้องขอพนักงานศุลกากรเพื่อให้ตรวจสอบสินค้า ซึ่งเห็นได้ว่าผู้ประสงค์ขอรับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตนดังกล่าวต้องเป็นผู้มีสิทธิในตัวเครื่องหมายการค้านั้น ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้าของเครื่องหมายการค้าเอง หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ในส่วนของลิขสิทธิ์นั้น ประการศกระทรวงพาณิชย์ฯ (ฉบับที่95) พ.ศ.2536 ข้อ 4 กำหนดผู้มีสิทธิยื่นขอรับความคุ้มครองดังกล่าวคือ เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ และซึ่งหมายความรวมถึงผู้แทนของนิติบุคคล ผู้จัดการ หรือผู้รับมอบอำนาจด้วย

3.2.4.4 วิธีการยื่นขอรับความคุ้มครอง และกระบวนการกักสินค้าของศุลกากร

(1) เครื่องหมายการค้า

กรณีของเครื่องหมายการค้า ผู้ประสงค์ขอรับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตนตามมาตรการกักสินค้าของศุลกากร สามารถดำเนินการได้ 2 ทางคือ การยื่นคำขอแจ้งความจำนงต่อเจ้าหน้าที่ ณ กองสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า กรมทะเบียนการค้า[277] และการร้องขอต่อพนักงานศุลกากร

1. การยื่นคำขอแจ้งความจำนงต่อเจ้าหน้าที่ ณ กองสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า กรมทะเบียนการค้า

1.1 ผู้ประสงค์ขอรับความคุ้มครองยื่นคำขอแจ้งความจำนงตามแบบพิมพ์ที่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้ากำหนดและจัดพิมพ์ขึ้น ต่อเจ้าหน้าที่ ณ กองสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า กรมทะเบียนการค้า

1.2 ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเอกสารหลักฐานการเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าและจัดทำบัญชีรายชื่อซึ่งประกอบด้วย ชื่อเจ้าของเครื่องหมายการค้า ชื่อสินค้าและคำ และรูปเครื่องหมายการค้า เสร็จแล้วให้นำเสนอนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าเพื่อแจ้งกรมศุลกากรทราบเพื่อประกอบการพิจารณาตรวจปล่อยสินค้าต่อไป

2. การร้องขอต่อศุลกากร

2.1 ประสงค์ขอรับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตน ร้องขอต่อพนักงานศุลกากรเพื่อให้ตรวจสอบเครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าที่มีการส่งออกหรือนำเข้า

---

[277] ปัจจุบันยื่นต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์

2.2 ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจเชิญผู้ขอรับความคุ้มครองมาชี้แจงถึงเหตุผลที่ตนสงสัยว่าจะมีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนของตนได้ และ

2.3 ในการนี้ให้ผู้ขอรับความคุ้มครองทำหนังสือยอมรับประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น เนื่องมาจากการร้องขอรับความคุ้มครองดังกล่าว ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กรมศุลกากรกำหนด

2.4 ในกรณีที่พนักงานศุลกากรไม่อาจวินิจฉัยได้ว่า สินค้าที่ส่งออกหรือนำเข้ามาเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ให้พนักงานศุลกากรส่งเรื่องให้นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นผู้ชี้ขาด โดยแนบเอกสารได้แก่ สำเนาเอกสารหลักฐานของผู้ร้องขอรับความคุ้มครองทั้งหมด ความเห็นของพนักงานศุลกากรในการวินิจฉัยเบื้องต้น ตัวอย่างสินค้าของผู้ส่งออกหรือนำเข้าที่ถูกกล่าวหา สำเนาเอกสารที่ได้จากผู้ร้องขอรับความคุ้มครอง (ในกรณีที่ผู้ร้องขอได้ร้องขอต่อพนักงานศุลกากรเพื่อให้ตรวจสอบ ในกรณีที่มีเหตุสงสัย)

ทั้งนี้นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าอาจขอให้พนักงานศุลกากรส่งเอกสารหลักฐานอื่นๆ เพิ่มเติมตามที่เห็นสมควรก็ได้ โดยในการชี้ขาดดังกล่าวของนายทะเบียนใช้หลักเกณฑ์ในการพิจารณารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของนายทะเบียนเป็นหลักเกณฑ์ชี้ขาดในกรณีดังกล่าว[278] แต่ทั้งนี้ในกรณีที่มีการนำคดีขึ้นสู่ศาลอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติงานตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการส่งสินค้าออกไปนอก และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.2530 ฉบับลงวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2530 ห้ามมิให้นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าชี้ขาดในกรณีดังกล่าวที่พนักงานศุลกากรยื่นมาให้นายทะเบียนเป็นผู้ชี้ขาด[279]

(2) ลิขสิทธิ์

ในกรณีของลิขสิทธิ์นั้นผู้ประสงค์ขอรับความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนตามมาตรการกักสินค้าของศุลกากรดังกล่าวสามารถดำเนินการโดยการร้องขอต่อศุลกากรเท่านั้น โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ อาจร้องขอต่อพนักงานศุลกากรเพื่อกักและตรวจสอบสินค้าก่อนที่พนักงานศุลกากรจะทำการตรวจปล่อยสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร หรือส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้นำเข้าในแต่ละครั้ง หากมีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้านั้น ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ของตน หรืองานที่ตนได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

---

[278] ประกาศกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการส่งสินค้าออกไปนอกและการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.2530 ข้อ6

[279] ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น พ.ศ.2530

2. ในกรณีที่พนักงานศุลกากรเห็นควรกักสินค้าตามคำร้องขอของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ดังกล่าว ให้พนักงานศุลกากรมีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอกักสินค้า ผู้ส่งสินค้าออก หรือผู้นำเข้าสินค้าทราบโดยไม่ชักช้า และให้ผู้ขอกักสินค้ามาตรวจสอบสินค้านั้นภายในระยะเวลาที่กำหนด

3. ในกรณีที่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เห็นว่าสินค้าที่ส่งออกไปนอกหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ของตน หรืองานที่ตนได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ให้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และแจ้งให้พนักงานศุลกากรทราบภายในกำหนดเวลา 24 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ตรวจพบ ถ้าเวลาครบกำหนด 24 ชั่วโมงเป็นเวลานอกราชการหรือเป็นวันหยุดราชการ และไม่สามารถแจ้งให้พนักงานศุลกากรเพื่อทราบได้ ให้ผู้ขอรับความคุ้มครองแจ้งพนักงานศุลกากรในวันแรกที่เปิดทำการภายในเวลา 3 ชั่วโมง นับแต่เวลาเปิดทำการ

4. เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวพนักงานศุลกากรไม่ได้รับแจ้งเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ว่ามีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ให้พนักงานศุลกากรดำเนินการตรวจปล่อยสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร หรือส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้นำเข้าได้ โดยการขอกักและตรวจปล่อยสินค้านี้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายใดๆที่เกิดขึ้นแก่ผู้ส่งออก ผู้นำเข้าสินค้า และกรมศุลกากรทุกประการ

3.2.4.5 ระยะเวลาความมีผลของคำขอ

กรณีระยะเวลาความมีผลของคำขอไม่ว่าจะเป็นประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ พ.ศ. 2530 ประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ (ฉบับที่ 94) หรือ (ฉบับที่ 95) พ.ศ. 2536 ก็มิได้มีการกำหนดระยะเวลาของความมีผลซึ่งคำขอดังกล่าวของผู้ทรงสิทธิไว้แต่ประการใด

3.2.4.6 มาตรการภายหลังการกัก

กรณีมาตรการภายหลังการกักนั้นไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดมาตรการภายหลังการกักสินค้า (การทำลายหรือการจำหน่ายทิ้งซึ่งสินค้าที่มีการละเมิดเครื่องหมายการค้าหรือลิขสิทธิ์ดังกล่าว) โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากร แต่ทั้งนี้หากพิจารณาบทบัญญัติที่ใกล้เคียงจะพบว่าพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 25 มีการกำหนดให้ “บรรดาของฤาสิ่งที่ยึดได้ ตามพระราชบัญญัตินี้ ฤาบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีจะสั่ง”

3.2.4.7 การนำเข้าในปริมาณเล็กน้อย

กรณีการนำเข้าในปริมาณเล็กน้อยในส่วนเครื่องหมายการค้าได้กำหนดให้สิ่งของที่ไม่อยู่ในมาตรการกักสินค้าของพนักงานศุลกากรในกรณีที่มีการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายดังกล่าว (ประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ พ.ศ.2530 ข้อ 7)

(1) ของใช้ส่วนตัว หรือของใช้ในบ้านเรือน ที่ผู้เดินทางออกไปนอกหรือเข้ามาในราชอาณาจักรติดตัวออกไปหรือนำเข้ามาด้วยในปริมาณที่สมควร

(2) ของที่ระลึกที่ผู้เดินทางออกไปนอกหรือเข้ามาในราชอาณาจักร นำติดตัวออกไปหรือเข้ามาในปริมาณที่สมควร

ส่วนในกรณีของลิขสิทธิ์นั้น สิ่งของที่ไม่อยู่ในมาตรการกักสินค้าของพนักงานศุลกากร ในกรณีที่มีการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์นั้น ต้องเป็นกรณีเป็นของใช้ส่วนตัว ใช้วิจัยหรือศึกษาในปริมาณที่สมควร และมิใช่เพื่อการค้า (ประกาศกระทรวงพาณิชย์ฯ (ฉบับที่ 94) พ.ศ.2536 ข้อ 4)

3.2.4.8 การดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่

ในส่วนของการดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่ (Ex Officio) ไม่มีการกำหนดไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับต่างๆที่ว่าด้วยการส่งสินค้าออกไปนอกและการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา แต่หากพิจารณาแล้วจะพบว่ามีการกำหนดอยู่ในพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 24 โดยกำหนดให้ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องริบตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากรพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใดๆ และ ณ ที่ใดๆ ก็ได้

3.2.5 มาตรการบังคับสิทธิในยุคดิจทัลสารสนเทศ

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่2) พ.ศ.2558 ได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 เพิ่มเติมเนื้อหาในส่วนกระบวนการยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อปิดกั้นหรือลบการเข้าถึงซึ่งเนื้อหาที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์บนพื้นที่รับผิดชอบของผู้ให้บริการออนไลน์ นอกจากนี้ยังกำหนดข้อยกเว้นการรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการหากได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดอีกด้วย

3.2.5.1 กระบวนการบังคับสิทธิในกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ

มาตรา 32/3 ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์อาจยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้ให้บริการ หมายความว่า

(1) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยอ่านระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(2) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

คำร้องตามวรรคหนึ่ง ต้องมีรายละเอียดโดยชัดเจนซึ่งข้อมูล หลักฐาน และคำขอบังคับดังต่อไปนี้

(1) ชื่อและที่อยู่ของผู้ให้บริการ

(2) งานอันมีลิขสิทธิ์ที่อ้างว่าถูกละเมิดลิขสิทธิ์

(3) งานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์

(4) กระบวนการสืบทราบ วันและเวลาที่พบการกระทำ และการกระทำหรือพฤติการณ์ ตลอดทั้งหลักฐานเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์

(5) ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

(6) คำขอบังคับให้ผู้ให้บริการนำงานที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ หรือระงับการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วยวิธีอื่นใด

เมื่อศาลได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลทำการไต่สวน หากศาลเห็นว่าคำร้องมีรายละเอียดครบถ้วนตามวรรคสาม และมีเหตุจำเป็นที่ศาลสมควรจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องนั้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด โดยคำสั่งศาลให้บังคับผู้ให้บริการได้ทันที แล้วแจ้งคำสั่งนั้นให้ผู้ให้บริการทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีเช่นนี้ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ดำเนินคดีต่อผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ภายในระยะเวลาที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์

3.2.5.2 การจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการ

มาตรา 32/3 วรรคสี่ กำหนดเงื่อนไขการจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการรออนไลน์ซึ่งมีการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ปรากฏบนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ หากผู้ให้บริการมิใช่ผู้ควบคุม ริเริ่ม หรือสั่งการให้มีการละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ และผู้ให้บริการนั้นได้ดำเนินการตามคำสั่งศาลตามวรรคสี่แล้ว ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดเกี่ยวกับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นก่อนศาลมีคำสั่งและหลังจากคำสั่งศาลเป็นอันสิ้นผลแล้ว

3.3 ตารางเปรียบเทียบมาตรการบังคับสิทธิในกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
มาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง						
หลักเกณฑ์การพิจารณาค่าเสียหาย	- ศาลจะมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ละเมิดจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิอย่างเพียงพอที่จะชดใช้ความเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิได้รับอันเนื่องมาจากการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของผู้นั้น โดยผู้ละเมิดได้กระทำการละเมิดโดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้	- ค่าเสียหายอย่างเพียงพอที่จะชดใช้ความเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิได้รับอันเนื่องมาจากการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา โดยให้ศาลมีอำนาจพิจารณาจากราคาของสินค้าหรือบริการที่ละเมิด อัตราราคาขายปลีก หรืออัตรามูลค่าที่แท้จริงที่เสนอโดยผู้ทรงสิทธิ	- ทั้งกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า ต่างมิได้กำหนดการพิจารณาค่าเสียหายที่แท้จริงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ปรากฏหลักการพิจารณาค่าเสียหายได้จากคำวินิจฉัยของศาล	- ทั้งกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า กำหนดในลักษณะของข้อสันนิษฐานของค่าเสียหาย โดยพิจารณาถึงจำนวนสินค้าที่ถูกทำขึ้นโดยผิดกฎหมายคูณกับกำไรที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับหากไม่มีการกรทำละเมิดนั้น ทั้งนี้ค่าเสียหายดังกล่าวต้องไม่เกินกว่าความสามารถของผู้ทรงสิทธิในการขาย	- กำหนดให้ศาลมีอำนาจพิจารณาค่าเสียหายจากลักษณะแห่งการกระทำละเมิด ความเสียหายอื่นๆ ซึ่งพิจารณาตามความเหมาะสมแห่งพฤติการณ์แห่งคดี	- มีการกำหนดหลักการพิจารณาค่าเสียหายในกรณีละเมิดไว้อยู่ 2 กรณีคือ ลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร โดยทั้งสองบัญญัติในลักษณะ "ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ละเมิดชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียประโยชน์และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของผู้ทรงสิทธิ"

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		- กำหนดให้กรณีของการละเมิดสิทธิบัตร ค่าเสียหายที่จะชดใช้ให้แก่ผู้ทรงสิทธิซึ่งได้รับความเสียหายจากการละเมิดนั้น จะต้องไม่น้อยกว่า “ค่าสิทธิที่สมเหตุสมผล” และชดใช้แก่ผู้ทรงสิทธิอย่างเพียงพอต่อการถูกกระทำละเมิด - ในกระบวนยุติธรรมทางแพ่งที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิบัตร ประเทศสมาชิกจะต้องกำหนดให้ศาลมีอำนาจเพิ่มค่าเสียหายดังกล่าว ซึ่งจำนวนในที่นี้ให้เพิ่มถึงสามเท่าของจำนวนค่าเสียหายที่ได้รับหรือประเมินได้		- ในกรณีเครื่องหมายการค้านอกจากที่ผู้ทรงสิทธิพึงสามารถเรียกร้องค่าเสียหายและกำไรแล้ว ผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนและผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวสามารถเรียกค่าเสียหายอันพึงได้รับจากการอนุญาตให้ใช้สิทธิ	- ในกรณีสิทธิบัตรคำสั่งศาลในการให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายหรือกำไรจากกระทำละเมิดจะไม่ถูกนำมาใช้หากจำเลยพิสูจน์ได้ว่า ณ วันที่มีการกระทำละเมิดตนมิได้รู้และไม่มีเหตุผลอันสมควรที่จะทราบได้ว่ามีสิทธิบัตรนั้นปรากฏอยู่	- ในส่วนกรณีเครื่องหมายการค้าในทางปฏิบัติการพิจารณาค่าเสียหายกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้านั้น ศาลพิจารณาค่าเสียหายโดยใช้มาตรา 438 แห่ง ป.พ.พ. มาใช้บังคับ

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
กำไรจากการกระทำละเมิด	- ในกรณีที่เหมาะสม ประเทศสมาชิกอาจอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางศาลมีอำนาจสั่งจ่ายคืนกำไรจากการกระทำละเมิด	- ในกรณีของการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิทธิที่เกี่ยวข้อง และกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า กำไรที่ผู้ละเมิดได้รับมาเนื่องจากการกระทำละเมิดให้ถือเป็นค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับ และจำนวนดังกล่าวจะไม่ถูกนำมารวมคำนวณกับค่าเสียหายที่แท้จริง	- กำหนดไว้โดยการนำหลักภาระพิสูจน์มาใช้ กล่าวคือ ผู้ทรงสิทธิเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบให้ศาลเห็นว่าผู้กระทำละเมิดได้รับรายได้ขั้นต่ำเพียงใด ส่วนผู้กระทำละเมิดจะเป็นผู้มีหน้าที่นำสืบหักล้างในส่วนของค่าใช้จ่ายและกำไรในส่วนที่มาจากกรณีอื่นนอกเหนือจากการกระทำละเมิด	- กำหนดข้อสันนิษฐานในส่วนของกำไรโดยให้ถือว่ากำไรที่ผู้ละเมิดได้รับอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดเป็นส่วนหนึ่งที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับ อย่างไรก็ตาม ในกรณีลิขสิทธิ์ผู้กระทำละเมิดสามารถพิสูจน์หักล้างได้ว่าค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับมีจำนวนน้อยกว่ากำไรที่ผู้ละเมิดได้รับ	- ทั้งกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า กำหนดในลักษณะกำไรที่ผู้ละเมิดได้รับมาเนื่องจากการกระทำละเมิดให้ถือเป็นค่าเสียหายที่ผู้ทรงสิทธิพึงได้รับ และจำนวนดังกล่าวจะไม่ถูกนำมารวมคำนวณกับค่าเสียหายที่แท้จริง	- ไม่การกำหนด
ค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด (statutory damages)	- ในกรณีที่เหมาะสม สมาชิก *อาจ*อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางศาลมีอำนาจสั่งให้จ่ายคืนกำไร และ/หรือให้จ่ายค่าสียหายที่กฎหมายกำหนดแม้ว่าผู้ละเมิดจะมิได้กระทำการละเมิดโดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้	- กำหนดในกระบวนยุติธรรมทางแพ่ง อย่างน้อยที่สุดในกรณีงานของสิ่งบันทึกเสียง และงานเกี่ยวกับการแสดงซึ่งได้รับความคุ้มครองตามลิขสิทธิ์ หรือสิทธิใกล้เคียง และกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า จะต้องก่อตั้งหรือ	- เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิที่จะเลือกรับค่าเสียหายซึ่งเป็นที่รับรู้อยู่ก่อนแล้วในเวลาใดๆก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดแทนค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจริงและกำไรที่จำเลยได้รับ อันไปตามดุลพินิจของศาลที่เห็นสมควรโดยพิจารณา	- ไม่มีการกำหนดค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด	- กรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า กำหนดให้มีค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด โดยในการนี้ศาลจะพิจารณาจากวัตถุประสงค์หรือเป้าประสงค์แห่งการกระทำละเมิดซึ่งรวมถึงการกระทำละเมิดนั้นมีลักษณะเป็น	- ไม่การกำหนด

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		จัดทำ ระบบที่เกี่ยวกับ “ค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด” ซึ่งผู้ทรงสิทธิจะสามารถเลือกได้ โดยค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนดจะต้องมีจำนวนที่เพียงพอต่อการที่จะยับยั้งการกระทำละเมิดในอนาคต และชดใช้แก่ผู้ทรงสิทธิอย่างเพียงพอต่อการถูกกระทำละเมิด - ในกระบวนยุติธรรมทางแพ่งที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิบัตร ประเทศสมาชิกจะต้องกำหนดให้ศาลมีอำนาจเพิ่มค่าเสียหายดังกล่าว ซึ่งจำนวนในที่นี้ให้เพิ่มถึงสามเท่าของจำนวนค่าเสียหายที่ได้รับหรือประเมินได้	อัตราขั้นสูงขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด		การกระทำในทางการค้าหรือประการอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ความชัดแจ้งแห่งลักษณะของการกระทำ ความมุ่งร้ายของการกระทำจำเลย ความสูญเสียหรืออาจจะสูญเสียที่โจทก์พึงได้รับจากการละเมิดผลประโยชน์ที่โจทก์พึงได้รับจากการกระทำละเมิดนั้น ความประพฤติของคู่ความทั้งก่อนและระหว่างที่มีการละเมิดนั้น การดำเนินการขัดขวางการกระทำละเมิดในลักษณะอื่นที่คล้ายกัน และเหตุผลอื่นใดที่มีส่วนเกี่ยวข้อง - ในกรณีสิทธิบัตรไม่การกำหนดค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด	

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
อำนาจในการออกคำสั่ง ยึด สินค้า วัสดุ อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิด และอำนาจในการทำลาย หรือจำหน่ายทิ้งนอกช่องทางพาณิชย์ในคดีแพ่ง	- ศาลมีอำนาจที่จะสั่งจำหน่ายทิ้งนอกช่องทางพาณิชย์ซึ่งสินค้าที่พบว่ามีการละเมิดโดยไม่มีการชดใช้ค่าเสียหายไม่ว่าในรูปใดในลักษณะที่จะหลีกเลี่ยงความเสียหายใดๆ ที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ทรงสิทธิ หรือหากการกระทำดังกล่าวข้างต้นขัดต่อข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญที่มีอยู่ก็ให้ทำลายสินค้านั้น	- ในกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า และการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียง ศาลมีอำนาจที่จะออกคำสั่งยึด สินค้าที่ถูกกล่าวหาว่าละเมิด วัตถุดิบ และรวมถึงอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการละเมิด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้าให้รวมถึงพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดด้วย	- กรณีลิขสิทธิ์กำหนดให้ให้ศาลสามารถมีคำสั่งยึดสำเนางานหรือสิ่งบันทึกเสียงอันเป็นการละเมิดหรือใช้ในการกระทำละเมิด ตลอดจนสิ่งที่อาจใช้ในการผลิตสิ่งดังกล่าวข้างต้น และเมื่อศาลมีคำพิพากษา ศาลอาจมีคำสั่งให้ทำลายหรือจัดการโดยวิธีอันสมควรซึ่งสิ่งดังกล่าวข้างต้นโดยระบุไว้เป็นส่วนหนึ่งในคำพิพากษา	- กรณีของเครื่องหมายการค้าผู้ทรงสิทธิอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทำลายสินค้าละเมิดหรือขอให้ศาลมีคำสั่งให้กำจัดสิ่งที่ใช้ในการกระทำละเมิด	- ในกรณีลิขสิทธิ์ ศาลมีอำนาจที่จะมีคำสั่งให้สำเนางานที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือที่ออกแบบมาเพื่อ หรือใช้ในการกระทำแก่สำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ ที่ใช้หรือจะใช้สำหรับการจัดทำสำเนางานอันละเมิดลิขสิทธิ์ ที่อยู่ในความครอบครองของจำเลย หรือในอำนาจศาล จัดส่งให้โจทก์ และอาจจะมีคำขอให้ยึดมาเป็นของโจทก์ หรือทำลายหรือจัดการด้วยวิธีอื่นใดตามที่ศาลเห็นสมควร	- ในกรณีนี้อาจใช้มาตรการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาหรือก่อนฟ้องคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ 2540 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางแล้วแต่กรณี เพื่อยึดหรืออายัดบรรดาสิ่งของดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามไม่มีกฎหมายกำหนดเกี่ยวกับการจัดการบรรดาสิ่งของดังกล่าวแต่ประการใด

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
	- ศาลมีอำนาจที่จะสั่งจำหน่ายทิ้งนอกช่องทางพาณิชย์ซึ่งวัสดุและอุปกรณ์ที่มีส่วนสำคัญในการผลิตสินค้าละเมิดโดยไม่มีการชดใช้ค่าเสียหายไม่ว่าในรูปใดในลักษณะที่จะลดการเสี่ยงในการเกิดการละเมิดครั้งต่อๆไปให้เหลือน้อยที่สุด	- กำหนดหลักเกณฑ์การทำลาย หรือจำหน่ายทิ้งนอกช่องทางพาณิชย์ไว้สองกรณี กล่าวคือ กรณีพบสินค้าปลอมแปลง หรือที่ละเมิดลิขสิทธิ์ กับกรณีพบวัสดุ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างหรือทำต่อสินค้าปลอมแปลงหรือที่ละเมิดลิขสิทธิ์	- กรณีเครื่องหมายการค้า ศาลอาจมีคำสั่งให้ส่งมอบและทำลาย ซึ่งสินค้าที่ละเมิดไม่ว่าจะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้มาตรการดังกล่าวยังครอบคลุมไปถึงกรณี ฉลาก สัญลักษณ์ สิ่งพิมพ์ หีบห่อบรรจุภัณฑ์ และสื่อโฆษณาของจำเลย และคำ ข้อความ ชื่อ อุปกรณ์ หรือการรวมกันของสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นที่แสดงรูปแบบรายละเอียด หรือแสดงให้เห็นว่าเป็นการละเมิด	- กรณีสิทธิบัตร ผู้ทรงสิทธิบัตรอาจขอต่อศาลให้มีการการขจัดสินค้าที่มีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิบัตรตามกฎหมาย	- ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้กระทำละเมิดลบ เอาออก หรือกำจัดซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายออกจากตัวสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใด ที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของบุคคลดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามหากมาตรการดังกล่าวจะไม่ถูกนำมาใช้ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งแก่บุคคลที่ศาลแต่งตั้งเพื่อลบ เอาออก หรือกำจัดซึ่งเครื่องหมายที่ผิดกฎหมาย หรือทำลายสินค้า วัสดุ หรือสิ่งอื่นใดที่มีเครื่องหมายที่ผิดกฎหมายดังกล่าวก็ได้	

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
	- ในกรณีสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าปลอม การกระทำแต่เพียงลบเครื่องหมายการค้าที่ติดไว้โดยผิดกฎหมาย จะไม่เพียงพอที่จะอนุญาตให้ปล่อยสินค้าดังกล่าวเข้าสู่ช่องทางเชิงพาณิชย์ เว้นแต่ในกรณีพิเศษยิ่ง	1.) กรณีพบสินค้าปลอม หรือละเมิดลิขสิทธิ์ กำหนดให้ประเทศสมาชิกจะต้องกำหนดในกระบวนการยุติธรรมของประเทศภาคีให้ทำลายซึ่งสินค้านั้น เว้นแต่จะมีข้อยกเว้นกำหนดไว้เป็นพิเศษ ซึ่งการกระทำเพียงแต่ลบเครื่องหมายการค้าที่ติดไว้โดยผิดกฎหมายไม่เป็นการเพียงพอที่จะอนุญาตให้ปล่อยสินค้าดังกล่าวเข้าสู่ช่องทางพาณิชย์	การทำซ้ำ การปลอม หรือเลียนสีสิ่งดังกล่าวข้างต้นตลอดจน แม่พิมพ์ ต้นแบบ หรือสิ่งที่มีลักษณะเดียวกัน	- กรณีลิขสิทธิ์ กำหนดเพียงผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์อาจที่จะดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการที่จะป้องกันหรือยุติการกระทำอันเป็นการละเมิด แก่สิ่งของที่มีการละทิ้งซึ่งเป็นงานที่สร้างขึ้นมาอย่างละเมิด งานที่มีลักษณะเป็นการละเมิดตามกฎหมายรวมถึงเครื่องมือที่ใช้สำหรับการกระทำละเมิดได้ด้วย	- กรณีสิทธิบัตร ไม่มีการกำหนด	
		2.) กรณีของวัสดุหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างหรือทำต่อสินค้าปลอมแปลง หรือละเมิดลิขสิทธิ์ กำหนดให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งทำลาย หรือจำหน่ายทิ้งนอกช่องทางพาณิชย์ โดยมีหลักเกณฑ์ว่าจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่จะต้องลดความเสี่ยงในการจะเกิดการละเมิดครั้งต่อไปให้เหลือน้อยที่สุด				

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
สิทธิในข้อสนเทศ	- บรรดาประเทศสมาชิกอาจกำหนดให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ละเมิดแจ้งให้แก่ผู้ทรงสิทธิทราบเกี่ยวกับตัวบุคคลที่สามที่ร่วมในการผลิตและจำหน่ายสินค้าหรือบริการที่ละเมิด รวมทั้งช่องทางในการจำหน่ายด้วย เว้นแต่จะเกินกว่าความร้ายแรงของการละเมิด	- ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ละเมิดแจ้งให้แก่ผู้ทรงสิทธิทราบเกี่ยวกับการกระทำที่ผู้ละเมิดได้ครอบครอง หรือควบคุมเกี่ยวกับบุคคล หรือหน่วยงานใดที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดและกระบวนการผลิต หรือการกระจายสินค้าหรือบริการ ผ่านช่องทางต่างๆ รวมถึงข้อมูลของบุคคลที่สามที่ร่วมในการผลิต และจำหน่ายสินค้าหรือบริการที่ละเมิด หรือช่องทางในการจำหน่ายด้วย	-ไม่มีกำหนดไว้	-ไม่มีกำหนดไว้	-ไม่มีกำหนดไว้	-ไม่มีกำหนดไว้

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
กระบวนพิจารณาคดีแพ่งที่เกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองทางเทคโนโลยี และข้อมูลการบริหารสิทธิ	ไม่มีกำหนดไว้	- กำหนดให้อำนาจศาลในคดีส่วนแพ่งที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองมาตรการทางเทคโนโลยี หรือข้อมูลการบริหารซึ่งสิทธิ ไม่ว่าจะเป็นอำนาจในการกำหนดมาตรการชั่วคราวในการเยียวยาความเสียหาย กำหนดให้สามารถเปิดโอกาสให้ผู้เสียหายสามารถเลือกรับการเยียวยาความเสียหายในค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด หรือกรณีสั่งให้ทำลายซึ่งผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ที่พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำต้องห้ามนั้น	- กำหนดให้ความคุ้มครองมาตรการทางเทคโนโลยี และข้อมูลการบริหารสิทธิเป็นอย่างเดียวกับมาตรการบังคับสิทธิในกรณีละเมิดลิขสิทธิ์ทั่วไป ซึ่งครอบคลุมถึงค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด และอำนาจศาลในการที่จะมีคำสั่งยึด หรือทำลายซึ่งซึ่งผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ที่พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิดนั้น	- กฎหมายลิขสิทธิ์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์หากมีบุคคลกระทำการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิย่อมสามารถดำเนินการบังคับสิทธิตามที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นกำหนด ในส่วนการคุ้มครองที่เกี่ยวกับมาตรการทางเทคโนโลยีนั้น การดำเนินคดีทางแพ่งจักต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม	- กำหนดให้ความคุ้มครองมาตรการทางเทคโนโลยี และข้อมูลการบริหารสิทธิเป็นอย่างเดียวกับมาตรการบังคับสิทธิในกรณีละเมิดลิขสิทธิ์ทั่วไป ซึ่งครอบคลุมถึงค่าเสียหายที่กฎหมายกำหนด และอำนาจศาลในการที่จะมีคำสั่งยึด หรือทำลายซึ่งผลิตภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ที่พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิดนั้น	-ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่2) พ.ศ.2558 กำหนดให้มาตรการบังคับสิทธิในกรณีการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิ และมาตรการทางเทคโนโลยี ดำเนินการบังคับสิทธิอย่างกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ทั่วไป ซึ่งถูกมาตรการดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในหมวด 6 คดีเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ สิทธิของนักแสดง ข้อมูลการบริหารสิทธิ และมาตรการทางเทคโนโลยี

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
มาตรการชั่วคราว	- ศาลจะมีอำนาจที่จะสั่งใช้มาตรการชั่วคราวที่ทันการและมีประสิทธิผล	- กำหนดกรอบเวลาในการดำเนินการของศาลในการดำเนินการตามคำขอมาตรการคุ้มครองชั่วคราวในกรณีทั่วไป โดยจะต้องดำเนินการภายในสิบวัน เว้นแต่จะมีข้อยกเว้นกำหนดไว้เป็นกรณีพิเศษ	-ไม่มีกำหนดกรอบระยะเวลาเอาไว้	-ไม่มีกำหนดกรอบระยะเวลาเอาไว้	-ไม่มีกำหนดกรอบระยะเวลาเอาไว้	-ไม่มีกำหนดกรอบระยะเวลาเอาไว้
มาตรการบังคับสิทธิทางอาญา						
หลักเกณฑ์ความรับผิดทางอาญา	-กำหนดให้มีกระบวนการทางอาญาและการลงโทษอย่างน้อยที่สุดในคดีปลอมแปลงเครื่องหมายการค้าโดยเจตนา หรือการละเมิดลิขสิทธิ์ที่มีปริมาณในเชิงพาณิชย์	- กำหนดให้กระบวนการทางอาญาและการลงโทษอย่างน้อยที่สุดกรณีการกระทำโดยเจตนาในคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าหรือการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียง ที่มีปริมาณในเชิงพาณิชย์	- กรณีลิขสิทธิ์ความรับผิดทางอาญากำหนดแยกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การละเมิดลิขสิทธิ์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าหรือเพื่อประโยชน์ทางการเงิน และการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่มีแรงจูงในทางการเงินแต่เอาเงื่อนไขเกี่ยวกับจำนวนสิ่งของที่ละเมิดเป็นตัวกำหนดความรับผิดดังกล่าว	- กรณีลิขสิทธิ์ กำหนดฐานความรับผิดโดยแยกความรับผิดทางอาญาออกเป็นสองลักษณะด้วยกันคือ การกระทำละเมิดที่เป็นไปในทางการค้าหรือในเชิงพาณิชย์ กับการกระทำละเมิดตามที่กฎหมายกำหนด	- กรณีลิขสิทธิ์ กำหนดฐานความรับผิดโดยแยกความรับผิดทางอาญาออกเป็นสองลักษณะด้วยกันคือ การกระทำละเมิดที่เป็นไปในทางการค้าหรือในเชิงพาณิชย์ กับการกระทำละเมิดตามที่กฎหมายกำหนด	- กำหนดความรับผิดทางอาญาฐานละเมิดลิขสิทธิ์ใช้หลัก "การกระทำเพื่อการค้า" อันจะได้รับโทษหนักขึ้น - มีการกำหนดความรับผิดทางอาญาในกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า และสิทธิบัตร เป็นต้น

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		- กำหนดความหมายเพิ่มเติมของคำว่า "การกระทำที่มีปริมาณเชิงพาณิชย์" ให้ความรวมถึง 1. การกระทำที่เป็นการเจตนาละเมิดลิขสิทธิ์ และสิทธิข้างเคียงอย่างมีนัยสำคัญ (significant) โดยการนั้นเป็นการกระทำโดยมีแรงจูงใจในผลประโยชน์ทางการเงิน ที่ได้รับไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และ 2. การกระทำที่เป็นการเจตนาละเมิดสิทธิโดยมีวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์หรือผลประโยชน์ทางการเงินที่จะได้รับเป็นการส่วนตัว	- กรณีเครื่องหมายการค้า กำหนดให้ผู้ใดขาย หรือพยายามขาย สินค้าหรือบริการที่รู้อยู่แล้วว่าสินค้าหรือบริการนั้น ใช้เครื่องหมายปลอม บน หรือเกี่ยวข้องกับสินค้าหรือบริการ หรือขายหรือพยายามขายป้าย สติ๊กเกอร์ สัญลักษณ์เครื่องหมาย เหรียญ กล่อง ภาชนะ ถัง ป้ายแขวน เอกสาร หรือหีบห่อ ซึ่งมีเครื่องหมายปลอมติดอยู่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะทำให้เกิดความสับสน ความผิดหลง หรือเพื่อหลอกลวง มีโทษทางอาญา - กรณีเครื่องหมายการค้า กำหนดให้ผู้ใดขาย หรือพยายามขาย สินค้าหรือบริการ ที่รู้อยู่แล้วว่าสินค้าหรือบริการนั้น ใช้เครื่องหมายปลอม บน หรือเกี่ยวข้องกับสินค้าหรือบริการ หรือขายหรือพยายามขายป้าย	- กรณีเครื่องหมายการค้าและสิทธิบัตร กำหนดในลักษณะให้การกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าหรือสิทธิบัตรตามกฎหมายให้มีความรับผิดทางอาญา	- กรณีเครื่องหมายการค้า กำหนดในลักษณะให้การกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายให้มีความรับผิดทางอาญา - กรณีสิทธิบัตรไม่มีการกำหนดความรับผิดทางอาญา	

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
			สติ๊กเกอร์ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย เหรียญ กล่อง ภาชนะ ถัง ป้าย แขวน เอกสาร หรือหีบห่อ ซึ่งมีเครื่องหมายปลอมติดอยู่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะทำให้เกิดความสับสน ความผิดหลง หรือเพื่อหลอกลวง มีโทษทางอาญา - กรณีสิทธิบัตรไม่มีการกำหนดความรับผิดทางอาญา			
ความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการจำหน่ายฉลาก เอกสาร หรือบรรจุภัณฑ์ ที่มีลักษณะผิดกฎหมาย		- กำหนดให้ประเทศสมาชิกอย่างน้อยที่สุดจะต้องกำหนดโทษทางอาญาในกรณีละเมิดเครื่องหมายการค้า หรือลิขสิทธิ์ในการกระทำของผู้ขายซึ่งได้รู้ถึง ฉลากหรือบรรจุภัณฑ์ ซึ่งสภาพหรือประเภทใดๆ ที่มีการละเมิดเครื่องหมายการค้าติดอยู่ โดยมีลักษณะการใช้ในการที่จะทำให้สับสน ผิดหลง หรือ	- กำหนดไว้ทั้งกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า โดยในกรณีลิขสิทธิ์ กำหนดให้ผู้ใดขาย แผ่นป้ายปลอม หรือแผ่นป้ายที่ผิดกฎหมาย ที่ใช้ติด หรือออกแบบมาเพื่อติดโสตวัสดุ ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่น หรือจำหน่าย เอกสาร หรือหีบห่อที่เกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์	- ไม่มีการกำหนดไว้ในกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา แต่สามารถบังคับได้ตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม	- กำหนดในกรณีลิขสิทธิ์ กำหนดให้ฉลากที่ใช้ติดหรือแสดง หีบห่อ บรรจุภัณฑ์ ใบปลิว แผ่นพับ แผ่นพับสำหรับโฆษณา หนังสือรับรอง หนังสือรับประกัน แผ่นพับสำหรับโฆษณา ซึ่งเขียนวิธีใช้หรือข้อมูลใดๆเกี่ยวกับตัวสินค้า คำแนะนำเกี่ยวกับงานบันทึกเสียงและงาน	- ในกรณีเครื่องหมายการค้า บังคับตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 272 ในความผิดฐานรูปร่อยประดิษฐ์ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่น ในกรณีของลิขสิทธิ์ไม่มีการกำหนดไว้

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		หลอกลวง และทำการติดห่อหุ้ม หรือที่เพิ่มเข้ามา หรือออกแบบมาเพื่อติด ล้อมรอบ หรือกำกับ ซึ่งสิ่งบันทึกเสียงสำเนางานประเภทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรืองานวรรณกรรม สำเนางานภาพยนตร์ หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่น หรือข้อความ/เอกสาร หรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ตามที่ได้กล่าวมา รวมถึงเอกสารปลอม หรือบรรจุภัณฑ์	- กรณีเครื่องหมายการค้ากำหนดให้ ผู้ใดขาย หรือพยายามขายป้าย สติ๊กเกอร์ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย เหรียญ กล่อง เอกสาร หรือหีบห่อ ซึ่งมีเครื่องหมายปลอมติดอยู่โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะทำให้เกิดความสับสน ความผิดหลง หรือเพื่อหลอกลวง จะมีโทษทางอาญา		ภาพยนตร์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อการจำหน่ายสินค้าดังกล่าว - กรณีเครื่องหมายการค้ากำหนดให้กรณีที่ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนกับ ใบตราส่งสินค้า บัญชีรายชื่อสินค้า จดหมายธุรกิจรายชื่อราคาสินค้า หรือเอกสารที่เกี่ยวกับทางการค้าถือว่าเป็นการใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าหรือบริการ หากเป็นการกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิจะมีโทษทางอาญา	

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
ความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์		- กำหนดความรับผิดทางอาญา โดยพิจารณาถึงตัวอุปกรณ์เป็นสำคัญ โดยกำนหนดให้บุคคลดังกล่าวหากได้รู้ถึงการใช้ หรือพยายามที่จะใช้ อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง ในการที่จะส่งผ่าน หรือทำซ้ำ ซึ่งงานภาพยนตร์ งานโสตทัศนวัสดุอื่น หรือสิ่งใดๆจากงานดังกล่าว การกระทำดังกล่าวได้กระทำในสถานที่ที่ได้จัดแสดงงานนั้น	- กำหนดในลักษณะความรับผิดเกี่ยวกับบุคคลที่ใช้อุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง หรือพยายามที่จะใช้อุปกรณ์ดังกล่าวในการส่งหรือบันทึกงานภาพยนตร์หรืองานโสตทัศนวัสดุอื่นๆ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือส่วนใดๆ ของงานดังกล่าว จากภาพยนตร์ที่จัดให้มีการฉายในสถานที่จัดแสดงภาพยนตร์จะต้องได้รับโทษทางอาญา	-กำหนดนิยามเพิ่มเติมโดยแยกออกมาเป็นกฎหมายว่าด้วยการป้องปรามการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ ค.ศ.2007 (Law for the prevention of stealthy recording of films 2007) โดยกำหนดความหมายของการกระทำที่เป็นการลักลอบบันทึกงานภาพยนตร์ กำหนดบทบาทในการป้องปรามการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต กำหนดมิให้นำบทบัญญัติเรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ว่าด้วยส่วนตัวมาใช้บังคับ	-ไม่มีกำหนดความรับผิดทางอาญาฐานแอบถ่ายในโรงภาพยนตร์	- การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพจากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมิให้นำข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในส่วนเกี่ยวกับการใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง มาใช้บังคับ

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
อำนาจศาลในการยึด หรืออายัด และอำนาจในการสั่งริบหรือทำลาย	- กำหนดในลักษณะให้การยึด การริบ และการทำลายสินค้าที่ละเมิดและวัสดุใดๆ รวมทั้งอุปกรณ์ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการกระทำความผิด เป็นหนึ่งในมาตรการเยียวยาความเสียหายในคดีอาญาที่สามารถใช้ได้	- กำหนดให้อำนาจศาลมีอำนาจในการยึดหรืออายัดสินค้าที่ต้องสงสัยว่าเป็นสินค้าปลอมหรือละเมิดลิขสิทธิ์ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิด ทรัพย์สินได้จากกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย พยานเอกสารใดๆซึ่งเกี่ยวกับการกระทำที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้กำหนดอำนาจในการสั่งทำลาย เว้นแต่มีการกำหนดยกเว้นไว้เป็นการพิเศษ ซึ่งสินค้าปลอมหรือละเมิดลิขสิทธิ์ สิ่งของใดๆที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมประกอบอยู่ วัสดุ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสินค้าปลอมหรือละเมิดลิขสิทธิ์	- กำหนดในลักษณะมาตรการริบและการจัดการเกี่ยวกับสิ่งขึ้นที่ทำขึ้นโดยผิดกฎหมายหรือสิ่งอื่นใดอันพึงถูกริบทั้งลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า โดยศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้ทำลายหรือจัดการด้วยวิธีการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งสิ่งของซึ่งมีเครื่องหมายการค้าที่ละเมิดติดหรือเป็นส่วนประกอบ สิ่งของที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ สิ่งของใดๆที่ได้ใช้หรือจะใช้ ในการกระทำหรือเป็นการอำนวยความสะดวกในการกระทำความผิดซึ่งศาลสั่งริบ ก็ได้	- กรณีการริบและการทำลายซึ่งสินค้าที่ละเมิดหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามกฎหมายของญี่ปุ่นนั้น เป็นไปตามกฎหมายอาญาญี่ปุ่น (Penal Code) มาตรา 19 ซึ่งกำหนดให้สิ่งของประเภทเกี่ยวข้องกับความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีความผิดทางอาญา เป็นสิ่งที่ใช้หรือเจตนาที่จะใช้ในการกระทำความผิดอาญา เป็นสิ่งที่ผลิตขึ้นหรือได้มาจากกระทำความตามกฎหมาย หรือได้มาเป็นการตอบแทนจากการกระทำความผิดทางอาญา หรือเป็นการได้รับมาจากการแลกเปลี่ยนในกรณีต่างๆที่กฎหมายกำหนด	- ศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้สำเนางานซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิ่งใดที่ถูกออกแบบมาหรือเพื่อใช้ในการสร้างสำเนางานที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น หรือสิ่งอื่นใดในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ที่ใช้หรือจะใช้ในการสร้างสำเนาที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ อันอยู่ในความครอบครองของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดหรืออยู่ในอำนาจของศาล ทำลายหรือจัดส่งให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือบุคคลอื่นใดเพื่อดำเนินการตามที่ศาลเห็นสมควร ไม่ว่าบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด จะมีความรับผิดทางอาญาหรือไม่ก็ตามศาลอาจที่จะมีคำสั่งให้ริบเป็น	-ในกรณีเครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์ และสิทธิบัตรต่างก็กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ อย่างไรก็ตามมีเพียงกรณีลิขสิทธิ์เท่านั้นที่การริบรวมไปถึงสิ่งที่ใช้ในการกระทำละเมิดด้วย

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
					ของรัฐบาล และมีคำสั่งให้ทำลายซึ่งสินค้าใดๆที่มีลักษณะเป็นสินค้าที่เป็นสินค้าที่มีความเกี่ยวข้องกับความรับผิดทางอาญา และมีเครื่องหมายการค้าปลอมติดอยู่ หรือสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ที่มีเครื่องหมายปลอมติดอยู่ - กรณีสิทธิบัตรไม่มีการกำหนดไว้อย่างกรณีลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า	- มีการกำหนดการจัดการเกี่ยวกับสิ่งของที่ทำขึ้นโดยละเมิดเฉพาะกรณีสิทธิบัตรเท่านั้น โดยหากศาลเห็นสมควรอาจมีคำสั่งให้ทำลายสินค้าดังกล่าวหรือดำเนินการอย่างอื่นเพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาสินค้าดังกล่าวออกจำหน่ายอีกก็ได้

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
มาตรการ ณ จุดผ่านแดน						
ประเภทสินค้าที่อาจยื่นขอกักสินค้า	- กำหนดไว้อยู่ 2 กรณี คือ กรณีสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม และกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์	- กำหนดไว้อยู่ 3 กรณี คือ กรณีสินค้าที่ต้องสงสัยว่าเป็นสินค้าปลอม กรณีสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นสินค้าที่ทำให้สับสนหลงผิดในตัวเครื่องหมายการค้า และและกรณีสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์	- กำหนดไว้อยู่ 4 กรณี คือ กรณีเครื่องหมายการค้าปลอม กรณีเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าที่ลอกเลียนหรือทำให้เหมือน กรณีสินค้าในตลาดสีเทา และกรณีสินค้าละเมิดลิขสิทธ์ ส่วนกรณีสิทธิบัตรอาจถูกเจ้าหน้าที่ศุลกากรกักสินค้าได้ตามคำสั่งของหน่วยงานด้านการค้าของประเทศสหรัฐอเมริกา (The U.S. International Trade Commission หรือ ITC)	- ทรัพย์สินทางปัญญาทุกชนิดอาจได้รับความคุ้มครองตามมาตรการทางศุลกากร ณ ชายแดน	- กำหนดไว้อยู่ 2 กรณี คือ กรณีสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม และกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ แต่ในกรณีเครื่องหมายการค้ามิได้จำกัดเฉพาะตัวสินค้าที่มีลักษณะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าเท่านั้น แต่รวมถึงบรรจุภัณฑ์ที่มีลัษณะเป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าด้วย	- กำหนดไว้อยู่ 2 กรณี ได้แก่ กรณีสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ยื่นคำร้องขอรับความคุ้มครอง ณ ชายแดน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในหรือนอกราชอาณาจักรก็ตาม และกรณีลิขสิทธิ์

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
ระยะเวลาความมีผลของคำขอ	- ไม่มีกำหนดระยะเวลาความมีผลซึ่งคำขอ	- กำหนดให้ระยะเวลาความมีผลของคำขอให้มีการกักสินค้าโดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรนั้นให้มีผลบังคับใช้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีนับจากวันที่มีคำขอ หรือระยะเวลาซึ่งสินค้านั้นถูกคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ หรือเครื่องหมายการค้านั้นได้รับการจดทะเบียนแล้วแต่ว่าเวลาใดจะสั้นกว่า	- กรณีเครื่องหมายการค้าให้มีผลใช้บังคับอยู่ 20 ปี พร้อมกับระยะเวลาการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หรือการต่ออายุเครื่องหมายการค้าครั้งล่าสุด กรณีลิขสิทธิ์ การจดแจ้งดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับอยู่ 20 ปี เว้นแต่ความเป็นเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้จดแจ้งนั้นสิ้นอายุก่อนระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น	- กำหนดระยะเวลาความมีผลของคำขอโดยกำหนดไว้ 2 ปี	- กำหนดระยะเวลาความมีผลของคำขอโดยกำหนดไว้ 60 วัน	- ไม่มีกำหนดระยะเวลาความมีผลซึ่งคำขอ
อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในการดำเนินการด้วยอำนาจหน้าที่ (Ex Officio)	- มิได้กำหนดบังคับให้ประเทศสมาชิกจักต้องกำหนดให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจในการดำเนินการริเริ่มด้วยตนเอง เพียงแต่กำหนดในลักษณะหากประเทศสมาชิกได้กำหนดกรณีดังกล่าวไว้จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ TRIPs กำหนด	- กำหนดให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจดำเนินการโดยการริเริ่มของตัวเองนอกเหนือไปจากการร้องขอจากผู้ทรงสิทธิที่เกี่ยวกับสินค้าที่นำเข้าหรือส่งออก หรือสินค้าในระหว่างการขนส่ง หรือสินค้าในเขตปลอดภาษี ซึ่งสินค้าที่ปลอม หรือที่จะทำให้สับสนหลงผิดในเครื่องหมายการค้า หรือละเมิดลิขสิทธิ์	- กำหนดให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรซึ่งเป็นผู้มีเหตุผลอันสมควรจะเชื่อได้ว่าสิ่งของนั้นกำลังจะเป็นการละเมิดเจ้าหน้าที่ศุลกากรนั้นมีอำนาจที่จะยึดสิ่งของดังกล่าวได้เอง	- ไม่มีการกำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตามศุลกากรญี่ปุ่นมีอำนาจที่จะดำเนินการโดยอำนาจหน้าที่ในลักษณะที่จะปกป้องคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ โดยมีอำนาจที่จะริเริ่มดำเนินกระบวนการโดยอำนาจหน้าที่ต่อสินค้าที่ต้องสงสัยว่าจะมีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้ข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่าจะเป็นการละเมิดนั้นได้	- มีกำหนดไว้ทั้งกรณีลิขสิทธิ์ และกรณีเครื่องหมายการค้า	- มาตรา 24 แห่งพ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 กำหนดให้สิ่งใดๆ อันจะพึงต้องริบตามพ.ร.บ.ดังกล่าว พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใดๆ และ ณ ที่ใดๆ ก็ได้

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในการดำเนินมาตรการภายหลังการกัก	- เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะมีอำนาจที่จะสั่ง ทำลาย หรือ จำหน่ายทิ้ง ซึ่งสินค้าที่ละเมิด	- กำหนดในลักษณะที่ประเทศสมาชิกะต้องกำหนดให้สินค้าที่ถูกกำหนดว่าเป็นสินค้าที่ปลอมหรือละเมิดลิขสิทธิ์โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องถูกทำลายเว้นแต่มีข้อยกเว้นไว้เป็นกรณีพิเศษ - กรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า การกระทำเพียงแต่ลบเครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่ไว้โดยผิดกฎหมายจะไม่เพียงพอที่จะอนุญาตให้ปล่อยสินค้าดังกล่าวเข้าสู่ช่องทางพาณิชย์	- กำหนดให้เฉพาะแต่ในกรณีสินค้าที่ติดเครื่องหมายปลอมจะต้องถูกทำลาย นอกจากจะมีการพิจารณาว่าสินค้าดังกล่าวไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ก็อาจจะมีการดำเนินการส่งมอบสินค้านั้นแก่รัฐบาล สถาบันการกุศล หรือประมูลให้แก่สาธารณชนเมื่อผ่านเวลา 90 วันนับแต่ที่มีการริบแล้วแต่กรณี ในส่วนกรณีสินค้าที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์จะต้องถูกทำลายเท่านั้น สินค้านำเข้ามาอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์จะถูกทำลาย	- ในส่วนของวัสดุหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญานั้นจะตกอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาญี่ปุ่นในแต่ละประเภทนั้นๆ ถึงกระนั้นก็ดีก่อนที่จะได้ทีการดำเนินระบุให้สินค้านั้นเข้าสู่กระบวนการแยกแยะสินค้า ผู้นำเข้าอาจที่จะเอาเครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่กับสินค้าที่นำเข้าโดยผิดกฎหมายออกก็ได้ นอกจากนั้นผู้นำเข้าสินค้าอาจร้องขอต่อศุลกากรเพื่อที่จะดำเนินการส่งสินค้าดังกล่าวกลับออกไปนอกประเทศเสียก็ได้	- เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้มีการยึดสินค้านั้นให้ตกเป็นของรัฐบาล สินค้าดังกล่าวจะถูกกำจัดตามที่กฎหมายกำหนด หรือในกรณีที่มิได้ดำเนินการกำจัดตามที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรที่จะดำเนินการต่อไป	- พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 25 กำหนดให้ “บรรดาของฤาสิ่งที่ยึดได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ฤาบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีสั่ง”

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในการดำเนินมาตรการภายหลังการกัก	- เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะมีอำนาจที่จะสั่ง ทำลาย หรือ จำหน่ายทิ้ง ซึ่งสินค้าที่ละเมิด	- กำหนดในลักษณะที่ประเทศสมาชิกะต้องกำหนดให้สินค้าที่ถูกกำหนดว่าเป็นสินค้าที่ปลอม หรือละเมิดลิขสิทธิ์โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องถูกทำลาย เว้นแต่มีข้อยกเว้นไว้เป็นกรณีพิเศษ - กรณีการละเมิดเครื่องหมายการค้า การกระทำเพียงแต่ลบเครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่ไว้โดยผิดกฎหมายจะไม่เพียงพอที่จะอนุญาตให้ปล่อยสินค้าดังกล่าวเข้าสู่ช่องทางพาณิชย์	- กำหนดให้เฉพาะแต่ในกรณีสินค้าที่ติดเครื่องหมายปลอมจะต้องถูกทำลาย นอกจากจะมีการพิจารณาว่าสินค้าดังกล่าวไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ก็อาจจะมีการดำเนินการส่งมอบสินค้านั้นแก่รัฐบาล สถาบันการกุศล หรือประมูลให้แก่สาธารณชนเมื่อผ่านเวลา 90 วันนับแต่ที่มีการริบแล้วแต่กรณี ในส่วนกรณีสินค้าที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์จะต้องถูกทำลายเท่านั้น สินค้านำเข้ามาอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์จะถูกทำลาย	- ในส่วนของวัสดุหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสินค้าที่ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญานั้นจะตกอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาญี่ปุ่นในแต่ละประเภทนั้นๆ ถึงกระนั้นก็ดีก่อนที่จะได้ทีการดำเนินระบุให้สินค้านั้นเข้าสู่กระบวนการแยกแยะสินค้าผู้นำเข้าอาจที่จะเอาเครื่องหมายการค้าที่ติดอยู่กับสินค้าที่นำเข้าโดยผิดกฎหมายออกก็ได้ นอกจากนั้นผู้นำเข้าสินค้าที่จะร้องขอต่อศุลกากรเพื่อที่จะดำเนินการส่งสินค้าดังกล่าวกลับออกไปนอกประเทศเสียก็ได้	- เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้มีการยึดสินค้านั้นให้ตกเป็นของรัฐบาล สินค้าดังกล่าวจะถูกกำจัดตามที่กฎหมายกำหนด หรือในกรณีที่มิได้ดำเนินการกำจัดตามที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงานศุลกากรที่จะดำเนินการต่อไป	- พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 25 กำหนดให้ “บรรดาของฤาสิ่งที่ยึดได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ฤาบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีสั่ง”

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
หน้าที่ในการบอกกล่าวการยึดและแจ้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าส่งออก	- ผู้นำเข้าและผู้ทรงสิทธิจะได้รับแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการระงับการปล่อยสินค้า โดยทันที - กำหนดในลักษณะให้ประเทศสมาชิก อาจกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ แจ้งผู้ทรงสิทธิทราบถึงชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งสินค้า ผู้นำเข้าและผู้รับสินค้า รวมทั้งปริมาณของสินค้าดังกล่าว	- เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจแจ้งให้ผู้ทรงสิทธิทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้ยึดสินค้านั้น - เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องแจ้งชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งสินค้า ผู้ส่งออก ผู้รับ หรือผู้นำเข้า รายละเอียดเกี่ยวกับตัวสินค้า ปริมาณสินค้า และถ้าทราบถึงประเทศแหล่งกำเนิดตัวสินค้านั้นก็จะต้องแจ้งให้ทราบด้วย	- กำหนดให้เจ้าหน้าที่จะต้องแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสินค้านั้นแก่ผู้ทรงสิทธิ	- กำหนดให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะต้องแจ้งข้อมูลแก่ผู้ทรงสิทธิและตัวผู้นำเข้าสินค้าซึ่งข้อมูลของผู้ทรงสิทธินั้นด้วย	-ไม่มีการกำหนดไว้	- กำหนดในลักษณะสิทธิของผู้ทรงสิทธิพึงสอบถามหรือขอจดแจ้งซึ่งบรรดาข้อมูลเกี่ยวกับชื่อที่อยู่ของผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าและจำนวนสินค้าจากเจ้าหน้าที่ศุลกากรเท่านั้น

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
กรณีการนำเข้าที่มีปริมาณเล็กน้อย	- กรณีสินค้ามีปริมาณน้อยและไม่มีลักษณะในเชิงพาณิชย์ โดยบรรจุในสัมภาระส่วนตัวของผู้เดินทางหรือของที่ส่งในปริมาณเพียงเล็กน้อย	- กรณีที่สินค้ามีปริมาณน้อยและไม่มีลักษณะในเชิงพาณิชย์ที่ได้บรรจุอยู่ในสัมภาระส่วนตัวของผู้เดินทาง	- การนำเข้าสินค้าที่มาพร้อมกับบุคคลใดๆ เข้ามายังสหรัฐอเมริกาเมื่อสินค้านั้นมีไว้ใช้เป็นการส่วนตัว และไม่ได้มีไว้เพื่อการพาณิชย์ - ในกรณีของลิขสิทธิ์กำหนดไว้ 4 กรณี คือ การนำเข้าสำเนาหรือสิ่งบันทึกเสียงภายใต้อำนาจหรือการใช้ของรัฐบาลหรือรัฐใดๆหรือหน่วยงานย่อยทางการเมืองของรัฐ การนำเข้าเพื่อใช้ส่วนบุคคลของผู้นำเข้าและไม่ได้เพื่อการพาณิชย์ ที่มีจำนวนไม่มากไปกว่าสำเนา 1 เล่มหรือสิ่งบันทึกเสียงในงานหนึ่งงาน โดยนำเข้ามาพร้อมตัวบุคคล หรือกระเป๋าเดินทางส่วนบุคคล การนำเข้าโดยหรือเพื่อองค์กรที่ปฏิบัติงานเพื่อวัตถุประสงค์ใช้ในโรงเรียนการศึกษา หรือศาสนา และไม่ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ในจำนวนที่ไม่มากกว่าหนึ่งสำเนางานโสตทัศน์ และไม่มากกว่า 5 สำเนา	- ไม่มีการกำหนด	- ไม่มีการกำหนด	- ในกรณีเครื่องหมายการค้า ได้แก่ ของใช้ส่วนตัว หรือของใช้ในบ้านเรือน ที่ผู้เดินทางออกไปนอกหรือเข้ามาในราชอาณาจักรติดตัวออกไปหรือนำเข้ามาด้วยในปริมาณที่สมควร ของที่ระลึกที่ผู้เดินทางออกไปนอกหรือเข้ามาในราชอาณาจักร นำติดตัวออกไปหรือเข้ามาในปริมาณที่สมควร

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
มาตรการบังคับสิทธิบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต						
ลักษณะของการดำเนินการ	- ไม่มีการกำหนด	- เป็นการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ให้บริการหรือดำเนินการทางศาล	- เป็นการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ให้บริการหรือดำเนินการทางศาล	- เป็นการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ให้บริการหรือดำเนินการทางศาล	- เป็นการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ให้บริการ หรือดำเนินการทางศาล	- เป็นการดำเนินการระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับศาล
ประเภทของผู้ให้บริการที่จะได้รับการจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรการบังคับสิทธิในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	- ไม่มีการกำหนด	- กำหนดไว้2 กรณี คือ ผู้ให้บริการในการส่งผ่านข้อมูลระหว่างผู้ใช้บริการกับผู้ใช้บริการ (transmission)ผู้ให้บริการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างอุปกรณ์เครือข่ายต่างๆที่ทำงานในระดับเครือข่าย (routing) ผู้ให้บริการในการเชื่อมต่อสำหรับการสื่อสารในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาระหว่าง หรือในจุดที่ได้กำหนดไว้ โดยเนื้อหาของผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้เลือก	- กำหนดไว้2 กรณี คือ ผู้ให้บริการประเภทแรกคือองค์กรซึ่งเสนอให้บริการรับส่งกำหนดเส้นทาง หรือจัดหาการเชื่อมต่อสำหรับการสื่อสารข้อมูลดิจิทัลออนไลน์ ซึ่งรับส่งกันระหว่างสองจุดหรือกว่านั้นตามที่ผู้ใช้บริการจะเป็นผู้กำหนด โดยผู้ใช้บริการเป็นผู้เลือกข้อมูลที่รับส่งและผู้ให้บริการไม่ได้แก้ไขปรับแต่งข้อมูลที่รับส่งโดยนิยามในส่วนนี้จะนำมาใช้เฉพาะกรณีการพิจารณาเงื่อนไขข้อจำกัดความรับผิดเฉพาะการรับส่งข้อมูลชั่วคราว เท่านั้น	- ผู้ให้บริการสื่อสารโทรคมนาคมทุกประเภท	- กำหนดไว้ 2 กรณี คือ กรณีแรก คือ บุคคลใดซึ่งให้บริการเกี่ยวกับ หรือที่เป็นการเชื่อมต่อสำหรับการส่งผ่านข้อมูลระหว่างผู้ใช้บริการกับผู้ใช้บริการ (transmission) หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างอุปกรณ์ เครือข่ายต่างๆที่ทำงานในระดับเครือข่าย (routing)	-กำหนดไว้2กรณี คือ กรณีผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยอ่านระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		- กรณีที่สองคือ กรณีผู้ให้บริการหรือปฏิบัติการในการอำนวยความสะดวกซึ่งการบริการออนไลน์ หรือการเข้าถึงซึ่งเครือข่าย	- กรณีที่สองกรณีที่นอกเหนือจากการจำกัดความรับผิดการรับส่งข้อมูลชั่วคราว (Transitory Communications)ผู้ให้บริการหมายความว่า ผู้จัดเตรียมการให้บริการออนไลน์ การเข้าถึงระบบเครือข่าย หรือผู้อำนวยความสะดวกในการให้บริการดังกล่าว โดยนิยามของผู้ให้บริการในข้อนี้จะนำมาใช้พิจารณาเงื่อนไขข้อจำกัดความรับผิดอื่นๆนอกเหนือจากกรณีการรับส่งข้อมูลชั่วคราว		- กรณีที่สอง คือ บุคคลผู้จัดการ หรือปฏิบัติการเพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับ การให้บริการออนไลน์ หรือการเข้าถึงในระดับเครือข่าย	- กรณีที่สอง คือ ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
ประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์		- ได้กำหนดขอบเขตการทำงานที่ปฏิบัติการในระบบเครือข่ายออนไลน์ไว้เป็น 4 ประเภท ซึ่งการแยกดังกล่าวทำให้มีเงื่อนไขในการจำกัดความรับผิดที่แตกต่างกัน 1. การส่งผ่านข้อมูลระหว่างผู้ใช้บริการกับผู้ใช้บริการ (transmission) การให้บริการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างอุปกรณ์เครือข่ายต่างๆที่ทำงานในระดับเครือข่าย (routing) หรือการให้บริหารเชื่อมต่อ (connections) ซึ่งเนื้อหาโดยไม่มีลักษณะเป็นการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา, หรือการให้บริการเป็นสื่อกลาง (intermediate) และสถานที่เก็บข้อมูลชั่วคราว (tramsient storage) ซึ่งเนื้อหาตามลักษณะในข้อนี้ 2. การเก็บข้อมูล (caching) ผ่านกระบวนการที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ	- ได้กำหนดขอบเขตการทำงานที่ปฏิบัติการในระบบเครือข่ายออนไลน์ไว้เป็น 4 ประเภท 1.การส่งข้อมูลชั่วคราว (Transitory Communications) 2. การสำเนาข้อมูลเพื่อเรียกซ้ำ (System Caching) 3. การเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนระบบหรือเครือข่ายของผู้ให้บริการ (Information Residing on Systems or Networks at the Direction of Users) 4. การเป็นเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล (Information Location Tools)	- มิได้กำหนดแยกประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ โดยการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการทุกประเภทจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกัน คือมิได้เป็นผู้มีส่วนรู้เห็นควบคุม หรือสั่งการการกระจายข้อมูลที่เป็นการละเมิดสิทธิ และผู้ให้บริการได้ทำการระงับการส่งผ่านซึ่งข้อมูลที่เป็นการละเมิดนั้นภายใต้คำร้องขอของผู้ถูกละเมิด หรือพฤติการณ์แห่งการละเมิดเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้ง	- กำหนดขอบเขตการทำงานที่ปฏิบัติการในระบบเครือข่ายออนไลน์ไว้เป็น 3 ประเภท 1. การส่งผ่านหรือการเชื่อมต่อสู่โครงข่าย 2. การทำซ้ำทางเทคนิค 3.การเก็บข้อมูลซึ่งเนื้อหาสำเนางานทางอิเล็กทรอนิกส์ 4. กรณีที่เกี่ยวกับการชี้ตำแหน่งที่ตั้งของข้อมูล (Information Location)	- มิได้กำหนดแยกประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการ โดยการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการทุกประเภทจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกัน คือมิได้เป็นผู้มีส่วนรู้เห็นควบคุม หรือสั่งการการกระจายข้อมูลที่เป็นการละเมิดสิทธิ และผู้ให้บริการได้ทำการระงับการส่งผ่านซึ่งข้อมูลที่เป็นการละเมิดนั้นภายใต้คำสั่งศาล

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
		3. การเก็บข้อมูลซึ่งเนื้อหาที่ผู้ใช้บริการได้เลือกสรรซึ่งข้อมูลนั้นได้อาศัยอยู่ในระบบหรือเครือข่าย ที่ถูกควบคุม หรือปฏิบัติการ โดยหรือสำหรับผู้ให้บริการ และ 4. การกระทำเป็นการอ้างอิงหรือเชื่อมโยงผู้ใช้บริการสู่การสื่อสารออนไลน์ โดยผู้ให้บริการเชื่อมโยงผู้ใช้สู่การสื่อสารออนไลน์ และให้รวมถึงการเชื่อมโยงหลายมิติ และการรวบรวมข้อมูลในระบบปฏิบัติการ				
เงื่อนไขในการจำกัดความรับผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการ		- เป็นผู้มีคุณสมบัติตามประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์ ตามที่กำหนด	- เป็นผู้มีคุณสมบัติตามประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์ ตามที่กำหนด	- เป็นผู้ที่มิได้มีส่วนรู้เห็นควบคุม สั่งการ การกระจายข้อมูลอันเป็นการละเมิดนั้น และได้ทำการหยุดยั้งโดยลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งข้อมูลดังกล่าวตามคำร้องขอของผู้ถูกละเมิด หรือตามพฤติการณ์ที่ปรากฏโดยชัดแจ้ง	- เป็นผู้มีคุณสมบัติตามประเภทของการปฏิบัติงานในระบบเครือข่ายออนไลน์ในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการออนไลน์ ตามที่กำหนด	- เป็นผู้ที่มิได้มีส่วนรู้เห็นควบคุม สั่งการ การกระจายข้อมูลอันเป็นการละเมิดนั้น และได้ทำการหยุดยั้งโดยลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งข้อมูลดังกล่าวตามคำสั่งศาล

	TRIPs	TPP	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	สิงคโปร์	ไทย
เงื่อนไขในการจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการจากการลบหรือปิดกั้นการเข้าถึง		- การลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงนั้นกระทำด้วยความสุจริตบนพื้นฐานของคำขอหรือลักษณะแห่งการละเมิดมีความชัดเจน ในลักษณะที่ไม่ระบุตัวบุคคล ภายในระยะเวลาอันสมควร	- การลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงนั้นกระทำด้วยความสุจริตบนพื้นฐานของคำขอหรือลักษณะแห่งการละเมิดมีความชัดเจน ในลักษณะที่ไม่ระบุตัวบุคคล ภายในระยะเวลาอันสมควร	- การระงับการเข้าถึงจะต้องกระทำภายในขอบเขตที่จำเป็นการยับยั้งการส่งผ่านข้อมูลในลักษณะที่ไม่ระบุตัวบุคคลภายใต้คำขอให้มีการระงับหรือลักษณะแห่งการละเมิดมีความชัดเจน	- การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดโดยสุจริต	- ผู้ให้บริการได้ดำเนินการตามคำสั่งศาลที่เกี่ยวกับการลบหรือปิดกั้นการเข้าถึงซึ่งข้อมูลอันละเมิด
มาตรการในการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำละเมิดในระบบคอมพิวเตอร์		- มีมาตรการที่กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกละเมิดสามารถยื่นคำร้องขอต่อผู้ให้บริการให้เปิดเผยข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลอันเป็นการละเมิด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี	- มีมาตรการที่กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกละเมิดสามารถยื่นคำร้องขอต่อผู้ให้บริการให้เปิดเผยข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลอันเป็นการละเมิด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี	- มีมาตรการที่กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกละเมิดสามารถยื่นคำร้องขอต่อผู้ให้บริการให้เปิดเผยข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลอันเป็นการละเมิด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี	- มีมาตรการที่กำหนดให้สิทธิแก่ผู้ถูกละเมิดสามารถยื่นคำร้องขอต่อผู้ให้บริการ ให้เปิดเผยข้อมูลของผู้ส่งข้อมูลอันเป็นการละเมิด อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี	- ไม่มีกำหนดไว้